SERIE NOUA

ENIGMA

James Hadley Chase

Fă-mi plăcerea și crapă!

J. H. CHASE

FĂ-MI PLĂCEREA ŞI CRAPĂ!

Traducere de DAN DUMITRESCU
Editura Z 1994

Coperta de GH. BALTOC

= CAPITOLUL I =

Tipul urcă în autobuzul de Sacramento şi îşi instală corpul mătăhălos în scaunul de lângă mine.–

Părea coborât de-a dreptul din secolul al XIX-lea. Avea o mustaţă ca a lui Mark Twain, un şiret legat de gât pe post de cravată, purta un costum gri de tercot şi, pe cap, o pălărie albă, model Stetson.

De vreo şaizeci de ani bătuţi pe muchie, avea o burtă impunătoare, pe care în întuneric o puteai confunda, fără să greşeşti câtuşi de puţin, cu un coş de gunoi. Părul îi era lung, ca al unui puşti modern, şi figura sa roşcovană exprima o mulţumire şi o bunătate pe care cu greu le mai poţi întâlni în zilele noastre.

După ce s-a aşezat, s-a uitat scurt în jurul său, şi în cele din urmă şi-a fixat atenţia asupra mea. În clipa în care autobuzul a pornit, mi-a spus:

— Bună ziua. Sunt Joe Pinner, din Wicksteed.

I-am simţit ochii săi mici şi cenuşii, care îmi examinau costumul nenorocit ce mă costase vreo două sute de dolari – asta acu' vreo şase ani – şi care între timp îşi făcuse datoria. De asemenea, mi se studiau şi marginile manşetelor cămăşii, cam zdrenţuite şi jegoase, ca urmare a lungului drum petrecut de câteva zile bune prin tot soiul de autobuze.

— Keith Devery, din New York, i-am răspuns, cam sec.

Îşi umflă obrajii bucălaţi, îşi scoase pălăria, îşi şterse fruntea, după care îşi aranjă părul şi îmi spuse cu o voce amabilă:

— New York? Aţi călătorit, nu glumă. Eu... am fost şi eu prin New York; da' nu cine ştie ce.

— Pentru mine e totuna.

O zdruncinătură ne lovi unul de celălalt. M-am izbit de umărul lui împănat de grăsime.

— Cunoaşteţi Wicksteed-ul, domnule Devery? mă întrebă

el.

— Nu.

Conversaţia pe care încerca tipul s-o înfiripe nu mă interesa câtuşi de puţin. Aveam chef să fiu lăsat în pace, dar se părea că n-aveam noroc de aşa ceva.

— Cel mai şic orăşel de pe toată coasta Pacificului, continuă el. La vreo optzeci de kilometri de Frisco. Cu spital, centru comercial şi cel mai bun expres dintre Los Angeles şi Frisco, al cărui proprietar sunt chiar eu. Izbucni într-un râs sănătos. Ar trebui să vizitaţi orăşelul ăsta, domnule Devery.

— Eu merg la Frisco.

— Zău? Am fost şi eu prin Frisco; da' doar aşa, în trecere.

Îşi scoase din buzunar un etui vechi de ţigări şi mi-l întinse. Am clătinat din cap.

— Pentru un bărbat tânăr şi energic, Wicksteed-ul oferă o grămadă de posibilităţi.

Îşi aprinse ţigara, suflă fumul gros şi mirositor într-o parte, şi se instală mai bine în locul său.

— Domnule Devery, spuneţi-mi, căutaţi ceva de lucru, sau mă înşel cumva?

— Ba nu, aşa-i.

M-am gândit la ultimele zece luni pe care le trăisem şi la slujbele pe care le avusesem. Şi ce slujbe, Dumnezeule! Averea mea se ridica în prezent la cincizeci şi nouă de dolari şi şapte cenţi. După ce aveam să-i cheltuiesc, nu mi-ar mai fi rămas nimic. Aşa că eram obligat să-mi caut de lucru, indiferent ce. Mai jos decât ultima slujbă, săpător de şanţuri, n-aveam cum să cad. Dar nimic nu era imposibil.

Pinner trase din ţigară:

— Totuşi, nu strică să vă aruncaţi ochii prin Wicksteed, n-aveţi ce pierde, domnule Devery. Este un orăşel simpatic, să ştiţi... oamenilor de acolo le place să-i ajute pe cei de lângă ei.

Chestia asta din urmă m-a cam iritat.

— Credeţi că am nevoie să fiu ajutat? i-am răspuns ţâfnos.

Îşi scoase ţigara din gură, o examină atent şi apoi îmi răspunse:

— Cred că fiecare dintre noi, într-un anumit moment al existenţei lui, are nevoie să fie ajutat.

— Se poate, numai că eu n-am cerut aşa ceva.

M-am întors pe jumătate şi l-am privit cu arţag.

— Domnule Devery, pe cuvântul meu, am impresia că aveţi nevoie de un ajutor prietenesc. Dar dacă mă înşel, vă rog să mă scuzaţi şi să nu mai vorbim despre asta.

M-am întors de tot, privind prin geamul prăfuit. I-am replicat peste umăr:

— Nu cer nici o favoare şi nici nu mă aştept la aşa ceva.

Individul nu-mi răspunse, aşa că am continuat să privesc pe geam; după câteva momente l-am auzit sforăind. Mi-am întors capul şi l-am studiat. Dormea tun, cu ţigara strânsă între degetele groase şi cu pălăria trasă pe ochi.

De la Sacramento la Frisco sunt vreo sută şi cincizeci de kilometri. Cu un pic de baftă, drumul ăsta se putea face în trei ore şi jumătate. Nu mâncasem nimic şi mi-era o sete care ar fi ucis şi o cămilă. Şi cum ultima mea ţigară o fumasem de mult, am regretat că-i refuzasem oferta.

Priveam pe geam cum se derula peisajul, având moralul la pământ şi întrebându-mă dacă făcusem bine că părăsisem coasta Atlanticului pentru a merge, aşa, la noroc, pe cea a Pacificului. Mi-am amintit că la New York şi în împrejurimile lui mă puteam baza pe câţiva amici, care la nevoie mă puteau ajuta. Dar în partea asta, a Pacificului, nu ştiam pe nimeni, aşa că plonjam în necunoscut.

Peste vreo oră, am văzut o placardă pe care scria „Wicksteed – 65 de kilometri”. Joe Pinner se trezi, căscă, se aplecă în faţa mea să privească pe geam, după care mormăi:

— Ne apropiem. Ştiţi să şofaţi, domnule Devery?

— Da, bineînţeles.

— V-ar interesa să fiţi instructor auto?

L-am privit, cu sprâncenele încruntate.

— Instructor auto? Păi, trebuie să ai autorizaţie pentru

aşa ceva.

— La Wicksteed nu ne formalizăm în halul ăsta. Nu suntem chiar aşa de exigenţi. Tot ceea ce se cere este să ştii să conduci ca lumea, să ai un permis şi o răbdare de elefant... cam asta ar fi totul. Bunul meu prieten Bert Ryder are nevoie de un instructor auto. Este patronul unei şcoli auto, şi instructorul său se află în spital. E destul de neplăcut pentru Bert. În viaţa lui n-a atins volanul unei maşini.

Îşi reaprinse ţigara şi continuă:

— Domnule Devery, la asta mă refeream, când vorbeam despre întrajutorare. El poate să vă ajute, şi dumneavoastră îl puteţi scoate din impas. Slujba nu este cine ştie ce, cam vreo două sute de dolari pe săptămână, dar n-o să vă omorâţi cu treaba, în schimb o să vă permită să vă descurcaţi binişor. Ce ziceţi?

— Da, nu zic ba, numai că se poate ca până acum să fi găsit pe cineva.

Mă forţam cât puteam să-mi maschez entuziasmul.

— În dimineaţa asta, postul era încă vacant.

— Bine, atunci aş putea să mă duc să văd despre ce este vorba.

— Perfect.

Pinner se aplecă, ridică de jos sacul său sport şi şi-l puse pe genunchi. Îi trase fermoarul şi scoase din el un pachet învelit în hârtie, pe care mi-l întinse râzând:

— Nevastă-mea îşi imaginează că atunci când plec undeva, o să uit să mănânc. Pot să vă ofer câteva sandvişuri, domnule Devery?

Mândria mă împiedica să primesc, dar îmi chiorăiau maţele de foame, aşa că am murmurat:

— Vă mulţumesc mult, domnule Pinner.

— Ca să fiu cinstit, am mâncat înainte să mă urc în maşină. Cred că nevastă-mea ar fi în stare să mă omoare dacă m-aş întoarce cu mâncarea acasă. Daţi-i drumul, nu vă sfiiţi, domnule Devery.

Am luat pachetul şi am început să înfulec. Ultimul meu

prânz, constând dintr-un hamburger prăjit în untură, data din ajun. Am hăpăit cele patru sandvisuri cu piept de pui şi castraveciori muraţi cât ai clipi din ochi.

În timpul ăsta intrasem în Wicksteed. Tipul avusese dreptate, orăşelul părea simpatic. Strada principală era paralelă cu ţărmul Pacificului, iar pe ambele trotuare se aflau palmieri şi rododentroni înfloriţi. Trecătorii aveau un aer prosper. În depărtare, în colţul străzii, se zărea un supermagazin cu o firmă imensă de neon pe acoperiş „Super Bazarul Pinner”.

Autobuzul se opri.

— Asta-i magazinul meu, mă anunţă Pinner, sculându-se din scaun. Şcoala auto a lui Bert Ryder este la câteva case mai încolo. Spuneţi-i că sunteţi un prieten de-al meu, domnule Devery.

Am coborât din maşină, împreună cu alţi cinci sau şase călători.

— Vă mulţumesc, domnule Pinner, i-am spus. Vă rămân foarte recunoscător, şi încă o dată mulţumesc pentru sandvişuri.

— M-aţi ajutat şi pe mine să scap de ele, replică el, râzând. În autogară sunt nişte chiuvete, la toaletă, dacă vreţi să vă aranjaţi niţel. Vă urez noroc.

M-am dus în autogară, m-am spălat, m-am bărbierit şi mi-am pus singura cămaşă curată pe care o mai aveam. Apoi m-am examinat în oglindă. Nu poţi trăi cinci ani într-o închisoare renumită pentru duritatea ei, fără ca asta să nu lase urme. Prin părul meu negru apăruseră fire albe. Aveam o figură slăbită şi palidă. Fusesem eliberat de zece luni, dar încă mai aveam mutra unui puşcăriaş.

Am băgat zece cenţi într-o maşină de lustruit pantofii şi, considerând că asta era tot ce puteam face pentru a fi cât de cât prezentabil, am pornit în căutarea şcolii auto a lui Ryder. Am găsit-o repede, după cum îmi spusese Pinner, la vreo sută de metri; era o clădire joasă, zugrăvită într-un galben viu şi alb, şi cu o firmă mare pe acoperiş. Uşa era deschisă, aşa că am intrat.

O tipă cu aer de liceană, cu părul tuns scurt şi cu figura candidă a adolescenţilor care n-au apucat încă să afle pe pielea lor că viaţa e plină de rahat, îşi ridică mâinile de pe maşina de scris şi îmi zâmbi.

— Domnul Ryder este aici?

— Îl găsiţi acolo, îmi răspunse, arătându-mi o uşă. Puteţi să intraţi. Nu este ocupat.

Mi-am lăsat valiza mizerabilă jos.

— Pot să las asta aici?

— O să fiu cu ochii pe ea, îmi promise, şi zâmbi din nou.

Am bătut la uşă, am apăsat pe clanţă şi am intrat într-o încăpere mică. La un birou stătea un individ care semăna întrucâtva cu Harry Truman. Chel, cu ochelari şi de vreo şaptezeci şi cinci de ani. Se ridică şi zâmbi prietenește.

— Intraţi, intraţi. Sunt Bert Ryder.

— Keith Devery.

— Luaţi loc. Cu ce vă pot fi de folos, domnule Devery?

M-am aşezat pe un scaun şi mi-am pus mâinile între genunchi.

— L-am întâlnit pe Joe Pinner în autobuz, i-am răspuns. Dânsul crede că v-aş putea fi de folos, şi în acelaşi timp, şi dumneavoastră mie. Din câte mi-a spus, se pare că aveţi nevoie de un instructor pentru şcoala dumneavoastră de şoferi; aşa este, domnule Ryder?

Îşi scoase din buzunar un pachet de Camel, mă servi cu o ţigară, şi-o aprinse pe-a lui, după care îmi dădu şi mie bricheta. În tot timpul ăsta, ochii lui căprui mă studiau cu atenţie. Puţin îmi păsa. Eram obişnuit cu soiul ăsta de examen, pe la câţi patroni trecusem. L-am privit drept în ochi şi mi-am aprins ţigara.

— Joe Pinner, hm, făcu el, clătinând din cap. Un om de treabă, care mereu se gândeşte la cei din jurul său. Aveţi experienţă în aşa ceva, domnule Devery?

— Nu, dar sunt un şofer foarte bun. Am permis de conducere şi o răbdare de fier. După cum spunea domnul Pinner, cam astea ar fi singurele lucruri care se cer.

Ryder se porni să râdă.

— Cam aşa ceva. Întinse spre mine o mână negricioasă, cu venele ieşite în evidenţă. Pot să văd şi eu permisul dumneavoastră?

L-am scos din portvizit şi i l-am dat. L-a examinat ce l-a examinat, şi apoi mi-a zis:

— New York? Sunteţi cam departe de casă.

— Nu sunt din New York. Am lucrat ceva pe-acolo, şi atâta tot.

— Văd că timp de cinci ani de zile n-aţi mai condus, domnule Devery.

— Da. Nu mi-am mai putut permite să am o maşină.

Clătină din cap.

— Aveţi treizeci şi opt de ani. O vârstă frumoasă. Ce mi-ar mai plăcea să am din nou treizeci şi opt de ani! îmi înapoie permisul. Şi ce maşină aţi avut, domnule Devery?

— Un Thunderbird.

— Bună maşină. Ştiţi ce, domnule Devery (îşi scutură scrumul într-o scrumieră de sticlă), cred că ar fi păcat să vă risipiţi talentul acceptând slujba asta. Îmi place să cred că mă pricep niţeluş la oameni. Ce-aţi făcut în toţi aceşti cinci ani, dacă-mi permiteţi?

— Păi, cam de toate, am răspuns, ridicând din umeri. Să zicem că m-am vânturat încolo şi încoace, domnule Ryder. Alaltăieri făceam pe scufundătorul. Săptămâna trecută spălam maşini.

Mai clătină o dată din cap.

— Sunt prea indiscret dacă vă întreb pentru care motiv aţi fost închis cinci ani?

Am căscat ochii mari, şi apoi am dat din umeri. Mi-am împins scaunul înapoi şi m-am ridicat.

— Domnule Ryder, vă rog să mă scuzaţi că v-am făcut să vă pierdeţi timpul. Nu credeam că chestia asta este chiar atât de evidentă.

Şi m-am îndreptat spre uşă.

— Nu plecaţi aşa, spuse apăsat Ryder. Nu se vede deloc că aţi făcut închisoare, dar şi fiul meu a ieşit acum doi ani, şi mi-am amintit ce figură avea. A fost închis opt ani. Furt

armat.

M-am oprit, cu mâna pe clanţă, şi l-am privit fix. Impasibil, mi-a făcut semn să mă întorc la loc.

— Luaţi loc, domnule Devery. Am încercat să-l ajut, dar a fost imposibil. După părerea mea, trebuie să ajuţi oamenii care au făcut o prostie, din moment ce sunt corecţi cu tine.

M-am întors la scaunul meu şi m-am aşezat din nou.

— Şi ce s-a întâmplat cu băiatul dumneavoastră, domnule Ryder?

— A murit. Peste trei luni, după ce a ieşit de la închisoare, a vrut să jefuiască o bancă. A omorât paznicul şi poliţia l-a doborât. Ryder îşi examină ţigara cu un aer încruntat. În sfârşit, asta e. Eu sunt cel vinovat. Nu m-am forţat îndeajuns. Orice situaţie poate fi văzută din două unghiuri. Iar eu am privit-o doar din unghiul meu de vedere.

— Poate că n-ar fi schimbat cu nimic situaţia.

— Poate, cine ştie... murmură el, surâzând trist. Vreţi să-mi povestiţi istoria dumneavoastră, domnule Devery?

— Cu condiţia că nu sunteţi obligat s-o credeţi.

— Nimeni nu este obligat să creadă ce i se povesteşte, dar nu-i nici o problemă, de ascultat se poate asculta. Domnule Devery, sunteţi atât de amabil să închideţi uşa cu cheia?

Chestia asta m-a cam surprins. M-am ridicat şi am închis uşa cu cheia. Când m-am întors, pe masă apăruseră o sticlă de Johnny Walker şi două pahare.

— N-aş vrea ca Maisie să intre şi să dea peste noi în timp ce bem, îmi spuse el, făcându-mi cu ochiul. Îmi place ca întotdeauna cei mai tineri să-i respecte pe cei mai în vârstă.

Umplu paharele, cu o grijă afectuoasă, împinse unul spre mine şi-l apucă pe celălalt.

— Pentru tinereţe şi inocenţă!

Am închinat şi am băut.

— Aşa că, domnule Devery, vă ascult cu atenţie.

— Păi, eram ceea ce se numeşte un agent de schimb. Lucram pentru Barton Sharman, cea mai importantă agenţie după cea a lui Meril Lynch. Eram considerat ca un mic

geniu. Aveam ambiţie cu caru’. Am fost mobilizat şi trimis în Vietnam. Culmea este că mi s-a păstrat locul, dar la întoarcere n-a mai fost ca înainte. Acolo, în Vietnam, întâlnisem tipi daţi naibii, care m-au învăţat cum se poate câştiga o avere fără să mişti practic un deget. Adică, făcând speculă. Aşa că, să bag altora bani cu de-a sila în buzunar nu mă mai amuza deloc. Aveam de gând să câştig numai pentru mine. Am mirosit despre o fuziune dintre două firme, ceva ultrasecret. Era o şansă unică. M-am folosit de banii unui client. Pentru mine era floare la ureche. Săltăm peste trei sferturi de milion, fără să investesc un cent. În ultima clipă, fuziunea n-a mai avut loc. Afacerea s-a dus pe apa sâmbetei, şi eu m-am ales cu cinci ani. Asta-i tot. Nimeni n-a fost păgubit cu nimic, în afară de mine. O căutasem cu lumânarea. Nu mă pricep decât la afaceri de genul ăsta, şi cum nimeni nu mă mai angajează acolo unde se vântură banii, împuşc şi eu francul, făcând ce treabă se găseşte.

Ryder umplu din nou paharele.

— Domnule Devery, tot mai eşti ambiţios?

— Dacă nu poţi jongla cu cifrele, degeaba eşti ambiţios, i-am răspuns. Nu... cinci ani la răcoare m-au învăţat că trebuie să ţintesc mai jos.

— Părinţii trăiesc?

— Au murit de mult. Un accident de avion, înaintea plecării mele în Vietnam. Sunt absolut singur.

— Nici căsătorit?

— Am fost, dar n-a mai vrut să mă aştepte cinci ani.

Îşi goli paharul şi clătină din cap.

— Postul de instructor auto vă aparţine. O să câştigaţi două sute de dolari pe săptămână. Nu este cine ştie ce pentru cineva care a fost obişnuit cu o viaţă mai uşoară, dar orişicât, nu sunt de lepădat. Nu cred eu că asta o să faceţi toată viaţa, dar cel puţin e un început, în aşteptarea unor slujbe mai bune.

— Mulţumesc... Ce trebuie să fac?

— Să învăţaţi oamenii să şofeze. Cei mai mulţi sunt nişte

puştani... puştani de treabă, dar din timp în timp, avem şi clienţi mai în vârstă, lume bună. Programul de lucru este de la nouă dimineaţa la şase seara. Cu Tom ăsta la spital, suntem complet descoperiţi. Tom Lucas, instructorul meu. A avut ghinion... era cu o doamnă în vârstă în maşină, şi doamna a intrat într-un camion. Dânsa n-a păţit nimic, dar Tom şi-a spart capul. Trebuie să fiţi foarte atent, domnule Devery. Maşinile n-au dublă comandă, puteţi acţiona doar frâna de mână. Ţineţi mâna în permanenţă pe frâna de mână, şi totul o să fie în regulă.

Am dat pe gât ce rămăsese din pahar, Ryder făcu la fel, şi apoi băgă sticla şi paharele într-un sertar al biroului.

— Şi când o să încep?

— De mâine dimineaţă. Luaţi legătura cu Maisie. Ea o să vă spună orele de întâlnire cu elevii. Fiţi drăguţ cu ea, domnule Devery, e o fată tare de treabă.

Îşi scoase portofelul şi extrase din el o bancnotă de o sută de dolari.

— Sunt convins că un avans nu vă strică. Şi, în plus, vă permite să vă găsiţi şi o gazdă. V-o recomand pe doamna Hansen. Bănuiesc că Joe Pinner v-a povestit că oraşul ăsta este un oraş frumuşel, în care oamenilor le place să se ajute unii pe alţii. Doamna Hansen este văduvă. Are o casă drăguţă pe Seaview Avenue, unde închiriază o cameră, pentru treizeci de dolari pe săptămână, în care intră micul dejun şi masa de seară. Am văzut camera... e foarte şic acolo.

Se părea că în Wicksteed, cuvântul de trecere era „şic”.

— O să mă duc s-o văd. Şi după câteva momente am adăugat: vă mulţumesc pentru slujbă.

— Keith, mi-ai făcut un mare serviciu. Parcă Keith spuneai că te numeşti, nu?

— Da, domnule Ryder.

— Pe-aici, toată lumea îmi spune Bert.

— Atunci pe mâine, Bert, am spus şi am ieşit, îndreptându-mă spre Maisie.

A doua zi dimineaţă m-am sculat pe la şapte.

După luni întregi, mi s-a întâmplat pentru prima oară să dorm şi eu o noapte ca lumea. Un adevărat record.

M-am întins, am căscat şi mi-am aprins o ţigară. M-am mai uitat încă o dată prin jur.

Bert spusese despre camera asta că era frumuşică. Pentru mine, care de zece luni dormisem pe unde apucam, camera era un adevărat palat.

În ea se găseau o canapea extensibilă, pe care eram lungit, două fotolii confortabile, o măsuţă cu două scaune alăturate, iar lângă uşă, un birou cu un scaun. În faţa mea, peretele era ocupat de o bibliotecă înaltă, burduşită cu cărţi, în care se afla şi televizorul. Două covoare, unul sub canapea şi celălalt sub birou, acopereau parţial parchetul ceruit lună. Fereastra dădea spre o verandă cochetă, acoperită de viţă-de-vie. În depărtare se zărea plaja oceanului. Pentru treizeci de dolari pe săptămână, era mană cerească.

Mai înainte de a o vedea pe doamna Hansen, trecusem pe la magazinul lui Pinner şi-mi cumpărasem două cămăşi cu mânecă scurtă, două perechi de pantaloni de bumbac şi o pereche de pantofi sport. La Wicksteed, toată lumea părea a fi în ţinută de vacanţă.

Doamna Hansen era o femeie cumsecade, până-n şaizeci de ani, blondă cum e grâul; ochii de culoarea cerului senin îi dădeau de gol originea daneză, ca şi uşorul accent gutural cu care vorbea. Mi-a spus că Bert o sunase s-o înştiinţeze de sosirea mea. Am întrebat-o dacă îi spusese şi că ieşisem de la puşcărie. Mi-a răspuns că nu. M-a poftit într-o sufragerie vastă, ale cărei ferestre dădeau spre plajă. Camera era înţesată de cărţi. Mi-a povestit că soţul ei fusese directorul şcolii din oraş, se surmenase prea mult şi murise ca urmare a unei crize cardiace. Am murmurat câteva cuvinte de consolare. Mi-a mărturisit că domnul Hansen, împins de generozitatea lui naturală, îşi dăduse aproape toţi banii pentru a ajuta lumea. Mi-a spus asta cu

vădită satisfacţie. Nu şi-a făcut decât datoria, mi-a declarat, dar nu şi-a închipuit că o să părăsească lumea asta aşa de iute. Din acest motiv se afla ea într-o jenă financiară. Eu eram primul ei locatar.

M-a condus la etaj pentru a-mi arăta camera. Mi-a explicat că acolo se afla biblioteca fostului ei soţ, căruia îi plăcea foarte mult să se uite la televizor, dar cum pe ea n-o prea interesa chestia asta, îmi lăsa mie aparatul, dacă voiam. I-am mulţumit. M-a întrebat cam stânjenită dacă treizeci de dolari era un preţ acceptabil. Am asigurat-o că eram mai mult decât mulţumit. Mi-a spus că existau două băi, a mea fiind cea de la capătul culoarului. Ea locuia la parter. Mi-a spus că putea să-mi pregătească masa de seară pe la şapte, sau mai târziu, cum îmi convenea. I-am răspuns că pe la şapte era perfect. M-a mai întrebat dacă nu cumva era vreo mâncare care nu-mi plăcea. Gândindu-mă la porcăriile pe care le înghiţisem în ultima vreme, mi-a venit să mor de râs, nu alta. I-am dat toate asigurările că nu eram deloc pretenţios. Bine, atunci o să-mi aducă masa în camera mea. Mi-ar plăcea să cumpere bere pe care s-o bage în frigider? I-am spus că mi-ar face mare plăcere. A sperat să-mi placă munca, fiindcă Bert era un tip (şi ştiam ce o să spună) şic. M-a înştiinţat că de-ale casei se ocupa o menajeră, care venea din când în când. Era convenabilă ora opt pentru micul dejun?

După ce a plecat, mi-am desfăcut cumpărăturile şi am examinat cărţile din bibliotecă, dar am constatat că erau numai lucrări didactice, nimic altceva. Am petrecut o oră în cadă, după care m-am simţit ca nou-născut. M-am primenit cu lucrurile noi pe care le cumpărasem şi am trecut în verandă. Am privit la lumea de pe plajă, până când doamna Hansen mi-a adus masa de seară – peşte prăjit, brânză şi îngheţată. Îmi mai pusese pe tavă şi o cutie de bere.

Am mâncat, am coborât cu tava şi am dus-o în bucătărie. Doamna Hansen citea pe terasă. N-am deranjat-o.

M-am întors în camera mea şi m-am instalat pe verandă, unde am început să fumez liniştit. Nu-mi venea să cred că

ce mi se întâmplă poate fi adevărat, după zece luni înfiorătoare. Aveam dintr-o dată o slujbă de două sute de dolari pe săptămână şi o casă adevărată. Era prea frumos ca să poată fi adevărat. Ceva mai târziu, m-am uitat la televizor, am urmărit ştirile, după care m-am culcat. Patul era drăguţ. În lumina difuză a veiozei de lângă canapea, camera mi s-a părut într-adevăr şic. Începusem să folosesc şi eu calificativul ăsta. Curând, am adormit.

Lungit pe canapea, cu o ţigară în mână, o auzeam pe doamna Hansen cum trebăluia, pregătind micul dejun. Ziua care începuse avea să fie pentru mine o zi plină. Maisie (îmi spusese că se numea Jean Maisie Kent, dar i-ar fi făcut plăcere să-i spun Maisie), îmi dăduse lista cu elevii şi cu orele pe care le aveam de făcut. Dimineaţă aveam trei ore, apoi o oră liberă pentru masă, iar după prânz, cinci lecţii de câte o oră.

— Toţi ăştia sunt nişte puştani, îmi explică ea, de-abia şi-au luat bacalaureatul. N-au mai condus până acum, sunt începători. Singurul cu care trebuie să fiţi mai atent, este Hank Sobers. Se crede buricul pământului şi îşi închipuie că ştie totul. Fiţi cu ochii pe el, domnule Devery.

I-am promis că aşa o să fac, după care am întrebat-o dacă n-ar vrea să-mi spună Keith, dacă eu îi spuneam Maisie.

La chestia asta, a lăsat capul în jos. Pentru vârsta ei (nu cred să fi avut mai mult de şaisprezece ani), avea o stăpânire de sine remarcabilă. I-am cerut un cod al legislaţiei rutiere, mărturisindu-i că uitasem aproape totul în privinţa asta. Mi-a spus că nu trebuia să-mi fac griji, întrucât Bert era cel ce dădea lecţii despre legislaţia rutieră. Ceea ce m-a uşurat nespus. Cu toate astea, am luat de la ea un asemenea cod, cu intenţia de a-l răsfoi în decursul serii, dar am uitat complet de el.

M-am bărbierit, am făcut un duş, m-am îmbrăcat, apoi am ieşit pe verandă. M-am gândit la Bert Ryder. Îi spu-

sesem o mare parte din adevăr, mărturisindu-i motivul pentru care făcusem cinci ani de pârnaie, dar omisesem cu bună ştiinţă câteva detalii şi-l minţisem când i-am răspuns la întrebarea dacă mai eram ambiţios. De la întoarcerea mea din Vietnam, unde fusesem martor la naşterea unor averi peste noapte din speculă, gândul de a pune mâna pe potul ăl mare mă ardea ca o lampă de benzină. Acolo, un sergent îşi organizase treaba atât de bine, încât după terminarea războiului, el şi gaşca lui de trei tipi, precis că înhăţaseră un milion de dolari. Furaseră armata americană ca în codru. Vânduseră trei tancuri Sherman unui traficant din Coreea de Nord, fără a mai vorbi de nişte lăzi cu mitraliere, muniţii şi provizii. În debandada generală care a urmat retragerii americanilor, nimeni nu s-a prins de dispariţia celor mătrăşite, nici măcar a tancurilor. După ce m-am întors la Barton Sharman, nu m-am gândit decât la sergentul ăla şi la milionul de dolari. Iar atunci când fuziunea dintre cele două firme era pe punctul de a se realiza, n-am mai stat pe gânduri. Era şansa mea şi n-aveam de gând s-o scap. Din moment ce fuziunea ar fi fost anunţată, acţiunile şi-ar fi triplat valoarea. Am deschis un cont la banca Haverford, unde am depus titluri la purtător de 450 000 de dolari, pe care le păstram în seiful meu, în contul unuia dintre clienţii pe care-i aveam. Cu titlurile astea am cumpărat acţiuni. Imediat ce fuziunea ar fi avut loc, nu aveam decât să le vând, să bag beneficiul în buzunar şi să restitui titlurile.

Totul părea o joacă de copil, numai că fuziunea n-a mai avut loc ca urmare a unei decizii a Comisiei economice. Îl minţisem pe Bert când îi spusesem că nimeni nu avusese de suferit în afară de mine. Clientul meu îşi pierduse titlurile de valoare, numai că eu ştiam că ele reprezentau nişte parale mătrăşite, de care fiscul habar n-avea. Aşa că şi tipul era un fel de pungaş, ca şi mine.

Şi-l mai minţisem pe Bert, afirmându-i că nu mai eram de fel ambiţios. Ba dimpotrivă, ambiţia mea devenise comparabilă cu rapacitatea unui leopard. Visul meu de a

înşfăca un purcoi de bani mă ţinea ca o durere de dinţi. În timpul anilor trăiţi în puşcărie, îmi petrecusem ore şi ore în şir gândindu-mă la tot felul de planuri pentru a câştiga o grămadă de bani. Îmi repetam că dacă un amărât de sergent, ca ăla din Vietnam, reuşise, atunci şi eu trebuia să fiu în stare de aşa ceva. Nu-l minţisem pe Bert când îi spusesem că eram răbdător. Răbdarea asta aveam eu să mi-o răscumpăr mai târziu. Până la urmă, tot mă îmbogăţeam eu. Şi aveam să-mi cumpăr o casă să moară lumea, o maşină ca-n filme, un iaht, şi toate şmecheriile pe care ţi le pot permite lovelele. Toate, toate astea. Avea să fie al naibii de greu, dar până la urmă o scoteam eu la capăt. La treizeci şi opt de ani, pornind de la zero şi cu un cazier în cârcă, era cumplit de greu, dar nu imposibil, îmi repetam întruna. Cât timp fusesem la Barton Sharman, mă dumirisem în privinţa mahărilor, în situaţia asta, lucrurile erau clare: ăia mici cu firimiturile, în timp ce barosanii nu mai aveau pe unde să-şi îndese biştarii.

Am decis că trebuia să-mi aştept şansa, şi de-acum înainte nimic nu mă mai oprea să pun laba pe ea. Trebuia să fiu doar mai hotărât, mai fără scrupule, şi să nu-mi prea pese de ceilalţi.

Iar dacă aşa trebuia să fiu, păi atunci aşa aveam să fiu.

Doamna Hansen bătu la uşă şi-mi aduse micul dejun. M-a întrebat dacă dormisem bine şi dacă pentru masa de seară mi-ar plăcea un pui fript. I-am răspuns că de-abia aşteptam aşa ceva. După ce a plecat, am început să înfulec din bucata zdravănă de jambon prăjit şi din ouăle fierte.

Mi-am zis că imediat ce o să am primul meu milion de dolari, o să-i trimit doamnei Hansen cu cadou colosal. O merita cu prisosinţă.

— Cum a mers, Keith, mă întrebă Bert când am intrat la el în birou, pe la ora prânzului. Vreo problemă?

— Nici una. Puştii ăştia se descurcă de nu se poate. Pariez că au mai mers până acum pe şest cu maşina baba-

cilor. Altminteri, n-ar fi putut conduce aşa de bine încă de la prima lecţie.

Începu să râdă.

— Tot ce se poate. Ia zi, îţi place slujba?

— Dacă asta se poate numi slujbă, păi, îmi place, cum să nu. Mă duc să mănânc şi eu ceva. Mă întorc la două.

— Auzi, Keith... poţi să iei maşina, mie nu-mi trebuie. Niciodată n-am fost în stare să învăţ să conduc, iar acum e prea târziu pentru asta, sunt cam bătrân. Plăteşti benzina şi poţi s-o foloseşti cât vrei.

— Îţi mulţumesc, Bert.

— Doamna Hansen are garaj, în spatele casei. Aşa că n-o să mai dai banii pe autobuz.

— Mi se pare şic ce spui.

Am accentuat pe cuvântul „şic”, râzând. Mi-a zâmbit:

— Văd că ai început să fii de-al nostru. Ce zici, bem un păhărel înainte de a pleca?

— Mulţumesc, asta nu. În timpul serviciului nu beau niciodată.

Clătină din cap, în semn că aprecia chestia asta.

M-am dus la cafeneaua din faţă şi am comandat un hamburger şi o Cola.

Până acum, treaba mi se părea o joacă. După cum îi spusesem şi lui Bert, puştii erau zoriţi nevoie mare să-şi obţină permisul de conducere, pentru a se putea instala la volanul unei rable de maşini, cumpărate din economiile lor, aşa că băgau la cap tot ce le spuneam. Ştiam să mă port cu adolescenţii, numai că nu ţineam deloc să-mi câştig existenţa în maniera asta. Poate pentru o lună, două, dar nu mai mult. Dacă în intervalul pe care mi-l propusesem nu s-ar ivi ocazia aşteptată, marea şansă a vieţii mele în care visam, atunci trebuia să schimb peisajul. Aveam de gând s-o întind la Frisco. Într-un oraş aşa de mare n-aveau cum să lipsească ocaziile.

M-am întors la sediul şcolii de şoferi, cu câteva minute înainte de ora două. Hank Sobers mă aştepta. Mi-am adus aminte de avertismentul lui Maisie şi l-am examinat cu

atenţie. Era un băiat de vreo optsprezece ani, deşirat, cu faţa plină de coşuri, cu plete care-i cădeau pe umeri, îmbrăcat într-un tricou pe care scria „Iubito, nu căuta mai departe, m-ai găsit”.

— El este Hank Sobers, mă anunţă Maisie. Micul geniu.

După care îşi văzu în continuare de treabă, la maşina ei de scris.

— Grăbeşte-te, tăticu’, n-o să pierd toată ziua, îmi spuse Hank.

Am făcut câţiva paşi spre el şi l-am privit în ochi. Trebuia să-l pun la punct, şi asta cât mai rapid.

— Mie mi-ai clămpănit astea, puişor? am lătrat eu la el.

În armată fusesem învăţat să latru, nu glumă, şi încă nu uitasem aşa ceva. L-am cam surprins cu chestia asta, aşa cum mă şi aşteptam. A făcut un pas înapoi şi m-a privit ca luat din oală.

— Hai, să-i dăm drumu’, mormăi el. Plătesc pentru nenorocitele astea de lecţii şi n-am chef să pierd vremea.

Am privit spre Maisie, care se oprise din bătut şi ne studia cu ochii mari.

— El plăteşte, sau taică-său?

— Tatăl lui.

— Bine, am spus, şi m-am întors spre Hank. Acum, cască bine urechile, puişor. Pentru început, o să-mi spui domnule Devery. Ai înţeles? Şi când o să te urci în maşină, o să faci exact ceea ce-ţi spun. N-o să deschizi pliscul decât atunci când o să-ţi permit eu. O să te învăţ să conduci, iar dacă nu-ţi place felul în care o fac, n-ai decât să te duci în altă parte. După cum ştiam de la Maisie, altă şcoală de şoferi în Wicksteed nu exista, aşa că nu riscam nimic. De acord?

După câteva clipe de ezitare, Hank mormăi:

— Bine, de acord.

— De acord, cine? am urlat din nou la el.

— De acord, domnule Devery.

— Aşa mai merge. Hai să-i dăm drumu’.

Am urcat în maşină. Cum s-a instalat la volan, a pus contactul şi a demarat; mi-am dat seama că n-avea nevoie

de lecţii de conducere. Puteam paria că de luni de zile condusese fără permis. L-am pus să facă un tur, să oprească şi apoi să pornească din pantă, să gareze, să parcheze şi să meargă cu spatele. A executat totul fără nici o greşeală.

— În regulă, trage pe dreapta. A oprit şi s-a uitat la mine. Hank, ia spune, cunoşti codul?

— Destul de bine.

— Du-te la domnul Ryder. De mine ai scăpat, aşa că trebuie doar să treci de dânsul. Nu mai ai nevoie de lecţii de condus. Conduci la fel de bine ca şi mine.

Zâmbi cu toată gura.

— Bingo! Adică, voiam să spun, mulţumesc, domnule Devery. Credeam că o să mă târâţi în neştire, doar ca să-i umflaţi paralele lui bătrânu'.

M-am uitat fix la el.

— Asta-i o idee. S-ar putea să mai ai nevoie de vreo cinci sau şase lecţii.

Imediat, figura i se îngrijoră.

— Domnule Devery, am glumit, zău aşa!

— Şi eu. Hai, dă-i drumul. Ne întoarcem la şcoală, o să vorbesc cu domnul Ryder.

Ne-am întors la şcoala de şoferi. I-am dat raportul lui Bert, şi acesta l-a luat pe Hank la întrebări.

Peste zece minute, Hank ieşea din biroul lui Ryder cu o faţă radioasă.

— Am trecut, spuse el. Mulţumesc, domnule Devery, aţi fost foarte şic.

Şi o luă din loc, fericit nevoie mare.

— Keith, văd că ştii să te descurci, nu glumă, îmi spuse Maisie, care ascultase totul.

— O nimica toată. Cine-i următorul?

Am terminat puţin după şase, am trecut pe la Bert să-i dau bună seara, după care, la volanul maşinii, am luat-o pe Main Street către doamna Hansen.

Un fluier de-al poliţiei mă făcu să tresar. M-am întors spre dreapta. Un tip zdravăn, în uniformă maro, cu o pălărie

Stetson roşie pe cap şi pistolul vârât în cingătoarea de la şold, îmi făcea semn să opresc.

Mi-a sărit inima din loc. De zece luni mă tot feream să am de-a face cu poliţia. Ajunsesem chiar să trec pe celălalt trotuar sau să intru în vreun magazin, dacă apărea vreunul în drumul meu. Numai că pe-ăsta n-aveam cum să-l evit. M-am uitat în oglinda retrovizoare. În spatele meu nu se afla nici o maşină. Am semnalizat dreapta şi am tras lângă trotuar.

Nemişcat, cu palmele umede şi cu inima bătând să mi spargă pieptul, îl priveam prin retrovizoarea exterioară cum se apropia de mine, fără să se grăbească. Ca toţi poliţaii care aveau de gând să ia un şofer la întrebări, nu se zorea deloc. În cele din urmă se proţăpi lângă maşină. Era tânăr, cu o figură ca o lamă de cuţit, cu ochi mici, de poliţai, şi cu buzele subţiri. Era prima fiinţă care nu era şic, din cele întâlnite până acum în Wicksteed. Pe cămaşă avea agăţată o insignă pe care se putea citi „Ajutor de şerif – Abel Ross”.

— E maşinuţa ta, tipule? mă întrebă cu aerul ăla dur, împrumutat din filme.

— Nu, şi nu mă numesc „tipule”. Mă cheamă Devery.

Ochii săi mici se micşorară şi mai mult.

— Dacă nu-i maşina ta, ce cauţi înăuntru?

— Mă întorc acasă, ajutor de şerif Ross, i-am răspuns liniştit, şi am văzut că lucrul ăsta l-a cam descumpănit.

— Domnul Ryder ştie, tipule?

— Mă numesc Devery, ajutor de şerif Ross. Da, ştie.

— Permisul.

Întinse spre mine o mână groasă cât un jambon.

I-am dat permisul şi a început să-l examineze.

— Văd că ţi l-ai înnoit. De ce nu l-ai folosit timp de cinci ani?

Acum era rândul lui să mă descumpănească.

— Fiindcă n-am mai condus cinci ani de zile.

— De ce?

— Pur şi simplu n-am avut nevoie de maşină.

Îşi aplecă încet capul şi mă privi fix.

— De ce n-ai avut nevoie de maşină?

— Din motive personale, ajutor de şerif Ross. Da’ ce-i cu întrebările astea?

După câteva clipe îmi înapoie permisul.

— Nu te-am mai văzut pe aici. Ce învârţi prin oraşul nostru?

— Sunt noul instructor de la şcoala de şoferi, i-am răspuns. Dacă vreţi să vă informaţi despre mine, puteţi lua legătura cu domnul Ryder.

— Da. Pe aici, obişnuim să ne informăm asupra necunoscuţilor. Mai ales asupra ălora care au renunţat să mai conducă cinci ani încheiaţi.

— Ce înseamnă asta?

— Păi, credeam că ştii deja, replică el, după care se întoarse şi o porni agale pe trotuar.

L-am privit nemişcat prin parbriz, până mi-a dispărut din vedere. Îmi ispăşisem pedeapsa şi n-avea ce să-mi facă, dar ştiam că acelaşi lucru mi se putea întâmpla indiferent în care oraş m-aş fi dus. Pentru poliţai, un puşcăriaş rămâne întotdeauna un puşcăriaş.

La câţiva paşi se afla un bar având deasupra intrării, o firmă simplă „La Joe”. Simţeam nevoia să beau ceva. Am încuiat maşina, am traversat strada şi am intrat.

Barul era vast şi întunecos. Două ventilatoare ce atârnau de tavan răscoleau aerul cald. Obişnuit cu lumina de-afară, am rămas locului câteva clipe, apoi privirea mi se adaptă la semiîntunericul dinăuntru. La capătul unei tejghele lungi, doi tipi tăifăsuiau cu barmanul. Când acesta mă zări, veni în întâmpinarea mea, cu un zâmbet pe figură.

— Salut, domnule Devery. Era de vreo cincizeci de ani, bondoc şi cu un aer jovial. Îmi pare bine că vă cunosc. Sunt Joe Summers, patronul localului. Ce doriţi?

— Scoth cu gheaţă, i-am răspuns, un pic surprins. De unde ştiţi cine sunt?

Zâmbetul i se lăbărţă pe toată faţa.

— Dimineaţă, puştiul meu a avut lecţie de conducere cu dumneavoastră, domnule Devery. Din câte mi-a spus,

sunteţi un adevărat as. Şi să ştiţi că ăsta-i un compliment teribil, fiindcă, după el, orice individ care a trecut de treizeci de ani este un boşorog.

— Sammy Summers?

Mi-am amintit de puşti. Nu era unul dintre cei mai buni elevi ai mei.

— Da, el este. Asta-i băutura dumneavoastră, domnule Devery. Bine aţi venit în oraşul nostru. Se poate trăi bine pe aici să ştiţi, ba chiar aş spune că este un locşor tare şic.

Dintr-o dată, unul din clienţii de la capătul barului se porni să guiţe:

— Mi-e sete, ce Dumnezeu! Joe, ai de gând să vii o dată?

— Scuzaţi-mă, domnule Devery, murmură Joe şi se grăbi în spatele tejghelei.

Am început să-mi beau scotch-ul, privind la cei doi clienţi. Unul dintre ei, de vreo patruzeci de ani, era un tip mărunţel şi slăbănog. Celălalt, care strigase la Joe, era masiv, pântecos, cu o figură roşcovană şi transpirată, împodobită cu o mustăcioară neagră. Era îmbrăcat într-un costum bleu, cu o cămaşă albă şi cravată roşie. Părea a fi un om de afaceri, dar nu cine ştie ce prosper.

— Joe! Mai dă-mi un Scotch, ce naiba. Hai, încă un scotch! urlă el.

— Frank, nici să nu te gândeşti, doar eşti cu maşina. Ai băut destul.

— Da’ cine ţi-a spus că o să conduc eu? Tom o să conducă.

— Nici să nu te gândeşti! protestă micuţul. Doar nu-ţi închipui că o să bat atâta drum pe jos, după ce te duc?

— O să-ţi facă bine plimbarea asta pe jos, ascultă-mă pe mine, declară mătăhălosul. Mai dă-mi un scotch, Joe, după aia ne cărăm.

— Nu conduc şi pace, îl asigură Tom, să-ţi intre bine asta în cap.

— Eşti un ticălos şi jumătate. Halal prieten, n-am ce zice.

— Îţi sunt prieten, da’ nici aşa, să merg pe jos zece kilometri.

În timp ce-i ascultam, un beculeţ mi s-a aprins în minte. M-am apropiat de ei.

— Domnilor, aş putea să vă ajut, le-am propus eu.

Burtosul se întoarse spre mine şi-mi aruncă o privire arţăgoasă.

— Cine mai e şi ăsta?

— Frank, ai putea să fii mai politicos, interveni Joe, cu o voce apăsată. Este domnul Devery, noul nostru instructor auto. Lucrează pentru domnul Bert.

Mastodontul mă examină cu nişte ochi tulburi.

— Şi ce vrea?

M-am întors spre mărunţel.

— Dacă vreţi să-l conduceţi, pot să vă urmez, şi apoi să vă aduc înapoi cu maşina.

Mărunţelul îmi luă mâna şi mi-o scutură energic.

— E foarte şic din partea dumneavoastră, domnule Devery. Aşa împăcăm şi capra şi varza. Eu sunt Tom Mason. Iar el este Frank Marshall.

Marshall mă privi chiorâş, dădu din cap şi se întoarse spre Joe.

— Ei, ce se aude cu băutura mea?

Joe puse mâna pe o sticlă de scotch, în timp ce Mason îl trase pe Marshall de mână.

— Frank, hai, zău aşa, se face târziu.

În timp ce Marshall îşi dădea pe gât paharul, i-am spus lui Joe:

— Vreţi să-i telefonaţi doamnei Hansen, să-i spuneţi că o să întârzii niţel la masă?

— Sigur că da, domnule Devery. E foarte şic din partea dumneavoastră ce faceţi.

Marshall ieşi din bar, clătinându-se. L-am urmat, împreună cu Mason, care tot dădea din cap.

— Nu ştie când să se oprească, domnule Devery, şopti el. E tare păcat.

Marshall şi Tom se urcară într-un Plymouth verde, destul de amărât, parcat în faţa barului. Au aşteptat să mă urc în maşina mea, după care Mason demară. I-am urmat.

După ce a ieşit din Main Street, Plymouth-ul se îndreptă spre periferia oraşului. După vreo zece minute, am ajuns în ceea ce am bănuit că este cartierul rezidenţial, dacă era să mă iau după casele şi vilele luxoase, înconjurate de grădini bine întreţinute, din care explodau verdeaţa şi florile. Peste câteva minute, ne-am găsit într-o regiune împădurită, în care fermele se zăreau ici-colo.

Mason semnaliză stânga şi Plymouth-ul din faţă dispăru pe o alee strâmtă în care nu era loc decât pentru o singură maşină. În cele din urmă am ajuns la capătul aleii, care dădea într-o peluză. Un căsoi cu un etaj, complet izolat şi pe jumătate ascuns de nişte arbori şi boscheţi, se oferea privirilor.

În timp ce Mason băga maşina într-un garaj alăturat casei, am ocolit peluza şi am oprit. Mi-am aprins o ţigară şi am început să-l aştept. Peste câteva minute, apăru alergând şi se urcă alături de mine.

— Serios că este foarte şic din partea dumneavoastră, domnule Devery, făcu el. Îl cunosc pe Frank din şcoală. Când nu bea, e un tip tare de treabă. E necăjit, domnule Devery, şi nu pot să spun că n-are dreptate.

— Zău? am zis, fără să par din cale afară de interesat. Are probleme?

— Aşteaptă să-i moară o mătuşă.

L-am privit uluit.

— Nu zău?

— Da, chiar aşa. Are ceva speranţe. O s-o moştenească. După ce-o să-i moară mătuşa asta, o să fie cel mai bogat om din Wicksteed.

Am ciulit urechea, gândindu-mă la vilele luxoase prin faţa cărora trecusem cu câteva minute mai înainte.

— Domnule Mason, eu sunt cam nou pe aici. Nu prea pot să-mi dau seama ce înseamnă să fii cel mai bogat om din oraş.

Mă exprimasem cu prudenţă. Poate că reuşeam să pescuiesc vreo informaţie, fără să par că sunt prea interesat.

— Fie vorba între noi, după ce o să moară mătuşa lui Frank, o să moştenească ceva mai mult de un milion de dolari.

Am înţepenit pe loc.

— Păi, ştiţi cum e vorba aia, că dacă aştepţi pantofii mortului...

— Aici e buba. Bătrâna doamnă e măcinată de o boală nemiloasă... Cancer. Ar putea muri chiar mâine, sau, cine ştie când. Acum doi ani, i-a spus lui Frank că o să-i lase totul. De atunci, el numără şi orele care trec. Tot timpul se gândeşte numai la asta, aşa că nu-i de mirare că s-a apucat să bea. Şi mai înainte cu doi ani, când încă nu aflase de la mătuşă-sa cât o să moştenească, nici nu punea gura pe alcool.

— A naibii chestie.

Îmi puse mâna pe braţ.

— Spune-mi Tom. Am uitat, care ţi-e numele mic?

— Keith.

— Keith, ai? Un nume cam rar.

Îşi frecă bărbia şi continuă:

— Da, Keith, o chestie nasoală de tot. Mi-e milă de el şi de nevastă-sa, deşi până acum n-am întâlnit-o niciodată.

— Şi cu ce se ocupă?

— Are o agenţie imobiliară în Frisco. Merge acolo în fiecare zi cu trenul.

— Şi câştigă ceva?

— Păi, pe vremuri câştiga, dar de când a început să bea, se tot plânge că afacerile îi merg prost. Dădu din cap. Numai că este imposibil de discutat cu el. I-am spus de atâtea ori că bea prea mult. Poate că dacă o să pună mâna pe banii ăia, o să-şi revină.

Îl ascultam doar cu o ureche. Tot drumul, numai la asta m-am gândit. Un milion şi ceva. Cine ar fi putut să-şi închipuie că în orăşelul ăsta pierdut, cineva putea să moştenească grămada asta de parale?

Brusc, am simţit cum mă roade invidia. Dacă aş fi fost în locul lui Frank Marshall, nu mi-aş fi tratat nerăbdarea cu

scotch. Cu relaţiile pe care le aveam, aş fi avansat nişte credite, aş fi...

Inima îmi dădu un rateu.

M-am întrebat dacă nu cumva asta era ocazia pe care o aşteptam cu atâta nerăbdare.

= CAPITOLUL II =

După ce am mâncat, m-am instalat pe verandă şi am început să reflectez la cele ce aflasem de la Tom Mason. Era posibil să fi exagerat un pic, dar dacă era adevărat, şi Marshall era pe punctul de a moşteni un milion de dolari?

De vreo cinci ani, tot visam să înhaţ potul cel mare. Şi iată că brusc, în orăşelul *ăsta* pierdut de lume, ocazia părea că se iveşte.

Un om obişnuit, de pe stradă, aflând, că unui agent imobiliar neînsemnat i-a căzut netam-nisam în cap vreun milion de dolari, s-ar fi gândit că asta i-o fi fost bafta ăluia, şi atât. Niciodată nu i-ar fi trecut prin cap să speculeze această situaţie şi să se gândească măcar că ar fi posibil să transfere moştenirea lui Marshall în propriul său cont. Numai că eu nu făceam parte din categoria oamenilor ăstora, obişnuiţi.

În puşcărie fusesem în celulă cu un escroc de mâna-ntâi, căruia îi plăcea să se laude cu isprăvile lui. Dacă l-ai fi auzit, ai fi zis că îl aşteaptă o carieră spectaculoasă, numai că într-o zi a dat şi el cu oiştea-n gard.

— Amice, mi-a spus el, ani şi ani de zile am profitat de lăcomia oamenilor, şi apoi, să mă ia naiba, am devenit şi eu ca ei, şi uite cu ce m-am ales... zece ani de pârnaie.

Şi a început să-mi dezvolte subiectul ăsta al poftei de câştig.

— Dacă un tip are doi dolari, vrea patru. Dacă are cinci mii, păi atunci vrea morţiş zece mii. Asta este firea omului. Cunosc un individ care avea cinci milioane şi care s-a dat peste cap şi a făcut pe dracu’n patru ca să ajungă la şapte milioane. Natura umană nu este niciodată satisfăcută. Oamenii cu cât au mai mult, şi dacă poţi să le arăţi cum să le crească grămada de bani fără să mişte un deget, atunci fii sigur că nu se sfiesc, şi ţi-o spun verde în faţă.

Lucrasem destul cu bogătani de-ăştia, ca să ştiu că

individul avea dreptate. Moştenirea lui Marshall n-o fi ascunsă sub saltea, ca s-o poată şterpeli primul hoţ. Probabil că banii erau plasaţi în acţiuni şi obligaţii, la niscaiva bănci şi agenţii de schimb, numai că eu eram hârşit în aşa ceva, doar fusesem agent de schimb.

Dacă aş fi fost sigur că Marshall ar fi moştenit un milion, atunci, cu experienţa mea, eram gata să pariez că puteam să-l conving la o afacere în urma căreia un milion să fie transferat în contul meu. Iar faptul că trăgea la măsea, simplifica lucrurile. Eram sigur că puteam să-i vântur pe la nas un mişmaş care l-ar fi năucit cum să-şi multiplice fără riscuri milionul său, în trei milioane.

„Natura umană niciodată nu este satisfăcută”.

Această axiomă îmi era folositoare pentru a pune mâna pe banii lui. Evident că operaţiunea trebuia să fie pregătită cu multă grijă. Mi-am amintit de toate datele pe care le acumulasem când lucrasem la Barton Sharman, şi pe care le pusesem într-un loc sigur la New York. Erau tot felul de informaţii privind cifrele de afaceri ale unor firme, investiţii, depozite bancare, planuri de perspectivă, pe care le-aş fi putut consulta pentru a pune la punct o schemă solidă. Şi apoi, cu asta, n-aveam decât să mă prezint la Marshall. Aici n-ar fi fost nici o problemă, numai că trebuia să fiu sigur că moştenirea asta exista cu adevărat şi, în plus, să ştiu despre individul ăsta tot ce se putea şti. Mason îmi spusese că Marshall era căsătorit. Trebuia să aflu câte ceva despre nevastă-sa. Avea cumva copii? Alte rude? Fiindcă la o adică, cei din jurul lui, cu niţel noroc, ar fi reuşit să salveze moştenirea din mâinile beţivului.

Ce mai tura-vura, trebuia să devin prieten cu Marshall ăsta. Era posibil ca, după ce-ar fi luat ceva la bord, să-mi dea chiar el informaţiile de care aveam nevoie, deşi, după cât îl văzusem, tipul nu prea era uşor de manevrat.

Mi-am zis că după ce se termina ziua mea de muncă, trebuia să-mi fac obiceiul de a bea un păhărel la Joe. În felul ăsta puteam să-mi înjgheb noi relaţii şi să-l întâlnesc şi pe Marshall.

De când ieşisem din puşcărie, acum mi s-a întâmplat pentru prima oară să mă simt şi eu în formă. Chiar dacă nu se lega nimic, măcar aveam şi eu un ţel, a doua mea tentativă de a pune mâna pe o oală plină cu parale.

A doua zi dimineaţă am ajuns la sediul şcolii pe la nouă fără zece. Bert era deja acolo şi se benocla prin scrisorile primite.

După ce ne-am salutat, mi-a spus:

— Se pare că l-ai ajutat aseară pe Tom Mason.

Care va să zică, veştile se răspândeau iute prin Wicksteed. Asta era un motiv în plus ca săpăturile mele să fie cât se poate de discrete. M-am aşezat pe colţul biroului.

— A, da... Mason are aerul unui tip şic. După câte mi-a spus, este patronul magazinului ăluia de obiecte metalice.

— Da, îl are de la tatăl lui, care şi el, la rândul lui, l-a moştenit de la taică-său. Aşa este, Tom e un tip şic. Mai deschise un plic. Mi-ar plăcea să spun acelaşi lucru şi despre Frank Marshall. Pe vremuri, era şi el de treabă, asta da, îmi amintesc... Mereu gata să-ţi întindă o mână la nevoie. Dar acum...

Şi dădu din cap.

— Casa aia e foarte izolată, am spus eu. În ruptul capului n-aş ţine să locuiesc acolo, aşa de departe de toţi. Nu cred că pentru nevasta lui e o fericire.

— Ai dreptate, Keith. Casa aia o au de la mătuşa lor. Înainte să fie internată în spital, acolo locuia. Frank ar îi putut s-o vândă. Mătuşi-sii puţin îi pasă dacă o vinde sau nu, numai că el ar trebui să mai aştepte niţel, şi să nu se grăbească cu vândutul. În curând o să înceapă nişte construcţii pe aici, pe-aproape, şi atunci s-ar putea să obţină un preţ bun pe ea.

— Tom mi-a spus că este agent imobiliar.

Am remarcat că Bert nu muşcase din momeala pe care i-o întinsesem atunci când făcusem aluzie la nevasta lui Marshall. Am preferat să nu insist.

— Da. Nu se descurcă rău, dar acum, când bea... îşi încruntă sprâncenele. Nu poţi să bei în halul ăsta şi în

acelaşi timp să mai şi vezi de o afacere.

Maisie intră şi mă anunţă că prima mea elevă mă aştepta.

— Pe curând, Bert, i-am spus.

Afară mă aştepta o puştoaică pistruiată, cu părul de culoarea morcovului şi cu nişte ochelari de vedere înguşti, din spatele cărora mă studiau doi ochi temători.

Dimineaţa şi după-amiaza s-au scurs repede. Am trecut de trei ori prin Main Street şi am avut ocazia să dau ochi cu ajutorul de şerif Ross. Prima oară, i-am făcut un semn cu mâna, dar s-a făcut că nu mă vede. A doua oară, m-am făcut eu că nu l-am văzut, deşi simţeam cum ochii lui mici de poliţai mă urmăreau, în timp ce pe figura lui ca o lamă de cuţit se aşternuse o expresie sumbră.

Mi-am spus că trebuia să mă feresc de tipul ăsta. Dacă aveam să pun mâna pe paralele lui Marshall – admiţând că ar fi încasat moştenirea – cu Ross ăsta în ceafa mea, operaţiunea ar fi fost al naibii de delicată, numai că lucrul ăsta nu mă îngrijora din cale-afară. Era doar o provocare, şi mă simţeam în stare s-o primesc.

Pe la şase mi-am luat la revedere de la Bert şi Maisie şi m-am dus glonţ la Joe.

La bar erau doar vreo cinci clienţi, sporovăind de zor. M-am întrebat dacă o să apară Marshall.

Joe apăru în spatele tejghelei şi veni să-mi strângă mâna.

— Ce să fie, domnule Devery?

— Păi, un gin tonic.

Îmi aduse băutura şi apoi îşi propti coatele pe tejghea, ca şi cum ar fi avut chef să stea la taclale cu mine.

— N-aţi ajuns prea târziu aseară la masă, nu?

— Nu, nici vorbă, şi mulţumesc că aţi sunat-o pe doamna Hansen.

— Cu plăcere. Dădu din cap. Marshall ăsta... câteodată e de groază, nu alta. Bănuiesc că Tom v-a spus despre el, nu?

— Mi-a spus ceva despre o mătuşă în vârstă...

— Exact. E vorba de doamna Hackett; a fost infirmieră în spitalul nostru, e o doamnă tare de treabă. Într-o zi a avut

loc un accident foarte grav de maşină. Şoferul a fost transportat la spital. Asta se întâmpla acu' vreo patruzeci de ani. Eram puşti pe vremea aia, dar mi-a povestit taică-meu. Şoferul nu era altcineva decât Howard T. Fremlin, patronul oţelăriilor Fremlin. Mergea la Frisco pentru afaceri, când s-a ciocnit de un camion. În sfârşit, ce mai, după ce domnişoara Hackett l-a îngrijit o bună bucată de timp, s-a măritat cu el. Şi abia la treizeci de ani după moartea soţului ei, a revenit în Wicksteed. A cumpărat căsoiul ăla mare în care locuieşte Marshall. Şi acum se află internată în spitalul unde a lucrat odinioară; e bolnavă rău de tot. Ciudată este viaţa asta, nu?

I-am dat dreptate, am dat pe gât o duşcă, şi apoi am adăugat:

— După câte spunea Tom, se pare că are cancer.

— De fapt, are leucemie. E o minune că mai este în viaţă. Dar, oricum, clipele îi sunt numărate.

— Fremlin? am murmurat, privind fix la paharul meu. Da' ăsta parcă era milionar, nu?

— Ba bine că nu! I-a lăsat nevesti-si un milion de dolari, pe care-i va moşteni Marshall. Restul i-a împrăştiat în tot felul de acţiuni de binefacere. spune că avea vreo zece milioane.

— Bani. nu glumă, am filozofat eu.

În prezent aveam certitudinea că Tom Mason nu exagerase câtuşi de puţin, aşa că treaba asta fiind lămurită, m-am hotărât să aduc vorba despre Sammy, fiul lui Joe. Tocmai aveam de gând să-i spun că Sammy ar mai avea nevoie de câteva ore de conducere, când în local intră un tip înalt şi masiv. I-am aruncat o privire şi am îngheţat pe loc. Purta o cămaşă kaki, pantaloni maro şi pălăria Stetson roşie a poliţailor.

Se aşeză lângă mine şi-i strânse mâna lui Joe.

— Salut, Sam, ce mai faci? Ia zi, ce să fie?

— O bere.

Se întoarse pe jumătate şi mă privi. De vreo cincizeci şi cinci de ani, avea nişte ochi cenuşii, pătrunzători, o mustaţă

pe oală, deasupra căreia se afla un nas ce primise precis pe vremuri nişte pumni zdraveni. De cămaşă îi era agăţată o insignă. Din ea am aflat că individul era Sam McQueen, şeriful.

— Sam, ţi-l prezint pe domnul Devery, spuse Joe, dându-i acestuia berea. Noul inspector auto al lui Bert.

— Noroc.

McQueen îmi întinse mâna, pe care i-am strâns-o. După o scurtă pauză, îmi spuse:

— Am auzit vorbindu-se de dumneavoastră, domnule Devery. Haideţi să stăm jos. Toată ziua am stat în picioare.

Cu paharul în mână, se îndreptă spre o măsuţă din fundul sălii. Am ezitat şi l-am privit pe Joe.

— Un tip foarte şic, murmură Joe. De prima mână.

Mi-am luat paharul şi m-am dus la masa lui McQueen.

M-a tratat cu un trabuc.

— Mulţumesc, nu fumez trabuc, i-am răspuns, şi mi-am aprins o ţigară de-a mea.

— Fiţi binevenit în Wicksteed.

Goli jumătate din pahar, oftă, se plesni peste burtă şi-şi lăsă paharul pe masă. Abia după aia îşi aprinse trabucul.

— Asta-i un orăşel şic. Vreau să vă spun ceva. În Wicksteed, procentajul de criminalitate este cel mai scăzut de pe toată coasta Pacificului.

— Aveţi cu ce să vă mândriţi.

— Probabil. În afara puştilor care şterpelesc din magazine, a câtorva beţivi şi a unora care mai împrumută din când în când maşinile altora, e linişte şi pace. Nici un delict mai serios, domnule Devery. Chestia asta mă cam face inactiv, dar nu te poţi plânge de aşa ceva. La vârsta mea, e plăcut să nu fi nevoit să alergi după răufăcători.

Am aprobat din cap.

A urmat o linişte lungă, după care McQueen îmi spuse calm:

— Am aflat că aţi avut o problemă cu mai tânărul meu ajutor.

Asta e, mi-am zis, şi m-am pregătit pentru ce putea fi mai

rău. M-am forţat să rămân impasibil şi i-am răspuns:

— Credea că-i furasem maşina domnului Ryder.

McQueen mai bău o gură.

— Ross e un tip ambiţios. Poate chiar prea ambiţios. Sper să-l pot muta la Frisco, acolo unde se petrec cu adevărat evenimente. Fără să mă întrebe, s-a interesat de dumneavoastră şi mi-a făcut un raport.

Prin uşa deschisă, vedeam maşinile cum rulau încet sub soarele fierbinte. Un fior de gheaţă mi-a traversat şira spinării.

— După ce am citit raportul ăsta, domnule Devery, mi-am zis că ar fi bine să mă informez chiar eu despre dumneavoastră. Se întrerupse şi trase adânc din trabuc. De fapt, asta mi-e meseria. Am vorbit cu Ryder, Pinner şi Mason. Şi cu doamna Hansen. I-am întrebat ce părere au despre dumneavoastră, având în vedere faptul că sunteţi un străin, şi aşa cum se ştie, de treaba asta cu străinii eu răspund. Toţi v-au vorbit numai de bine. După ei, aţi putea să ne fiţi foarte util. Am aflat că l-aţi ajutat pe Mason să-l ducă pe Marshall acasă. Am aflat, de asemenea, că l-aţi pus cu botul pe labe pe tânărul Hank Sobers; destul m-a călcat pe bătături, dar văd că şi-a găsit naşul,

N-am spus nimic. Am aşteptat.

Îşi goli paharul.

— Trebuie să plec. Nevastă-mea a pregătit pentru masă un pui prăjit şi n-aş vrea să întârzii. Să ştiţi că sunteţi binevenit aici. Nu-l băgaţi în seamă pe Ross. I-am spus să vă lase în pace. Mă privi drept în ochi. Domnule Devery, după părerea mea e mai bine să nu deranjezi pisica atunci când doarme. În oraşul ăsta o să fiţi lăsat în pace, atât timp cât n-o să ne creaţi neplăceri. Just?

— Just, domnule şerif, am murmurat, cu gâtul uscat.

S-a ridicat, mi-a strâns mâna, i-a adresat lui Joe un semn amical din cap, după care a ieşit.

Era aşa cum spusese Joe, un tip cu adevărat de treabă, de prima mână. Dar pe poliţai îi ştiam ca pe buzunarul meu, aşa că nu mă culcam eu pe-o ureche, fiindcă îmi adresase

un discurs de bun venit. Eram sigur că o să fie cu ochii pe mine. Ar fi fost prostul proştilor să n-o facă, şi de un lucru puteam să fiu sigur: şeriful McQueen nu era deloc prost.

Joe sosi şi luă paharul gol.

— Ce-mi place mie la Sam ăsta, e că are o fire prietenoasă, îmi spuse, în timp ce ştergea cu o cârpă masa. Este şerif aici de vreo douăzeci de ani. Se simpatizează cu toată lumea. Nu este ca ajutorul său, Ross, care tot timpul caută nod în papură. Se pare că Ross o să fie mutat la Frisco, imediat ce-o să se găsească acolo vreun loc liber... şi cu cât mai repede, cu atât mai bine.

— Domnul Marsall nu trece pe aici în seara asta? am întrebat pe un ton detaşat.

— Vine destul de rar, şi numai însoţit de Tom, ca să-l ducă acasă. Nu, Marshall bea cel mai mult acasă la el. Nu e el prost. Nu-i e frică decât de un lucru, să nu i se salte permisul de conducere. Fără maşină ar încurca-o, cu casa aia a lui, la capătul pământului.

Asta mi-era şansa.

— Nevastă-sa nu conduce?

Joe ridică din umeri.

— Mister total. N-am văzut-o niciodată. Până acum nu s-a arătat în oraş.

— Asta-i culmea! Adică ce, rămâne acolo, singură-singurică?

— O fi neplăcut, spuse Joe, dar sunt şi femei din astea, cărora le place singurătatea. Uite, nevastă-mea, de exemplu. Toată ziua-bună ziua îşi face de lucru prin grădină sau se uită la televizor. Nu-i place să se întâlnească cu lumea, ca mine.

Intrară doi clienţi şi Joe se grăbi să-i servească. După ce mi-am terminat paharul, i-am făcut un semn cu mâna, am ieşit şi m-am urcat în maşină.

După masa de seară m-am instalat din nou pe verandă, să chibzuiesc la tot ce mai aflasem între timp. Totul lăsa să se creadă că Marshall urma să intre în posesia unui milion de dolari. Faptul că mătuşă-sa moştenise bănetul ăsta,

dădea greutate supoziţiilor lui Mason şi Joe. Numai că trebuia să fiu absolut sigur că toţi marafeţii ăştia urmau să intre în buzunarele lui Marshall. Trebuia să obţin nişte informaţii foarte precise, mai înainte de a mă gândi serios la planul meu.

Mi-a venit din nou în minte şeriful. În prezent era la curent cu cazierul meu. Dacă stăteam şi mă gândeam bine, era de fapt inevitabil. Mai devreme sau mai târziu, tot ar fi aflat, dar după mine, era de preferat să fie mai devreme, decât mai târziu. Dacă banii lui Marshall ar fi dispărut din senin, şi dacă McQueen ar fi aflat mai târziu că eram, de fapt, un fost puşcăriaş, toate bănuielile s-ar fi îndreptat asupra mea, după cum ar fi fost şi normal. Dar aşa, ştiindu-mi antecedentele mai înainte de a mă lansa în operaţiune, nu m-ar fi suspectat aşa, hodoronc-tronc.

Interesul meu se concentra asupra unor informaţii firave pe care mi le dăduse Joe despre nevasta lui Marshall. Aşadar, era o femeie singură. Trebuia să ştiu mai multe despre ea, înainte de a-mi schiţa planul.

M-am băgat în pat satisfăcut: copilul pe care-l concepeam se prezenta bine. Înainte de a adormi, mi-am zis că trebuia să fiu răbdător. Merită al naibii de mult să aştepţi un milion de dolari!

În următoarele trei zile n-am mai aflat nimic despre Marshall. M-am ferit să-i întreb ceva pe Bert sau pe Joe. Numele de Marshall n-a fost pronunţat deloc în discuţiile pe care le-am avut cu ei şi, deşi am fost teribil de tentat s-o fac, m-am abţinut cât am putut.

În a patra zi, când doamna Hansen mi-a adus micul dejun, şansa mi-a surâs, deşi pe moment n-aveam cum să-mi dau seama de aşa ceva.

— Domnule Devery, pot să vă rog ceva? mă întrebă ea, în timp ce lăsa tava cu mâncare pe măsuţă.

— Bineînţeles, doamnă Hansen, bineînţeles.

— Sora mea locuieşte la ţară, împreună cu soţul ei. Din

când în când, îmi mai trimite nişte alimente de la ferma ei. Acum mi-a trimis două raţe cu trenul. Mi-e frică să nu întârzie cei de la gară să mi le expedieze. Şi, pe căldura asta, s-ar putea să moară de sete. Trebuie să sosească cu trenul de şase douăzeci, dinspre Frisco. Vreţi să fiţi atât de amabil să mergeţi şi să le luaţi dumneavoastră?

— Sigur că da. Nici o problemă.

— Trebuie doar să-i spuneţi domnule Haines, şeful gării, că veniţi din partea mea. Vă mulţumesc mult de tot, domnule Devery.

După ce mi s-a terminat ziua de muncă, m-am dus la gară. Am lăsat maşina în parcaj şi l-am găsit pe Haines pe peron. Un omuleţ adus de spate, cu părul alb.

M-am prezentat şi i-am spus că venisem să iau un colet pentru doamna Hansen. M-a privit, a dat din cap şi mi-a strâns mâna cu căldură.

— Am auzit vorbindu-se de dumneavoastră, domnule Devery. O învăţaţi pe nepoata mea să conducă... Emma Haines. Cum se descurcă?

Mi-am adus aminte de Emma. Puştoaica aia pistruiată, cu ochelari de vedere înguşti.

— Progresează, domnule Haines, dar mai are nevoie de câteva lecţii.

— Copiii din ziua de astăzi numai la asta se gândesc, spuse el, dând din cap. Să meargă cu maşina ca nişte nebuni. Îşi scoase din buzunar un ceas care precis făcuse războiul. Trenul n-o să întârzie. O să mă duc să vă caut coletul.

Se depărtă până la capătul peronului. Mi-am aprins o ţigară şi în clipa aia l-am zărit pe ajutorul de şerif Ross, care tocmai cobora dintr-o maşină a poliţiei. O luă agale spre parking, apoi se opri, sprijinindu-şi corpul slab de aripa unei maşini.

M-am întors, aşteptând sosirea trenului. Peste câteva momente, intră încet în gară, şi cum se opri, lumea coborî grăbită din el, îndreptându-se spre parking. Haines apăru cu un pachet în braţe.

— Poftim, domnule Devery. Trebuie doar să semnaţi aici.

În timp ce semnam, l-am văzut pe Frank Marshall ieşind din tren. Părea că este în curs de a coborî o pantă periculoasă din Everest. Mi-am dat seama imediat că era beat-criţă. Gâtul unei sticle de scotch depăşea cu câţiva centimetri marginea superioară a buzunarului hainei. Avea figura îmbujorată bine de tot, iar pe costumul său bleu se vedeau pete de transpiraţie. A coborât ultimul. S-a îndreptat spre mine, clătinându-se, în timp ce Haines intra în biroul său.

Trecând pe lângă mine, mă privi cu nişte ochi sticloşi, dar nu părea că m-ar fi recunoscut. Mi-am adus aminte că afară se afla Ross. Am lăsat pachetul jos şi l-am luat pe Marshall de braţ.

— Domnule Marshall...

— Ăă?

Se întoarse şi mă privi tulbure.

— Ne-am întâlnit la barul lui Joe. Sunt Devery.

— Şi ce-i cu asta? mormăi, trăgându-şi braţul din mâna mea.

— M-am gândit că ar fi mai bine să vă previn că ajutorul de şerif Ross este pe-afară.

Se încruntă. Am văzut cum se forţa să se concentreze.

— Ticălosul ăla... puţin îmi pasă de el!

— Treaba dumneavoastră, domnule Marshall. M-am gândit că ar fi mai bine să ştiţi.

M-am întors şi am ridicat de jos pachetul.

— Hei, aşteaptă! M-am oprit. Şi ce dracu’ face acolo?

— Bănuiesc că vă pândeşte.

Chibzui, clătinându-se pe picioare, apoi înclină încet capul.

— Mda... s-ar putea... nemernicul. Îşi dădu pălăria pe ceafă şi-şi şterse faţa cu batista. Poate că n-ar fi trebuit să beau un păhărel în tren. Mda, precis că n-ar fi trebuit.

Ocazia era prea frumoasă să n-o înhaţ din zbor.

— Domnule Marshall, v-aş putea duce eu acasă. Am destul timp.

Îşi plecă într-o parte capul şi se uită la mine.

— Amice, ar fi şic din partea ta. Chiar ai face-o?

— Sigur că da.

Îşi încruntă fruntea şi se chinui să gândească.

— Şi cum o să te întorci? întrebă în cele din urmă.

M-a surprins că s-a gândit la aşa ceva.

— Păi cum, pe jos, nici o problemă.

Îşi strânse degetele şi-mi dădu o lovitură uşoară cu pumnul în piept.

— Uite, chestia asta eu o numesc bună vecinătate. De acord, amice, hai să mergem. Şi să ştii că... te invit la masă. Doar mi-ai făcut un serviciu, nu? O să iei masa cu noi.

Cu pachetul în mână, am ieşit împreună cu Marshall din clădirea gării şi ne-am îndreptat spre parking.

Cum am ajuns la Plymouth-ul lui Marshall, Ross apăru ca din pământ.

— Domnule Marshall, aveţi de gând să conduceţi? întrebă el, în timp ce ochişorii lui, închişi pe jumătate, făceau naveta între mine şi Marshall.

— Prietenul meu o să conducă, răspunse el cu demnitatea unui beţiv. Ce te interesează?

Ross se întoarse spre mine.

— Îţi laşi maşina aici?

— Este interzis cumva, ajutor de şerif? l-am întrebat, în timp ce urcam în Plymouth.

Marshall izbucni într-un hohot de râs gros, se izbi de aripă şi în cele din urmă reuşi să se aşeze alături de mine. Am pornit din loc, lăsându-l pe Ross să ne urmărească cu privirea unui tigru căruia îi scăpase o antilopă frumuşică.

— A înghiţit găluşca, mizerabilul naibii, grohăi Marshall şi-mi trânti o palmă pe genunchi. Mă vânează de luni de zile, dar sunt prea şmecher ca să mă prindă.

— Oricum, domnule Marshall, ar trebui să fiţi mai prudent.

— Crezi? Mă scrută cu privirea. Mda, s-ar putea să ai dreptate. Dar, să-ţi spun ceva. În curând, orăşelul ăsta o să

fie al meu. Şi eu o să fiu bosul cel mare. Şi o să-i trag un şut în fund rahatului ăsta de Ross.

— Zău, domnule Marshall?

Tocmai intrasem pe Main Street.

— Şi mai termină cu „domnule” ăsta. Pentru prieteni sunt Frank. Ia zi, bătrâne, care ţi-e numele mic?

— Keith.

— Un nume nostim. De unde eşti?

— Din New York.

Am luat-o la stânga şi m-am îndreptat spre casa doamnei Hansen.

— Şi iţi place New York-ul?

— Să fiu sincer, nu atât de mult ca orăşelul asta.

— Nici mie. Şi nici Frisco nu-mi place; acolo lucrez acum, dar chestia asta n-o să mai ţină mult. Keith, o să am atâţia bani, că o să pot cumpăra tot Wicksteed-ul.

M-am oprit în faţa casei doamnei Hansen.

— Frank, aici stau în gazdă. Trebuie să las pachetul ăsta. Nu lipsesc mai mult de un minut.

Când am intrat, doamna Hansen tocmai venea în întâmpinarea mea.

— Doamnă Hansen, aici sunt raţele dumneavoastră. Şi îmi pare rău, dar n-o să mănânc acasă în seara asta.

Privi peste umărul meu şi-l zări pe Marshall în maşină.

— Ah, îl conduceţi acasă pe săracu’ Marshall, domnule Devery?

— Da, şi m-a invitat la masă.

— Şi cum o să vă întoarceţi, fără maşină?

I-am zâmbit.

— Pe jos. Sunt obişnuit.

M-am întors la maşină. Marshall adormise, prăvălit de portieră, şi sforăia de rupea pământul, cu gura deschisă. Memoria mi-a funcţionat perfect, aşa că n-am avut nici o problemă cu drumul la întoarcere.

Am oprit în faţa intrării şi l-am scuturat încetişor.

— Frank, am ajuns.

Nici n-a mişcat.

L-am zgâlţâit mai zdravăn, dar aveam senzaţia că scutur un cadavru. După trei tentative nereuşite, am coborât din maşină, am urcat cele cinci trepte ale scării şi am sunat.

Eram crispat de-tot. În sfârşit, aveam ocazia să fac cunoştinţă cu doamna Marshall, şi ca să fiu cinstit, ţineam al naibii de mult s-o întâlnesc. Aveam de gând să văd ce fel de femeie era şi să-mi dau seama dacă ar fi prezentat vreun pericol atunci când urma să declanşez operaţiunea mea, dacă mi s-ar fi ivit vreodată ocazia.

Acolo unde mă aflam, pe trepte, căldura era înăbuşitoare; soarele de după-amiază dogorea cumplit. După ce am aşteptat câteva clipe, am mai sunat o dată. Nimeni nu veni să-mi deschidă. Am sunat şi a treia oară; tot nimeni.

Am coborât scările exasperat şi am ridicat capul spre ferestrele de la etaj. Una dintre perdele se mişcă uşor. Aşadar, tipa era acasă, dar nu catadicsea să deschidă. M-am întors la maşină şi l-am zgâlţâit din nou pe Marshall. A alunecat mai jos pe scaun, continuând să sforăie.

Deci... adio doamnă Marshall şi adio masă. Nu-mi mai rămăsese decât plimbărica de zece kilometri pe jos, până la Wicksteed.

Dar nu m-am dezumflat. În după-amiaza asta făcusem un progres uriaş. Acum Marshall îmi era obligat până la Dumnezeu. Ne spuneam pe nume şi-mi mărturisise că o să fie putred de bogat.

Nu-mi mai rămânea decât s-o întâlnesc pe misterioasa doamnă Marshall, dar aveam tot timpul.

L-am lăsat pe Marshall să sforăie mai departe în maşină şi m-am întors, apucând-o pe alee, către Wicksteed.

A doua zi era sâmbătă. Bert mă prevenise că sâmbăta era ziua cea mai agitată a săptămânii, întrucât se făcea o selecţie printre elevi, în vederea examenului de conducere.

Tocmai am terminat cu îmbrăcatul, când doamna Hansen intră şi-mi aduse platoul cu micul dejun.

— Sper că nu v-aţi obosit prea mult aseară, domnule Devery, mergând atâta pe jos. Sunt aproape zece kilometri, mi se pare.

— Am avut noroc. Am făcut autostopul, i-am răspuns.

Un camionagiu mă luase de la marginea pădurii şi mă dusese până-n Wicksteed.

— Sper că a fost o cină reuşită.

— Nu prea. Masa mi-a zburat de sub nas. Domnul Marshall a adormit în maşină, iar doamna Marshall nu era acasă.

— Tare ciudat... După câte se spune, nu iese niciodată... Domnule Devery, mâine este duminică. Aveţi ceva împotrivă să prânzim împreună? O să vină şi fratele meu. Ce spuneţi?

— I-am mulţumit şi am asigurat-o că îmi va face mare plăcere.

Când i-am spus lui Bert că a doua zi eram invitat la prânz la doamna Hansen şi că urma să vină şi fratele ei, m-a lămurit:

— Este Yule Olson. Singurul avocat din oraş. O să-ţi placă, ai să vezi. E un tip şic. Se ocupă de afacerile tuturor de aici, din oraş.

M-am întrebat dacă Olson ăsta se ocupa şi de afacerile lui Marshall; sau, mai bine zis, de ale mătuşii lui.

Ziua a decurs destul de bine. Am fost obligat să-mi sfătuiesc doi elevi să mai ia nişte ore de condus, înainte de a se prezenta la examen, iar Bert a trântit doar trei candidaţi la codul legislaţiei rutiere.

După ce ne-am terminat treburile, ne-am instalat în biroul său pentru a bea un pahar, ocazie cu care mi-a dat şi suta de dolari ce mi se cuvenea.

— Keith, să ştii că lunea este zi liberă, în loc de sâmbătă. Ce-ai de gând să faci zilele astea?

Am făcut un gest evaziv.

— Ştiu şi eu, mâine iau prânzul cu doamna Hansen. Pe urmă, cred că o să merg la plajă.

Mă privi cu un aer gânditor.

— Nu te deranjează că eşti cam singur pe aici?

Am dat din cap.

— Sunt obişnuit să trăiesc singur. După care, coborând

vocea, să nu mă audă Maisie de alături, am continuat: după ce am stat atât timp la răcoare, singurătatea nu mă mai înspăimântă.

— Ai putea să te gândeşti la însurătoare. Sunt o grămadă de fete drăguţe pe la noi.

— Încă nu-mi permite punga să-mi întreţin o familie.

Îşi scoase ochelarii şi începu să şi-i şteargă, preocupat nevoie mare.

— Da... Două sute de dolari, nu e cine ştie ce, dar dacă-ţi place munca... Se opri, îşi puse ochelarii la ochi şi mă privi în faţă. Keith, să ştii că-mi eşti simpatic. Asta-i una la mână. A doua este că eu, din păcate, nu întineresc. Aşa că m-am hotărât să-ţi fac aceeaşi propunere pe care am făcut-o odată fiului meu.

Mi-am schimbat poziţia pe scaun, gândindu-mă la ce putea urma.

— Fiul meu avea planuri mari, reluă Bert. Propunerea mea nu l-a interesat deloc. Îi ofeream o asociere juma-juma. Pe vremea aia, asta făcea, şi face şi acum, vreo cinci sute de dolari pe săptămână. Ideea mea era ca eu să mă retrag şi el să preia afacerea. M-aş fi ocupat şi eu, aşa, din când în când, dar afacerea era a lui în întregime... îţi fac aceeaşi propunere.

Am făcut ochii mari.

— Bert, eşti foarte amabil că te-ai gândit la mine, dar încă eşti în puteri, aşa că n-ai de ce să te gândeşti la retragere.

Schiţă un surâs.

— Am şaptezeci şi doi de ani, şi am şi eu poftă să mai trebăluiesc prin grădină, cât m-or mai ţine puterile. Aş putea veni de două ori pe săptămână, să ţin lecţii de legislaţie rutieră, dar tu o să te ocupi de toate. După ce Tom Lucas o să iasă din spital, el o să dea lecţii de condus, iar tu o să ai grijă de restul. Gândeşte-te.

— Bert, vorbeşti serios?

Dădu din cap.

— Să nu fi surprins. Eu cred că mă pricep destul de bine

la oameni. Şi să ştii că ai putea pune pe roate o afacere bună de tot. Dacă vrei, ai putea-o prelua pe la sfârşitul anului.

Mi-a venit să râd. O şcoală de şoferi prăpădită, când mie îmi făcea cu ochiu' un milion de dolari.

— Bert, să ştii că apreciez din tot sufletul că mi-ai făcut mie propunerea asta. Dacă intenţionezi cu adevărat lucrul ăsta, să ştii că o să mă gândesc, vorbesc serios. Cred că nu este nici un zor, nu?

L-am văzut cum s-a cam dezumflat. Îşi imagina fără îndoială că o să sar din pantofi la propunerea lui.

— Nu, nu este nici un zor. Gândeşte-te. Dacă l-aş fi convins pe fiu-meu, aveam idei, nu glumă. Mă gândeam să înfiinţez un serviciu de închiriat maşini, şi chiar o agenţie de călătorii. Aşa, totul s-ar fi legat. Cu un tip dinamic ca tine şi cu capitalul pe care-l pot pune eu la bătaie, sunt toate şansele să iasă o treabă ca lumea.

— Bineînţeles. Şi cum nu aveam de gând să-l amărăsc am adăugat: singura problemă este că eu sunt obişnuit cu marile oraşe. Nu ştiu dacă aş putea trăi într-un orăşel ca ăsta. Asta-i tot. Cred că da... dar vreau să fiu sigur.

Explicaţia asta l-a mai liniştit întrucâtva.

Numai că mie nici prin cap nu-mi trecea să mă mai gândesc. Vizam mult mai sus decât o existenţă obscură, într-un orăşel ca Wicksteed. Aveam de gând să duc o viaţă pe picior mare, şi nu oriunde, ci acolo unde se găseau adevăraţii bani.

Când m-am întors în camera mea, deja uitasem de propunerea lui Bert.

După cină mi-am omorât vremea urmărind la televizor un meci de box. Băieţii nu prea aveau vlagă în ei, aşa că m-am lăsat păgubaş. Gândul mi-era la a doua zi, când aveam să fac cunoştinţă cu Yule Olson.

Intrând în sufrageria doamnei Hansen, l-am văzut pe Yule Olson, care sosise deja. Se instalase pe terasă, citea un ziar

şi sorbea ceva dintr-un pahar.

Doamna Hansen m-a condus pe terasă şi a făcut prezentările.

Tipul era de vreo cincizeci şi ceva de ani, înalt, slab, pleşuv, cu ochi albaştri şi un zâmbet prietenos. Mi-a strâns mâna şi m-a întrebat dacă beau whisky sau gin. Am optat pentru un gin tonic.

— Vă las împreună, a spus doamna Hansen. Masa o să fie gata în douăzeci de minute.

Olson era un interlocutor plăcut. Am pălăvrăgit despre Wicksteed şi despre politică, până am fost chemaţi la masă.

Raţele erau delicioase, aşa că n-am mai contenit cu laudele la adresa talentelor culinare ale gazdei. Când a fost servită plăcinta cu mere, doamna Hansen a pomenit şi de subiectul ăla delicat, care speram să se atingă.

— Domnul Devery a fost deosebit de serviabil, a spus ea în timp ce-mi întindea vasul cu frişca. L-a ajutat de două ori până acum pe săracu' de Frank să se ducă acasă, şi alaltăieri a trebuit să meargă pe jos jumătate de drum.

Olson îşi încruntă sprâncenele.

— Nu l-am mai văzut pe Frank de câteva săptămâni. Tot bea? Era beat?

— Cam aşa ceva. La gară îl aştepta Ross, ajutorul de şefii, şi atunci m-am gândit că e mai bine să-l duc eu acasă.

— Sper că v-a mulţumit, nu?

— Când am ajuns acasă la el, adormise în maşină, dar pe drum mi-a spus că în curând o să fie aşa de bogat, încât o să poată cumpăra tot Wicksteed-ul, şi atunci o să se revanşeze.

Şi am râs, ca să arăt că nu luam eu în serios vorbele alea.

— Da, da, aşa o să fie, putred de bogat, declară doamna Hansen.

— Martha, ce naiba...

— Yule, zău aşa, nu fi copil. O fi el clientul tău, dar nu mai este un secret pentru nimeni că o să moştenească milioanele lui Fremlin. Toată lumea ştie asta. Doar s-a

lăudat cu gura lui, în stânga şi-n dreapta.

— Nu milioane, ci un singur milion, rectifică Olson. Nu mai exagera atât.

— Mi-a spus şi mie ceva de genul ăsta, am intervenit eu aşa, în treacăt, dar nu l-am crezut. M-am gândit c-o fi aruncat şi el acolo, o vorbă-n vânt, ca tot omul, când e băut,

— Nu, nu, aşa este. Mătuşa lui chiar îi lasă o avere, dar încă nu e cazul, declară Olson.

— Din păcate, asta o să se întâmple cât de curând. Ieri am fost la spital s-o văd pe Helen. Săraca se simte foarte rău. Doamna Hansen se întoarse spre mine. Doamna Fremlin şi cu mine, pe vremuri, în tinereţea noastră, am lucrat împreună la spital. Ea s-a măritat cu un industriaş, ceva cu oţel, un milionar, iar eu cu directorul şcolii de aici.

Mi s-a părut că avea un aer uşor nostalgic.

— Martha, tu ai făcut o alegere bună, să ştii, o asigură Olson. Fremlin era un tip cam dur.

— Deci, doamna Fremlin se simte rău? am întrebat, ca să menţin discuţia pe făgaşul ce mă interesa.

— Săraca, nu mai are mult de trăit... leucemie, murmură doamna Hansen, întristată. Doctorul Chandler mi-a spus că-i mai dă câteva săptămâni.

— Zău, Martha, vorbeşti şi tu... interveni Olson, sec. Chandler nici nu trebuia să discute aşa ceva cu tine.

— Yule, eşti absurd! Uiţi că am fost infirmieră. E normal ca Chandler să-mi spună adevărul, mai ales că ştie că sunt cea mai bună prietenă a lui Helen.

— Bine, atunci ţine pentru tine ce ţi-a spus. Şi nu m-ar mira ca Helen să mai trăiască încă un an.

— Trei sau patru săptămâni, nici o zi mai mult, rosti ferm doamna Hansen. Ştie Chandler ce spune, doar e medic, aşa că tu să taci.

— Eu zic să ne bem cafeaua pe terasă, făcu Olson înţepat.

Şi cu asta, discuţia a luat sfârşit. În timp ce sora lui se apucase să spele vasele, Olsen îmi spuse:

— Domnule Devery, să mă iertaţi, dar mi se pare nu ştiu cum ca un tânăr aşa de cultivat ca dumneavoastră să-şi piardă timpul învăţând pe alţii să conducă.

— Să ştiţi că eu nu consider asta ca o pierdere de timp, i-am răspuns zâmbind. Cineva tot trebuie s-o facă... şi-atunci, de ce n-aş fi eu acela?

— Nu prea sunteţi ambiţios.

— A zis cineva c-aş fi ambiţios? am spus, râzând. Înainte de a fi mobilizat, dacă eram lăsat în pace, eram fericit, şi după Vietnam...

Se aşternu o tăcere lungă. După care Olson insistă:

— În oraşul nostru, o persoană instruită poate face carieră. De exemplu, eu aş avea nevoie de un contabil. Al meu iese la pensie. Aveţi noţiuni de contabilitate, domnule Devery?

Am înţeles eu că încerca să-mi facă un serviciu, aşa cum mai încercase şi Bert Ryder, dar chestia asta nu mă interesa nici cât negru sub unghie. Tot ceea ce mă interesa, era milionul lui Marshall.

— Absolut deloc, l-am minţit cu neruşinare. Ştiu doar să adun doi cu doi. Domnule Olson, sunteţi foarte amabil că v-aţi gândit la mine. Dar, sincer de tot, sunt fericit aşa cum sunt.

Ridică din umeri, pentru a-şi arăta decepţia.

— Mă rog, cum doriţi, dar să n-o ţineţi prea mult aşa. Ascultaţi sfatul cuiva cu experienţă. Şi nu uitaţi vorba aia, bolovanul care se rostogoleşte...

Doamna Hansen se întoarse din bucătărie, dar Olsen se uită la ceas şi spuse că trebuie să se ducă la biserică. Duminica după-amiaza predica din biblie.

M-am întors în camera mea, m-am lungit pe canapea şi am început să mă gândesc la cele aflate. Acum, un lucru era sigur: Marshall urma să moştenească un milion de dolari. Şi la fel de sigur părea că biata de mătuşă-sa nu mai avea de trăit decât câteva săptămâni. După toate probabilităţile, intrasem în scenă la momentul oportun.

Ar fi fost bine dacă aş fi ştiut în ce era investit milionul

ăla. Probabil că Olson era la curent cu chestia asta, numai că nu puteam să-l întreb aşa ceva. Poate că ştia şi Marshall, dar de asta nu aveam cum să fiu sigur. Totuşi puteam să-l descos, cu băgare de seamă, la următoarea noastră întâlnire, dar problema era dacă să mă duc sau nu să-l aştept la gară. Până la urmă am renunţat la ideea asta. Am început să mă gândesc la nevastă-sa.

Până să fiu închis, fusesem un fustangiu numărul unu. La un moment dat mi s-a blocat creierul şi m-am căsătorit cu o tipă cu opt ani mai mare ca mine. După un an sau doi, am început s-o înşel. Descoperisem că pe lumea asta existau o grămadă de fetiţe mai tinere şi mai apetisante ca nevastă-mea. Peste vreun an de zile m-a prins cu mâţa-n sac. Întrucât nu prea aveam parale ca să-mi pot permite luxul unui divorţ, am dus-o cu preşu' şi i-am promis că o să mă fac băiat cuminte. După chestia asta, am fost mobilizat şi trimis în Vietnam. Acolo, din punctul ăsta de vedere, a fost o adevărată sărbătoare. Vietnamezele erau la fel de accesibile pe cât erau de seducătoare. După ce m-am întors acasă, am constatat că viaţa alături de nevastă-mea era teribil de plictisitoare, mai ales după nopţile alea nebune petrecute în Saigon. Evident că am început din nou s-o înşel, apoi a urmat chixul pe care l-am dat în tentativa mea de îmbogăţire, după care puşcăria. Nevesti-mii i se săturase de mine ca de mere pădureţe, şi-şi găsise pe cineva. A obţinut şi divorţul. Cel puţin, nu eram bun de plată cu nimic.

După ce-am ieşit de la puşcărie, viaţa mea sexuală s-a rezumat la câteva târfuliţe modeste, care mari pretenţii n-aveau, acolo, un biftec şi-o bere, într-un motel nenorocit, şi asta pentru că finanţele mele erau al naibii de reduse.

M-am gândit pentru prima oară dacă experienţa mea vastă în arta de a cobzări gagicile nu putea să-mi fie de folos.

După câte mi se spusese, nevasta lui Marshall trăia ca o călugăriţă. Şi cu toate astea, era exclus să nu aprecieze vreo atenţie venită din partea unui reprezentant al sexului

bărbătesc, doar dacă nu cumva se ţicnise între timp. Aşa că era posibil, dacă ştiam cum s-o iau, să obţin de la ea mai multe informaţii decât de la bărbatu-său. Evident că problema era s-o contactez mai întâi.

A doua zi era luni şi n-aveam nimic de făcut. Marshall îşi avea treburile lui la Frisco. Şi dacă m-aş fi dus pe la ei pe-acasă, aşa, ca un bun vecin, să văd cum le merge? Ce, ar fi avut ceva de obiectat?

M-am mai gândit şi până la urmă am ajuns la concluzia că trebuia să abandonez ideea asta. Era complet lipsită de discreţie şi cam bătea la ochi. N-aveam decât să fiu răbdător, că mult nu mai era. Trebuia să aştept moartea lui Helen şi ca Marshall să moştenească.

Totul fiind clar, m-am dus la plajă. După ce am făcut o baie, tocmai mă hotărâsem să mă întorc acasă, când m-am auzit strigat. Am privit în jur şi l-am zărit pe Joe Pinner, la umbra unui palmier. Mi-a făcut semn să mă apropii şi mi-a arătat un scaun pliant liber, lângă el.

— Salut, prietene! Stai jos, dacă n-ai nimic mai bun de făcut.

M-am aşezat.

— Nevastă-mea tocmai a plecat, îmi explică el motivul pentru care rămăsese singur. Nu suportă prea mult soarele. Se pare că te-ai înţeles cu Bert. Îţi place munca?

— Foarte mult, şi încă o dată, vă mulţumesc din suflet, domnule Pinner.

Îşi mângâie mustaţa satisfăcut.

— Doar ţi-am spus... este un orăşel şic, cel mai plăcut de pe toată coasta Pacificului. Cotrobăi într-un sac sport de lângă el şi scoase un trabuc. Vrei?

— Mulţumesc, le am pe ale mele.

I-am aprins trabucul, apoi mi-am aprins şi eu o ţigară.

— McQueen, şeriful nostru a venit să mă întrebe câte ceva despre tine, a spus Pinner, instalându-se confortabil în scaunul său. De fapt, asta îi este meseria. E un tip de treabă. Te-am vorbit numai de bine. Se pare că v-aţi întâlnit.

— Da... Pare un tip şic.

— Şi încă cum! Suflă fumul într-o parte. Tom Mason mi-a povestit cum l-ai scos pe Frank Marshall dintr-o încurcătură. Mă privi în faţă. În momentul ăsta, Frank are mare nevoie să fie ajutat. Toţi prietenii i-au sărit în ajutor.

Mi-am scuturat scrumul cu un bobârnac.

— Domnule Pinner, în fond, care-i treaba cu Marshall ăsta?

— În curând o să fie cetăţeanul cel mai important al orăşelului ăsta, fie că-i place, fie că nu. Îşi examină trabucul, cu sprâncenele încruntate. Problema este că există un comitet de iniţiativă, din care fac şi eu parte, şi care de câtva timp a pus la punct un proiect important. I l-am prezentat doamnei Fremlin, înainte să se îmbolnăvească, dar n-a prea interesat-o. Acum, fiind atât de bolnavă, e şi normal că nu-i este gândul la aşa ceva, dar ne-a spus că o să-i lase toţi banii nepotului său, Frank; aşa că acum el este cel care o să hotărască ce şi cum.

— Domnule Pinner, şi care este proiectul de care vorbeaţi? am întrebat eu prudent. Doar dacă nu este vreun secret?

— Nu e nici un secret. Singurele lucruri care lipsesc acestui oraş sunt un parc de distracţii şi un hotel. Ne-am gândit că dacă am putea aduna vreo jumătate de milion, am putea construi un parc de distracţii; asta ar aduce o grămadă de turişti. Oraşul ăsta are nevoie de turişti. Avem deja trei hoteluri, dar nu sunt de prima clasă. Ne mai trebuie unul de lux, pentru clienţi mai de soi. Eu o să contribui cu o sută de mii. Alţi zece din comitet o să pună fiecare câte cincizeci de mii. Aşa că deja cea mai mare parte din bani i-am strâns, dar am dori ca Marshall să contribuie pe puţin cu trei sute de mii. Dacă o să fie de acord, o să ne putem vedea visul cu ochii, ca Wicksteed să figureze şi el pe orice hartă turistică.

— Asta mi se pare formidabil! m-am entuziasmat eu, ca să-i fac plăcere. Şi care este reacţia lui Marshall?

— Aici e buba. Nu trebuie să-ţi mai spun că Frank este

alcoolic. De nimic nu-i pasă, doar de băutura lui, numai că nu ne lăsăm. Cred că, cu timpul, o să ajungem să-l convingem, dar chestia este că trebuie să-l împiedicăm să facă vreo prostie. Dacă proiectul ăsta s-ar porni, el ar deveni preşedintele comitetului de iniţiativă. Trebuie să-i oferim postul ăsta, dacă ar contribui cu trei sute de mii, şi după câte îl cunosc eu pe Frank, ar insista să fie preşedinte. Eu şi ceilalţi i-am repetat de nenumărate ori că ar face o investiţie excelentă, dar ne-a răspuns de fiecare dată că încă nu are banii. Şi că o să se gândească la propunerea noastră când o să-i aibă.

— Şi aşteptând, nu puteţi face nici o mişcare, nu?

— Exact. Şi în afară de asta, preţul materialelor de construcţie este în permanentă creştere. Cu cât aşteptăm mai mult, cu atât proiectul nostru devine mai costisitor. Frank ar putea obţine uşor un împrumut, chiar imediat, având în vedere moştenirea pe care o va primi. Iar noi am fi în stare să demarăm afacerea, fără să mai fim nevoiţi să aşteptăm decesul doamnei Fremlin, doar pe baza acordului său, numai că este încăpăţânat ca un catâr. Ştie şi el că investiţia cea mai bună pentru banii lui nu poate fi decât în oraşul ăsta, dar bea din cale-afară de mult şi, în felul ăsta, nu se mai poate discuta cu el. Nici nu înţeleg cum de reuşeşte să-i meargă agenţia aia imobiliară din Frisco. Probabil că secretara lui se ocupă de toate.

— Mda, este o problemă teribil de delicată. Dar cu soţia lui aţi vorbit? De multe ori, într-o casă cântă găina, şi nu cocoşul. Ea nu-l poate influenţa?

Pinner trase puternic aerul pe nas.

— Nimeni dintre noi n-a văzut-o pe doamna Marshall, mormăi el, răsucindu-şi mustaţa. Trăieşte izolată, ca o pustnică. Nici măcar nu vine în oraş. Se pare că-şi face cumpărăturile printr-o casă de comenzi.

— Şi cum adică, nimeni n-a văzut-o cum arată?

— Chiar aşa. Frank a povestit că a cunoscut-o la Frisco, s-a însurat cu ea şi a adus-o aici. Am vorbit cu el şi i-am spus că pentru soţia lui nu-i bine deloc să trăiască singură. Între

noi fie vorba, doamna Marshall este la fel de importantă pentru Wicksteed ca şi Frank. Dacă lui i s-ar întâmpla ceva, ea ar moşteni totul şi şi-ar putea lua zborul de aici. Asta ne roade pe noi. Şi de-asta facem presiuni asupra tuturor doamnelor din oraş pentru a încerca să facă cunoştinţă cu ea, şi tot ăsta e motivul pentru care suntem cu ochii pe Frank.

— Şi ce v-a răspuns Frank când i-aţi pomenit de soţia lui?

— A râs. Pinner făcu un gest scârbit. A spus că nevesti-si îi place singurătatea şi că doamnele oraşului n-au decât să-şi vadă de treburile lor.

— S-a însurat de mult?

— Acu' trei ani... înainte de a se apuca de băut.

— Şi cred că n-au copii, nu?

— Nici copii şi nici o rudă. Este ultimul din familia Marshall. A avut o soră, dar a murit acum câţiva ani. Nu, dacă i se întâmplă vreo nenorocire, nevastă-sa o să aibă tot. Îşi strivi trabucul în nisip. După ce l-ai scăpat din ghearele ticălosului de Ross, am discutat să vedem ce-i de făcut. Am hotărât să-l aşteptăm în fiecare seară la tren, ca să ne asigurăm că este în stare să conducă. Am făcut o listă. Tom Masen, Harry Jacks, Fred Selby şi cu mine. O să mergem la gară pe rând. S-ar putea ca Frank să aprecieze faptul că ne ocupăm de el şi să-şi revizuiască poziţia.

— Iar cine o să trebuiască să se întoarcă pe jos zece kilometri, să-şi blesteme zilele, am observat eu, dar fără îndoială, totul este în slujba unei cauze nobile.

— Nimeni n-o să se întoarcă pe jos, a replicat Pinner. Am organizat totul. Cine o să-l ducă, o să telefoneze, şi unul dintre noi se va deplasa cu maşina să-l ia de acolo.

— Treaba este chiar atât de serioasă? am întrebat, privind oceanul.

— Ba bine că nu! S-ar alege praful de tot, dacă Olson ar încerca să obţină un împrumut, şi banca ar descoperi că Frank este alcoolic. Şi în afară de asta, s-ar putea să păţească ceva, doamne fereşte, vreun accident de maşină.

— Mda... Uitaţi ce se întâmplă. Seara nu am nimic de

făcut. V-aş putea ajuta şi eu. Aş putea merge să-l aştept la gară în serile în care nu aveţi pe nimeni sa facă lucrul ăsta.

Îşi lăsă mâna să cadă greoi peste genunchiul meu.

— Uite, asta numesc eu spirit de întrajutorare. Ce zici de marţi? Tom o să fie luni. Şi dacă se întâmplă să rămâi acolo şi nu ai cu ce să te întorci, o să-l suni pe Tom, care o să vină să te ia. Ce zici?

— E perfect.

În timp ce mă întorceam acasă, la doamna Hansen, mi-am zis că şi comitetul de iniţiativă din Wicksteed era la fel de dornic ca şi mine să pună laba pe paralele lui Marshall, numai că, după mine, eu eram ăla cu mai mulţi sorţi de izbândă.

=CAPITOLUL III =

Planul lui Joe Pinner de a-l proteja pe Marshall ca nu cumva să conducă băut, s-a dus pe apa sâmbetei, de cum am intrat în vestibulul doamnei Hansen.

A ieşit alergând din sufragerie, teribil de agitată.

— Ah, domnule Devery! Ce bine că aţi venit! exclamă ea. Domnul McQueen încearcă să ia legătura cu fratele meu, dar la biserică nu este telefon. Vreţi să fiţi atât de amabil să ne ajutaţi?

— Sigur că da, nici o problemă. Dar ce s-a întâmplat?

— Domnul Marshall. A avut un accident de maşină.

Beţivul dracului! mi-am spus în gând.

— E rănit? am întrebat, cu inima la gură.

— Nu... Nu cred, dar problema e că a fost arestat. McQueen spune că poate fi acuzat pentru conducere în stare de ebrietate. De aceea trebuie să meargă fratele meu. E groaznic, nu-i aşa?

— Unde-i biserica, doamnă Hansen?

— În Pinewood Avenue. La capătul străzii, faceţi prima la stânga.

— Mă duc după fratele dumneavoastră.

Am urcat la etaj, sărind treptele câte două, m-am schimbat rapid, după care am alergat la maşină.

L-am găsit pe Olson în faţa bisericii, înconjurat de copii. Când m-a văzut, a venit în întâmpinarea mea.

— Domnule Olson, şeriful are nevoie de dumneavoastră, l-am anunţat. Marshall are probleme... Riscă să fie acuzat de conducere sub influenţa alcoolului. Acum se află la poliţie.

Timp de o fracţiune de secundă, Olson îşi pierdu sângele rece. Ochii i se măriră şi scânteiară, dar imediat şi-a revenit, redevenind Olson cel impasibil.

— Vă mulţumesc, domnule Devery. Destul de neplăcut.

M-am gândit că asta putea fi considerată cugetarea săptămânii.

— Aşa este, am afirmat eu.

— O să mă duc imediat.

L-am privit plecând cu maşina. Am intrat în cabina telefonică de lângă biserică, am căutat în cartea de telefon numărul lui Pinner şi l-am sunat.

— Aici e Devery, am spus, când mi-a răspuns. Marshall are probleme. A fost arestat pentru conducere în stare de ebrietate. Acum se află la poliţie. Olson a plecat într-acolo.

— Oh, Dumnezeule Mare, gemu Pinner. Zbor şi eu. Mulţumesc, Devery. Şi apoi închise.

M-am gândit că era bine dacă răspândeam vestea pe unde puteam. Am căutat numărul lui Tom Mason şi l-am sunat şi pe el.

Reacţia i-a fost aceeaşi ca a lui Pinner.

— Isuse! Alerg acolo. Vii şi tu, Keith?

Chestia asta m-a mirat şi am răspuns cu modestie:

— Păi, dacă credeţi că vă pot fi de folos...

— Toţi prietenii lui Frank trebuie să fie acolo, replică Mason. Doar este ceva serios.

I-am promis că o să vin şi eu.

Când am ajuns în faţa sediului poliţiei, deja se adunase lume. Trei ziarişti şi patru fotoreporteri se învârteau prin faţă ca nişte vulturi înfometaţi.

Joe Pinner, cu un trabuc în mijlocul gurii, stătea proptit de Cadillac-ul său negru. M-am îndreptat spre el.

— Ce se întâmplă? l-am întrebat.

Îşi dădu pălăria pe ceafă.

— Olson se ocupă de daravera asta. Se trase de mustaţă. Ce porcăria naibii, tocmai când credeam că am organizat totul. Tom este înăuntru, discută cu McQueen.

Se întrerupse, îşi trecu trabucul dintr-un colţ în altul al gurii şi adăugă:

— Tom este văr cu McQueen. Să sperăm că poate aranja ceva.

În timp ce aşteptam, lumea continua să se strângă.

— A naibii treabă, spuse după câteva clipe. O să iasă un tămbălău cumplit, şi publicitatea asta riscă să arunce în aer tot planul nostru cu împrumutul.

Deci, puţin îi păsa de Marshall. Ce-l neliniştea, era împrumutul ăla.

Tom Mason despică mulţimea în două şi ni se alătură. Ziariştii se năpustiră, bliţurile sclipiră, dar Tom îi refuză cu un gest categoric. Se vedea de la o poştă că era încântat de rolul pe care-l juca.

— N-am nimic de declarat. Adresaţi-vă şerifului!

L-a luat de braţ pe Pinner şi l-a condus până la portiera maşinii. M-am ţinut după ei.

— Keith, e foarte şic din partea ta că m-ai anunţat, a spus Tom. Hai să urcăm, vă spun eu care-i treaba.

Ne-am instalat în maşină. Pinner a pornit instalaţia de aer condiţionat şi cu toţii am închis geamurile. În jurui nostru, lumea se uita la noi.

— Este grav? întrebă Pinner.

Stătea la volan, iar eu în spatele lui.

— Nici că putea fi mai rău, spuse Tom. În după-amiaza asta, Frank s-a dus cu maşina la spital s-o vadă pe mătuşă-sa. După cum se spune, a fost atât de zdruncinat de starea în care se află doamna Fremlin, încât a avut nevoie să bea ceva, ca să-i crească moralul. A golit o jumătate de sticlă. Iar ticălosul de Ross îl aştepta. Bănuiesc că Frank şi-a ieşit din pepeni, aşa că i-a tras un pumn lui Ross în moacă. I-a scos doi dinţi.

— Doamne sfinte! gemu Pinner.

— O belea cât roata carului! Mason dădu din cap. Olson încearcă să facă un aranjament cu Sam, dar treaba e încurcată rău din cauza lui Ross. Ce mai, vrea să-l înfunde pe Frank, asta-i clar. Zice că trebuie băgat la închisoare.

Pinner păru îngrozit.

— Doar n-o să se întâmple una ca asta? Dacă Frank o să fie arestat, se alege praful de tot împrumutul.

— Aşa-i, şi Sam o ştie foarte bine. După cât l-am auzit pe Olson, s-ar putea să aranjeze să-l scoată basma curată. Cel

mai rău lucru care i se poate întâmpla lui Frank este să i se ridice permisul.

— N-au decât! exclamă Pinner. Dar eşti sigur că n-o să-l închidă?

— Dacă Sam o să-l calmeze pe Ross, nu, dar n-o să fie deloc uşor.

Cineva bătu în geamul maşinii. Un poliţai îmi făcea semn. Am coborât geamul.

— Dumneata eşti Devery?

— Da.

— Domnul Olson are nevoie de dumneata.

M-am întors spre Pinner şi Mason, care se uitau la poliţai.

— Ce se întâmplă? mormăi Pinner, coborând şi el geamul.

— Nu ştiu, răspunse poliţaiul cu indiferenţă. Domnul Olson mi-a spus să-l caut pe dânsul, şi asta am făcut.

— Keith, ar fi bine să te duci, mă sfătui Mason.

— Bine, mă duc.

Am coborât din maşină şi l-am urmat pe poliţai. Bliţurile începură din nou să fulgere.

Am ajuns în biroul şerifului, unde Olson, McQueen şi Marshall stăteau aşezaţi la o masă. După ce i-am privit scurt pe Olson şi pe McQueen, m-am uitat cu atenţie la Marshall. Aţipise şi se vedea clar că era beat.

— Frank! strigă Olson. A venit domnul Devery.

Marshall clătină din cap, deschise ochii, privi în gol, îi închise apoi îi redeschise, şi în cele din urmă zâmbi.

— Salut, Keith. Vreau să mă duci acasă.

M-am întors spre McQueen, care aprobă, dând resemnat din cap. Apoi l-am privit pe Olson, care aprobă şi el.

— Dacă sunteţi atât de amabil, sublinie Olson. Eu m-am ocupat de formalităţi... În regulă Frank, ne vedem mâine.

— Mda, mă rog... mormăi Marshall, ridicându-se cu greutate.

Se clătină, se sprijini de umărul meu şi reuşi să articuleze:

— Să vă ia dracu’ pe toţi... Hai prietene, hai, mi se

adresă. Să ne cărăm de aici.

Am ieşit afară, sub soarele dogoritor. Imediat, ziariştii s-au năpustit spre noi, dar Marshall era de neatins. Ai fi zis că este o balenă într-un banc de peştişori. A trecut prin mulţime mormăind înjurături în toate părţile, a ajuns la maşina mea şi a urcat. Pinner şi Mason rămăseseră pironiţi locului, ca două felii de tort. M-am instalat la volan şi am demarat, în focul de artificii al bliţurilor.

Am luat-o înspre locuinţa lui Marshall. Din când în când, mă uitam în oglinda retrovizoare, dar nimeni nu ne urmărea.

Marshall, prăbuşit pe portieră, sforăia de zor.

Când am ajuns la marginea pădurii, de unde începea aleea spre casa lui, s-a trezit.

— Keith, ne urmăreşte cineva?

M-am mai uitat o dată în oglindă, să verific.

— Nu, suntem singuri.

— Opreşte.

Am tras pe dreapta, în iarbă, şi am oprit motorul.

— Keith, am cam încurcat-o. O să-mi salte permisul de conducere... mai mult decât atât, nemernicii ăştia n-au ce să-mi facă. Îşi trecu o mână peste faţa transpirată. Cel puţin, l-am pocnit pe rahatul ăla. Dar cel mai caraghios e că nu îndrăznesc să-mi facă nimic pentru asta.

Închise ochii şi adormi din nou. Stăteam la volan, observându-l şi aşteptând. După câteva minute căscă, se trezi şi apoi mă privi.

— Cât timp hoaşca aia trăieşte, şi văd că are de gând s-o mai ţină încă mult aşa, trebuie să-mi câştig existenta. Dacă nu pot să conduc, am dat de belea.

Se dădu pe spate, îşi umflă obrajii şi reluă:

— E timpul ca Beth – asta-i nevastă-mea – să facă ceva pentru mine. Întoarse capul spre mine şi-şi închise pleoapele pe jumătate. Ai vrea s-o înveţi să conducă?

Zău aşa, lucrurile se îndreptau spre o rezolvare prea facilă.

— Păi, Frank, asta-i meseria mea, să învăţ oamenii să

conducă.

Îşi lăsă palma umedă să-i cadă peste mâna mea.

— În regulă. Deci... o s-o înveţi să conducă, pentru ca ea să poată să mă ia de la gară.

Îşi şterse figura cu batista, bălmăji o scuză, deschise portiera, ieşi clătinându-se şi vomită mai încolo, pe iarbă. L-am privit, fără să-mi pese câtuşi de puţin. Pentru mine reprezenta doar un milion de dolari.

Peste câteva clipe reveni pe două cărări, ştergându-şi gura cu mâneca.

— Cred că am băut un pic cam mult, mormăi el, aşezându-se la loc şi bătându-mă peste braţ. Când o să pun mâna pe paralele alea, o să fiu cel mai barosan şi n-o să-mi uit eu prietenii. Haide. Să mergem.

Am luat-o pe alee şi am oprit în faţa intrării casei. A ieşit din maşină chinuindu-se ceva, a rămas o clipă în picioare, căutându-şi echilibrul, după care m-a privit prin geam.

— Keith, încă nu sunt în apele mele, dar îţi telefonez eu mâine. Mulţumesc, bătrâne, adăugă, scuturându-şi mâna către mine.

A urcat scara împleticindu-se, s-a buşit de uşă, a deschis-o cu mare greutate, a intrat şi a trântit-o după el.

Am ridicat ochii. La o fereastră de la etaj, perdeaua s-a mişcat din nou. Era acolo şi mă pândea... misterioasa doamnă Marshall.

Întorcându-mă la doamna Hansen, i-am găsit acolo pe Olson, Pinner şi Tom Mason, strânşi pe terasă.

În momentul în care aveam de gând să urc la etaj, doamna Hansen ieşi din sufragerie.

— Domnule Devery... Veniţi să beţi ceva. Fratele meu...

Precis că mureau de nerăbdare să afle ce se întâmplase cu mine şi Marshall, aşa că m-am dus şi eu pe terasă.

Când Pinner împinse cu piciorul un scaun spre mine, am simţit imediat că atmosfera îmi era ostilă. I-am înţeles. Şi eu dacă aş fi fost în locul lor, aş fi simţit ciudă pe un necunoscut care, hodoronc-tronc, devenise prietenul viitorului milionar.

— S-ar zice că Frank te simpatizează, observă Pinner cu răceală.

Am luat paharul cu whisky pe care mi l-a întins Olson.

— Ştiţi şi dumneavoastră cum sunt beţivii, am răspuns eu. Mi-a spus că i s-a ridicat permisul de conducere şi că nu are mijloacele să-şi plătească un şofer. Aşa că vrea s-o învăţ să conducă pe nevastă-sa.

A urmat o tăcere lungă, în care cei trei au rumegat vestea, apoi am văzut cum feţele lor s-au luminat. Se gândeau, fără îndoială, că n-ar fi fost deloc rău să intru în graţiile celui ce avea să facă ca Wicksteed-ul să figureze în viitor pe orice hartă turistică aşa cum sperau ei.

Pinner îşi răsuci mustaţa.

— Şi Keith, ia spune, o să-i faci serviciul ăsta?

— Păi, doar asta mi-e meseria.

Urmă o nouă tăcere, după care mă întrebă iar:

— A pomenit cumva de proiectul nostru?

— Nici vorbă.

S-au privit toţi trei, apoi Mason interveni:

— Când aţi plecat amândoi, părea destul de ostil.

— Era beat, ce mai.

— Da, făcu Olson, clătinând din cap. Nu ştia ce spune.

Mi-am golit paharul şi m-am întrebat cine pe cine păcălea. N-am mai considerat util să rămân împreună cu cei trei şi să punem la cale viitorul lui Marshall.

Aşa că m-am ridicat, spunându-le că aveam de gând să mă uit la televizor, la meciul de rugby, şi că-i rugam să mă scuze. Le-am strâns mâna la toţi şi am plecat.

Din camera mea îi auzeam cum discută. Mormăitul vocilor lor nu mă deranja deloc.

A doua zi aveam să fac, în sfârşit, cunoştinţă cu doamna Beth Marshall.

Beth!

Numele ăsta îmi plăcea.

Doamna Hansen îmi puse tava cu micul dejun pe măsuţă

şi îmi spuse:

— V-am adus şi ziarul de astăzi. M-am gândit că aţi vrea să-l citiţi.

I-am mulţumit şi abia m-am stăpânit să nu mă reped la el mai înainte ca ea să iasă din cameră.

„Wicksteed Herald” o întorsese la fix din condei. Articolul era semnat chiar de redactorul şef în persoană.

„Domnul Marshall, unul dintre cetăţenii noştri cei mai apreciaţi, întotdeauna a fost cu sufletul alături de interesele oraşului. Toată lumea ştie că, de o bună perioadă de timp, domnul Marshall este foarte afectat de grava boală de care suferă mătuşa dânsului, doamna Howard T. Fremlin, care a fost şi va rămâne mereu personalitatea cea mai marcantă a oraşului nostru. Domnul Marshall a recunoscut că după ce a vizitat-o la spitalul nostru ultramodern, a fost aşa de răscolit, încât a simţit nevoia să ia un uşor întăritor. Nu suntem de acord cu ajutorul de şerif Ross (recent numit în oraşul nostru), care a considerat necesar să-l aresteze pe domnul Marshall, în momentul în care acesta se pregătea să-şi ia maşina pentru a se întoarce acasă. Domnul Marshall, judecând greşit intenţiile ajutorului de şerif, l-a împins fără vreun gând rău, iar acesta s-a lovit de maşina domnului Marshall, rănindu-se uşor la buză. După ce şi-a consultat avocatul, maestrul Yule Olson, domnul Marshall a recunoscut că măsura luată de autorităţi – suspendarea permisului de conducere pentru câteva luni – a fost perfect justificată. Zâmbind, domnul Marshall a declarat reporterului nostru: «Este o măsură cam severă, dar cum în regiunea noastră există atâţia tineri care conduc sub influenţa alcoolului, vreau să dau un exemplu»”.

A fost cel mai mincinos reportaj pe care l-am citit vreodată. M-am întrebat care o fi fost reacţia lui Ross când a citit articolul.

Tocmai terminasem de mâncat, când doamna Hansen bătu la uşă.

— Domnule Devery, sunteţi chemat la telefon. Este domnul Marshall.

Am ghicit, după ochii ei ieşiţi din orbite, că era înnebunită de curiozitate.

— Tu eşti, Keith? tună vocea lui Marshall, la celălalt capăt al firului.

— Da, eu sunt. Ce mai faci, Frank?

— Hm, aşa şi aşa. Ascultă, am discutat cu Beth şi este de acord să ia lecţii de conducere. Îţi menţii oferta?

— Doar ţi-am spus că asta îmi este meseria.

— Aşa-i. Urmă o pauză. Ai putea să vii tu aici? Lui Beth nu-i place să vină în oraş. Te deranjează cumva chestia asta?

Ca s-o întâlnesc pe doamna Marshall, aş fi mers şi pe Lună.

— Nici o problemă, Frank.

— Îţi mulţumesc de o mie de ori. Acum o să iau un taxi să mă ducă la gară. Pe la unsprezece, e bine?

— E perfect.

— Keith, învaţ-o să conducă cât mai repede. Taxiurile astea o să mă coste ochii din cap.

— O să fac tot ce-o să pot.

A tăcut, după care m-a întrebat:

— Ai citit ziarul de dimineaţă?

— Da.

— Bună treabă, nu? Elliot, redactorul şef, ar sta şi-n cap, dacă i-aş cere-o. Izbucni într-un râs gros şi am avut impresia că o luase niţel la măsea. Atunci, vii la unsprezece, da?

— De acord.

A închis şi eu la fel. Doamna Hansen tot dădea târcoale prin sufragerie, aşa că m-am milostivit de ea şi i-am spus că o să merg acasă la Marshall, s-o învăţ pe nevastă-sa să conducă.

— Foarte interesant, domnule Devery, făcu ea, cu gura cam strânsă. O să fiţi primul dintre noi care o s-o cunoască.

— O să vă spun cum arată.

— Sunt sigură că toată lumea o să fie curioasă.

Am urcat din nou în camera mea. mi-am luat un prosop şi

slipul şi am coborât. Când să ies, telefonul începu să sune din nou.

Doamna Hansen mă chemă când eram pe punctul de a ieşi.

— Domnule Devery, e domnul Pinner la telefon.

Eram pe cale de a deveni o personalitate în orăşelul ăsta.

— Ai noutăţi de la Marshall? mă întrebă Pinner.

I-am spus că Marshall îmi ceruse să-i dau neveste-si lecţii de conducere. A mormăit şi mi-a răspuns:

— Până acum, nimeni din oraş n-a văzut-o. Ne-ar plăcea să ştim ce crezi despre ea. A urmat o pauză lungă, în care mi-am închipuit cum îşi răsucea mustaţa. Îţi aduci aminte că pentru oraşul nostru este la fel de importantă ca şi Frank?

L-am asigurat că ţineam foarte bine minte asta, ceea ce era de fapt cât se poate de adevărat,

— Bine. Şi când crezi că o să termini lecţiile astea?

— Habar n-am. Totul depinde de ea, cât este de dotată.

— Corect. O nouă pauză, şi probabil din nou aranjatul mustăţii. Ia spune, ce zici să ne vedem diseară pe la şase, la Joe? Cred că o să fie şi Tom acolo, şi probabil şi Yule, dacă o să aibă timp. Fac cinste, adăugă râzând.

— În regulă, o să vin, domnule Pinner.

— Hei, hei, fără domnule. Pentru prieteni, sunt Joe.

— Bine, atunci îţi mulţumesc Joe, e drăguţ din partea ta. Am rânjit. Ne vedem atunci pe la şase.

— Sigur. Înţelegi, am vrea să ne spui părerea ta despre doamna Marshall. Râsul său, care se voia sincer, răsună teribil de fals. Şi? Keith, vezi dacă poţi, tatonează şi tu terenul... Ne-ar fi foarte util să ştim ce crede despre oraşul nostru. Se întrerupse brusc. Probabil că se gândise că a spus prea mult. În sfârşit, ştii Keith... Noi te considerăm unul de-al nostru.

— Mulţumesc, Joe. Înţeleg ce vrei să spui.

— Atunci e minunat.

Dacă ar fi putut să întindă mâna de-a lungul firului şi să-mi dea o palmă prietenească, cu siguranţă că ar fi făcut-o.

Îi vedeam clar jocul, dar eram aproape sigur că el nu-l ghicea pe-al meu.

Ceasul de la bordul maşinii arăta exact ora unsprezece, când am oprit în faţa căsoiului izolat al lui Frank Marshall.

Mai înainte fusesem la plajă şi făcusem o baie. Eram îmbrăcat în nişte pantaloni albi şi purtam o cămaşă sport bleu, iar aerul că mă aflam într-o formă de zile mari nu era decât o aparenţă. Întâlnirea asta cu misterioasa doamnă Marshall mă sâcâia, fără să înţeleg şi eu de ce. Simţeam un fel de panică punând stăpânire pe mine, iar sentimentul ăsta îmi era necunoscut.

Fără să ies din maşină, am privit uşa de la intrare, aşteptându-mă s-o văd deschizându-se, dar a rămas în continuare închisă. Am ieşit din maşină, lăsând portiera deschisă, am urcat treptele şi am sunat.

Soneria se auzi răsunând undeva, în interiorul locuinţei. Am aşteptat, transpirat din cauza căldurii. Când aveam de gând să sun din nou, uşa se deschise.

Pe drum am tot încercat să-mi închipui cum o arăta doamna Marshall. Mai întâi am sperat să fie un fel de Kim Bassinger, dar am renunţat rapid, gândindu-mă că ghinionist cum sunt, o să dau precis peste o gospodină cumsecade, grasă, sau cine ştie, poate sclifosită. Cel puţin speram să fie tânără şi drăguţă şi, în primul rând, sensibilă la farmecul bărbătesc; în mod special, la al meu.

Tipa care-mi apăru în faţă m-a surprins. De vreo treizeci şi ceva de ani, era aproape la fel de înaltă ca şi mine şi destul de slabă, poate chiar prea slabă pentru gustul-meu. Să fiu sincer, prefer femeile mai rotunjoare. Avea nişte trăsături agreabile, un nas fin, o gură mare şi maxilarele bine conturate. Dar mai presus de orice, ochii îi animau figura, mari, negri şi strălucitori, cu o privire fixă şi rece, impersonală. Nu părea deloc genul de femeie cu care-ţi poţi permite orice. În nici un caz s-o ciupeşti de fund.

Era îmbrăcată într-o rochie bleumarin, pe care probabil şi-o făcuse singură. Eram sigur că nici o casă de mode n-ar fi expus aşa ceva. Părul negru, mătăsos, pieptănat cu

cărare la mijloc, îi cădea peste umeri.

De când m-am instalat la Wicksteed, am avut timp destul să mă uit după femei. Pe lângă tot ce-am văzut, Beth Marshall părea o leoaică printre nişte biete căprioare.

— Trebuie să fii domnul Devery, care o să mă înveţe să conduc, spuse cu o voce gravă, apăsată.

Prezentările deveniseră inutile.

— Da, doamnă Marshall.

Ochii ei negri mă studiară rapid, apoi coborî treptele. Când a trecut pe lângă mine. i-am simţit mirosul, sexy şi fin, atât de fin încât puteam să nu-l percep, numai că n-a fost cazul.

Am rămas pe treapta cea mai de sus a scării şi m-am uitat după ea. Rochia, care evident, n-o avantaja absolut deloc, nu-i putea ascunde picioarele fine, lăsând să se ghicească un corp suplu şi excitant, care se deplasa de parcă nici nu atingea pământul. Mi-am spus că doamna Marshall trebuia să arate al naibii de bine dezbrăcată.

Am urmat-o, dar se instalase deja la volan. Am ocolit maşina, am deschis portiera din dreapta şi m-am aşezat lângă ea.

A examinat atentă bordul maşinii.

— Nu-mi spune nimic, făcu ea, cu o voce seaca.

Răsuci cheia de contact şi apăsă pedala de acceleraţie.

Motorul se ambală. Înainte ca să pot face ceva, a acţionat schimbătorul de viteze şi maşina ţâşni din loc. Abia am reuşit să trag frâna de mână, mai înainte de a ne ciocni de un copac.

— Trebuia s-o bag în marşarier, murmură ca pentru ea. O s-o iau de la capăt.

Am întins mâna prin faţa ei, atingându-i sânul cu cotul. am tăiat contactul şi am scos cheile.

— Am fost angajat să vă învăţ să conduceţi, doamnă Marshall, i-am spus, întorcându-mă spre ea. Să ştiţi că n-o să vă las să faceţi tot felul de experimente cu maşina.

— Experimente? Continua să examineze bordul maşinii. Orice imbecil poate să ţină volanul în mâini... Pe străzi sunt

tot felul de tâmpiţi.

— Iar dumneavoastră nu sunteţi o imbecilă.

Şi-a întors încet capul spre mine, iar ochii ei negri şi scânteietori se înfipseră în mine. Am simţit o senzaţie ciudată, ca şi cum un fior îngheţat îmi urca încet, de-a lungul şirei spinării, cât timp ne-am privit în ochi.

Se aplecă înspre mine şi-mi luă cheile din mână.

— N-am mai condus de un an, mărturisi ea. Ascultă, vrei să-mi faci o plăcere? Stai liniştit la locul tău şi lasă-mă pe mine să mă descurc.

Fiorul ăla îngheţat care continua să-mi urce de-a lungul şirei spinării părea degetul unui mort. Maşina era asigurată, aşa că în caz de vreo belea, eram acoperit, şi cum tipa părea foarte sigură de ea, i-am spus:

— De acord, în fond, putem să murim împreună.

N-a apreciat poanta asta. Mi-a aruncat o privire rece şi ostilă, apoi a pornit motorul, a băgat în marşarier, a mers până în dreptul aleii, a frânat, a schimbat viteză trecând într-a-ntâia, după care a pornit-o. După părerea mea, un pic cam repede, dar nu aşa de repede ca să mi se facă părul măciucă.

La capătul aleii care dădea în şosea, a oprit, privind prin parbriz, în timp ce degetele ei lungi şi fine băteau darabana pe volan.

Am aşteptat.

În cele din urmă, declară cu vocea ei gravă şi senzuală:

— N-am de gând să traversez Wicksteed-ul, să se zgâiască la mine toţi neghiobii ăia. N-am mai fost la Frisco de câţiva ani. Acolo o să mergem.

— Ascultaţi, doamnă Marshall, am îndrăznit eu, deşi ştiam că vorbesc în vânt. Cred că ar trebui să mai conduceţi niţel, şi pe urmă...

Era ca şi cum aş fi vorbit cu un surd. A demarat scurt şi s-a angajat în trafic.

La ora aia, pe şosea era o vânzoleală ca într-un furnicar. Nemişcat şi transpirând, am urmărit-o cum s-a încadrat pe banda din stânga, rezervată vitezelor mari. Apoi a continuat

să ruleze la limita vitezei legale.

N-am scos o vorbă. Nici ea. Din timp în timp, o priveam. Un surâs ironic îi atârna în colţul gurii.

Apropiindu-ne de periferia oraşului, a trecut pe banda din dreapta şi apoi a părăsit şoseaua, luând-o pe un drum secundar.

Concluzia mea era clară: conducerea unei maşini nu avea nici un secret pentru ea. Chiar dacă nu mai condusese de un an, a reuşit să recupereze totul în câteva minute.

Părea că ştie încotro se îndreaptă, deşi eu nu puteam spune acelaşi lucru. După vreo zece minute încetini şi intră în parkingul unui motel. A parcat, a oprit motorul şi m-a privit:

— Domnule Devery, după încercarea asta prin care aţi trecut cred că simţiţi nevoia să beţi ceva.

Am contrazis-o, dând din cap:

— Primul sfert de oră a fost de groază, dar continuarea mi-a plăcut. Însă aş mânca un hamburger. Dumneavoastră nu?

A fost de acord. Am coborât din maşină şi ne-am îndreptat spre motel. Când ne-am apropiat de intrare, mi-a spus:

— Pe vremuri am lucrat aici.

Am intrat împreună într-o sală mare şi m-am ţinut după ea până la bar, unde un tip grăsuţ şi mititel pregătea nişte sandvişuri. Când a văzut-o, a tresărit, a lăsat cuţitul de-o parte şi a holbat ochii.

— Nu se poate! Beth !

— Chiar ea. A trecut ceva timp, Mario, făcu ea, cu o voce impersonală. Suntem în trecere pe aici. Dânsul este domnul Devery. Îmi dă lecţii de conducere.

Ochii mititelului s-au întors spre mine şi tipul mi-a întins mâna. I-am strâns-o, aşa, din curtoazie.

— O înveţi să conducă? mă întrebă el uimit.

— N-are nevoie de nici o lecţie.

A izbucnit în râs.

— De asta puteţi fi sigur!

— Mario, suntem cam grăbiţi. Ce este de mâncare?

Intonaţia dură a glasului ei făcu ca zâmbetul de pe figura cumsecade a lui Mario să dispară numaidecât.

— Antricot la tavă, şi să ştiţi că este bun, o asigură el, dar tonul îi devenise servil.

Beth m-a privit.

— Vrei aşa ceva?

— Vreau.

— Atunci o să mâncăm asta, Mario.

— În regulă. Pronto. Şi bere?

Din nou, Beth se întoarse spre mine.

— Şi bere, am răspuns.

I-a făcut lui Mario un semn din cap, apoi s-a îndreptat spre o masă destul de îndepărtată de bar. M-am aşezat pe scaunul din faţa ei şi am privit în jurul meu. Era încă devreme, dar erau ceva clienţi la mese. Nici unul dintre ei nu ne dădea vreo atenţie.

— Ei bine, domnule Devery, după părerea dumnea-voastră, ştiu să conduc? mă întreabă ea.

— Aveţi permis de conducere?

— Am.

— În cazul ăsta, nu aveţi de ce să mai luaţi lecţii de conducere. De mâine puteţi să-l duceţi pe soţul dumneavoastră la gară.

Îşi deschise poşeta şi-şi scoase un pachet de ţigări. Scoa-se una. O aprinse şi suflă fumul spre mine.

— Şi dacă nu vreau să-l conduc la gară, domnule Devery?

Am simţit din nou degetul ăla de mort, ameninţător.

— În cazul ăsta, dacă nu vreţi să se supere pe dumneavoastră, ar trebui să mai luaţi nişte ore de conducere.

A aprobat, dând din cap.

— Exact asta am sperat să spui. Pentru asta am acceptat să iau lecţiile astea.

— Domnul Marshall habar n-are că ştiţi să conduceţi, aşa-i?

— Aşa-i!

Mario sosi cu două farfurii pline ochi. Ni le-a pus în faţă şi s-a dat înapoi cu un pas, privind-o pe Beth nelinişstit.

— Ce zici de asta, Beth?

Tipa a examinat conţinutul farfuriei, a atins marginea fripturii şi a ridicat din umeri.

— Mario, nu prea ai făcut progrese.

Mititelul ridică din mâini, cu un gest neputincios.

— Să ştii, carnea este de calitate superioară.

— Mda. bine, asta-i de când lumea. Şi berea aia?

— Pronto.

După ce şi-a luat tălpăşiţa, i-am zis lui Beth:

— Cred că sunteţi un pic cam dură cu el. Friptura asta mi se pare excelentă.

— Mănâncă până nu se sleieşte grăsimea.

Ceea ce am şi făcut. Mario sosi cu berea, îmi zâmbi timid şi se îndepărtă.

Beth a avut dreptate. De-abia am ajuns la jumătatea antricotului, că restul s-a şi acoperit cu un strat alburiu de grăsime sleită. Am dat amândoi farfuriile la o parte şi ne-am aprins câte-o ţigară.

— Există oameni cărora niciodată nu le intră nimic în cap. I-am repetat de atâtea ori, i-am arătat, dar degeaba, cât o trăi n-o să fie în stare să reţină că farfuriile calde sunt la fel de importante ca şi mâncarea pe care o serveşti. N-o să priceapă asta câte zile o avea. Cel puţin, nu ne-am otrăvit mâncând friptura asta. Bei cafea?

— Bineînţeles.

A pocnit din degete şi Mario, care se întorsese la sandvişurile lui, a răspuns cu un semn din cap.

După câteva minute, se grăbi spre noi cu două ceşti de cafea. A privit la masa noastră neterminată, a adunat farfuriile şi a plecat.

— Plecarea aia, când aţi pornit înainte, în loc de marşarier, a fost o cacialma, nu? am întrebat-o, agitându-mi ceşcuţa de cafea.

A schiţat un surâs.

— Îmi plac bărbaţii cu reacţii rapide. Ai fost pe fază.

— Îmi câştig existenţa ca instructor auto. Trebuie să acţionez rapid.

M-a fixat câteva clipe lungi, cu privirea departe.

— Domnule Devery, dintotdeauna ai fost instructor auto?

— Sunt ceea ce domnul Olson numeşte un bolovan care se rostogoleşte. Îl ştiţi pe domnul Olson?

— Avocatul soţului meu. Nu, nu l-am întâlnit niciodată.

Ne-am băut cafeaua, care în mod cu totul surprinzător era bună.

— Deci, aţi lucrat aici? Am privit de jur împrejur, cu un aer admirativ. E un local destul de şic.

— Mda, nu-i prea rău... Aici l-am cunoscut pe bărbatu-meu.

Amănuntul ăsta mă interesa, dar am avut grijă să nu observe asta.

— Aşadar, nu aveţi de gând să-l conduceţi la gară?

— Nu.

— I s-a suspendat permisul pentru trei luni. M-a însărcinat să vă învăţ să conduceţi. Bine, aş putea să vă dau şase, sau să zicem, zece lecţii de conducere, dar dacă după asta nu sunteţi în stare să conduceţi, înseamnă că nu sunt bun de nimic.

Îşi strivi ţigara în scrumieră.

— Nu cred. Se poate la fel de bine ca eu să fiu o idioată.

— Dar dumneavoastră nu sunteţi aşa ceva.

Conştient că puneam la cale o adevărată conspiraţie, am simţit cum mi s-a accelerat pulsul.

— N-am de gând să-l duc la gară pe beţivul ăla în fiecare dimineaţă şi să-l iau de acolo seară de seară. Poţi să fii sigur de asta.

Am privit-o şi i-am văzut ochii negri cum îi scânteiau.

— De ce nu-i spuneţi că vă este frică de volan? Aş putea să spun eu asta în locul dumneavoastră, dacă vreţi.

Îmi studie propunerea, cu fruntea încruntată.

— Da, s-ar putea să fie o soluţie, dar mă întreb...

Şi se opri.

— Ce vă întrebaţi?

Îşi dădu scaunul înapoi şi se ridică. Parfumul corpului său mă asaltă într-o clipă.

— Am ceva de vorbit cu Mario. Soţia lui îmi este bună prietenă. Te rog să mă scuzi câteva clipe, domnule Devery.

Am privit-o cum s-a îndreptat spre bar, în spatele căruia Mario ştergea paharele. Mi-am aprins o altă ţigară.

Discuţia cu Mario a durat mai puţin de cinci minute. Din când în când, mă uitam la ei. Beth stătea cu coatele sprijinită pe bar, cu spatele întors la mine. Mario părea împietrit, cu un pahar într-o mână şi privind-o fix. În cele din urmă se întoarse, reveni la masă şi se aşeză.

— Doamnă Marshall, spuneaţi că...

M-a privit drept în ochi.

— Spune-mi Beth.

Inima mi-a bătut să-mi spargă pieptul.

— Ce ziceai, Beth?

— Keith, bărbatu-meu, în afară de afacerea lui şi de băutură, nu se mai interesează de nimic. De aproape doi ani, nu mai reprezint nimic pentru el. A făcut o pauză, mai înainte de a continua. În faţă este o căsuţă liberă. Mario este înţelegător... A zâmbit mânzeşte, privindu-mă întrebător. Ziceam că...

În momentul ăla trebuia să sar de la locul meu, să mă năpustesc la maşină şi să-mi iau tălpăşiţa, lăsând-o mască, dar bineînţeles că n-am făcut nimic din toate astea. Un uragan de dorinţă îmi stinse becul roşu de avertizare, care pâlpâia în mintea mea.

— N-am nevoie să continui, i-am răspuns, cu vocea răguşită. Ce mai aşteptăm?

A dat uşor din cap, apoi s-a îndreptat spre ieşire. În timp ce-o urmam, am aruncat o privire spre Mario. Se uita după noi, iar când privirile noastre s-au întâlnit, a dat uşor din cap, ca şi cum ar fi vrut să mă avertizeze de un pericol.

Din nou, becul ăla roşu clipi, dar nu i-am dat nici o atenţie.

Am urmat-o sub soarele torid, de-a lungul şirului de căsuţe. Cu inima bubuind, abia mai respiram. A băgat o

cheie în broasca de la căsuţa cu numărul 1 şi a deschis uşa.

= CAPITOLUL IV =

E cumplit să încerci să parchezi în Main Street, dar bafta mea a fost că am văzut un tip care urca într-o maşină, la câţiva metri de barul lui Joe. Am semnalizat dreapta, am frânat şi am oprit. Şoferul maşinii din spatele meu m-a claxonat, m-a depăşit, m-a privit cu ură şi a dat mărunt din buze. Maşina din faţa mea a pornit, iar eu am parcat în locul ei.

Cum am coborât, şi-a făcut apariţia adjunctul şerifului, Ross, apropiindu-se de mine pe trotuar. Avea buzele umflate, pe falcă i se vedea o pată albăstrie, iar privirea îi era la fel de rea ca atunci când îl văzusem prima oară. Ne-am prefăcut că nu ne-am văzut.

Am închis maşina şi am intrat în bar.

Mă aştepta un comitet de primire – Joe Pinner, Yule Olson şi Tom Mason. Stăteau cu toţii la o masă din fund.

Când m-am apropiat de ei, ceasul din turnul primăriei începu să bată ora şase.

— Salut, Keith, mă întâmpină Pinner cu un zâmbet larg. Ce bei?

În starea în care mă aflam, aş fi avut nevoie de o căldare de whisky, dar am vrut să fac în continuare o impresie bună, mai ales că am observat că toţi beau bere. Aşa că am zis că o să beau şi eu o bere şi m-am aşezat alături de Pinner, după care, uitându-mă la ceilalţi doi, am şoptit:

— Bună seara, domnilor.

— Salut, Keith! îmi răspunse Mason, zâmbindu-mi.

Olson s-a arătat mai rezervat:

— Îmi pare bine că vă văd, domnule Devery.

Pinner îi făcu un semn lui Joe, şi în timp ce acesta desfăcu o sticlă de bere, nimeni nu scoase o vorbă. Joe umplu un pahar, îl puse în faţa mea şi spuse:

— Salut, domnule Devery.

La bar, vreo şase-şapte indivizi se uitau chiorâş spre noi,

sau mai degrabă spre mine. Precis că întregul oraş aflase că o întâlnisem pe doamna Marshall.

Incapabil să-şi mai stăpânească nerăbdarea, Pinner mă întrebă:

— Ia zi, Keith, cum ţi se pare?

Şi toţi trei se aplecară spre mine, devoraţi de curiozitate.

Nu le-am spus că era femeia care săruta cel mai bine din câte cunoscusem, şi că abia aşteptam întâlnirea pe care ne-o dădusem pentru a doua zi. N-aveam nici cea mai mică intenţie să le spun că în timp ce eram lungiţi unul lângă celălalt, în penumbra răcoroasă a camerei de motel, mi-a mărturisit, cu vocea ei gravă, că de când mă văzuse din spatele perdelelor, avusese chef să facă dragoste cu mine. Şi nici n-aveam de gând să le mărturisesc că, totuşi, ceva din ea îmi provoca teama şi-mi dădea impresia unui deget de mort care-mi urca pe şira spinării, chiar în momentele în care atinsesem extazul, într-o explozie de plăcere. Nu, n-aveam de gând să le spun nimic din toate astea.

M-am înfipt bine în scaunul meu, am încruntat sprâncenele, am ezitat şi în cele din urmă le-am spus:

— Mi se pare cam sărită de pe fix. Genul de om care este închis în el. Pot să spun că abia dacă a deschis gura.

I-am zâmbit lui Pinner, neputincios.

— Am încercat să stabilesc un contact... dar până acum, nici un rezultat.

Decepţia din jur era evidentă.

— Deci, n-ai nici o idee despre ce crede de oraşul nostru? întrebă Pinner trăgându-se de mustaţă.

Bineînţeles că ştiam precis, dar nu era să le repet ce-mi spusese despre Wicksteed şi locuitorii săi. Chiar m-a surprins violenţa remarcii ei.

— Încă nu s-a prezentat o ocazie de genul ăsta, am pretins eu. Am băut o înghiţitură de bere şi am lansat o ipoteză. Dar s-ar putea...

Toţi trei se aplecară înainte.

— Chiar crezi? întrebă Mason.

Am aruncat o privire în spate, mi-am mai tras scaunul şi

am răspuns, coborând vocea:

— Între noi fie vorba, mă îndoiesc că doamna Marshall o să înveţe vreodată să conducă. Anumite femei sunt înspăimântate la volan, nu se pot concentra şi n-au nici o şansă să înveţe vreodată să conducă. După câte mi-am dat seama până acum, nu cred eu că doamna Marshall are vreo şansă să treacă examenul de conducere.

Cei trei se priviră în tăcere.

— Şi atunci, care este situaţia? mă întrebă Olson.

— Domnule Olson, sunt cam îngrijorat. Aş vrea să vă ajut. Înţeleg cât este de important să-i ştiţi părerea despre Wicksteed. Am făcut o pauză, i-am privit pe toţi şi am reluat. Se pare că există două soluţii.

— Care? întrebă vioi Pinner.

— După părerea mea, cea mai cinstită ar fi să i se spună lui Marshall că soţia sa este incapabilă să treacă de examenul de conducere, şi astfel să nu mai arunce banii în vânt. Dacă îi spun eu asta, atunci pierd orice contact cu doamna Marshall şi n-aş mai putea obţine informaţiile care vă interesează. Sau, continuu lecţiile, sperând că o să se mai destindă un pic.

— Cum adică? mormăi Olson.

— Păi, să se simtă mai încrezătoare. Din momentul ăla, aş putea să încerc s-o trag de limbă şi să văd ce părere are despre Wicksteed. S-ar putea să ajung până acolo încât să-mi spună ce planuri are în cazul în care Marshall ar muri. L-am privit pe Pinner drept în ochi. Doar asta vreţi să ştiţi, nu?

A aprobat din cap, continuând să-şi tragă mustaţa.

— Asta vrem, Keith. Continuă şi dă-i lecţii.

Olson interveni, cam jenat:

— O clipă. Dacă domnul Devery este sigur că ea n-o să poată niciodată să conducă... Nu ştiu dacă pot fi de acord cu ce s-a hotărât aici. Frank este clientul meu. Dacă domnul Devery este sigur că doamna Marshall e incapabilă să-şi ia permisul de conducere, atunci, după părerea mea, Frank ar trebui înştiinţat de asta.

Mai înainte ca Mason să intervină, am declarat:

— Nici o problemă. Eu voiam doar să vă fac un serviciu. Cum vreţi, domnule Olson. În seara asta, cum ajunge Frank acasă, cum îi telefonez şi-i spun care este situaţia.

— Nu, nu, stai un pic! exclamă Mason. Să nu ne grăbim. În fond, vrem să ştim părerea doamnei Marshall despre oraşul nostru. Keith, vreau să te întreb ceva. Eşti absolut sigur că doamna Marshall n-o să-şi ia niciodată permisul de conducere?

Era cât pe ce să izbucnesc în râs. De fapt, asta era întrebarea care speram să mi se pună.

— Niciodată nu poţi fi sigur de nimic. Nu... s-ar putea întâmpla să-l ia... dar mă cam îndoiesc.

— Atunci de ce să nu-i mai dai nişte lecţii şi, în timpul ăsta, s-o tragi de limbă? propuse Mason. Ei? Ce spui?

M-am întors spre Olson.

— Eu nu vreau decât să vă fiu de foios. Spuneţi-mi ce-i de făcut, şi asta o să fac.

Pinner izbi cu palma în masă, încât paharele tresăltară din locul lor.

— Tom a găsit soluţia!

După câteva clipe de ezitare, Olson înclină din cap.

— În fond, nu se dărâmă pământul dacă mai primeşte câteva lecţii, acolo. Chiar aşa, de ce nu?

Mason îşi lăsă mâna pe braţul meu.

— Aşa că, Keith, continuă. Ce-ar fi să ne întâlnim din nou aici, vineri seară? O să ai la dispoziţie trei zile. Dacă după astea trei zile eşti sigur că n-o să poată conduce niciodată, o să-i spui lui Frank. Dar încearcă să obţii informaţiile de care avem nevoie. Şi zâmbi, ca şi cum lucrul asta era de la sine înţeles.

— Domnilor, puteţi conta pe mine. Ne vedem aici, vineri seară.

— În regula, spuse Pinner.

Mi-am golit paharul şi m-am ridicat.

— Vă rog să mă scuzaţi. Astăzi este ziua mea liberă şi am de gând să merg la plajă. Pe vineri, am adăugat, zâmbind.

Le-am strâns mâna la toţii, şi după ce i-am făcut lui Joe un semn amical, am ieşit.

De fapt, n-aveam nici cea mai mică intenţie de a merge la plajă. În minte aveam un singur gând, să mă arunc în patul meu, în speranţa că voi putea recupera.

A face dragoste cu Beth era acelaşi lucru ca şi cum ai fi căzut într-o betonieră în funcţiune.

A doua zi dimineaţă, încă nerefăcut, am ajuns la sediul şcolii la nouă, iar Maisie mă anunţă că am ore fără întrerupere, până la trei.

I-am povestit lui Bert că îmi petrecusem jumătate din ziua mea liberă dându-i doamnei Marshall prima lecţie de conducere. Puteam să nu mă obosesc. Deja aflase. În oraşul ăsta, ştirile se răspândeau rapid.

— E tare şic din partea ta, Keith, mi-a spus. Asta e o afacere bună. Am putea să-i dublăm tariful lui Marshall, doar trebuie să te duci până acolo, şi să te şi întorci... Ia spune, cum ţi se pare?

Nici lui nu i-am spus că era senzaţională, mai ales dezbrăcată. I-am spus doar că era la început, dar nu mi se părea prea dotată pentru conducerea unei maşini.

— Nu-i nimic. Este o relaţie bună. Începu să-şi desfacă din scrisorile primite. Keith, te-ai gândit la propunerea mea?

L-am privit fără să înţeleg ce voia să-mi spună, dar pe urmă mi-am amintit că-mi propusese să mă asociez cu el.

— Încă nu Bert. Cu toate chestiile astea...

S-a întristat niţel, dar şi-a revenit repede.

— Nu-i nimic, nu-i nici o grabă. Speram că te-ai gândit, asta-i tot.

— Îmi pare rău. Bert. N-am avut timp, crede-mă.

— Tom o să vină de mâine.

M-am forţat să-mi amintesc care Tom. Marshall cu banii lui, şi pe deasupra, Beth, care apăruse între timp, îmi şterseseră totul din memorie.

Mi-am amintit că Tom Lucas era instructorul auto al lui Bert, înainte ca eu să sosesc în oraş.

— Aşadar, îi este mai bine?

— Da. S-a refăcut de tot şi o să te mai scape de balamucul pe care îl ai pe cap.

Maisie întredeschise uşa şi mă anunţă că primul meu elev mă aştepta.

Toată dimineaţa n-am avut o clipă liberă. La prânz m-am oprit la o cabină telefonică, am căutat numărul lui Marshall şi am sunat.

Îmi răspunse Beth, cu vocea ei gravă şi uşor tremurătoare, care îmi făcea pielea ca de găină.

— Doamna Marshall la telefon.

— N-o să pot veni decât după cinci. Când vine?

— În noaptea asta rămâne la Frisco. După o pauză, m-a întrebat: Vrei să stai la noapte cu mine?

Ori mă întreba asta, ori mă întreba dacă voiam să pun mâna pe milionul lui Marshall, era cam acelaşi lucru. Numai că de data asta am dat atenţie beculeţului roşu care clipea de zor.

— Vedem noi, Beth, i-am răspuns, şi am închis.

În drum spre Joe, unde aveam de gând să mănânc ceva, mi-am spus că, în ciuda dorinţei mele de a petrece noaptea cu Beth, era prea periculos. N-aveam cum să-i explic doamnei Hansen absenţa mea de acasă. Deja trebuise să ţin piept întrebărilor ei, spunându-i că doamna Marshall mi s-a părut cam ciudată, că nu era câtuşi de puţin amabilă, şi că abia dacă a deschis gura. Vădit dezamăgită, gazda mea clătinase din cap, spunându-mi:

— După câte îmi povestiţi, femeia asta nu-mi place deloc.

Aşa că, spre marele meu regret, am hotărât că nu-mi puteam permite să-mi petrec noaptea cu Beth. După cât de repede se împrăştiau veştile în oraşul ăsta, trebuia să mă mulţumesc cu o întâlnire rapidă şi s-o şterg iute de tot.

Pe la cinci fără zece am intrat în garajul lui Marshall. Am închis porţile, am urcat scările şi m-am pregătit să sun, când uşa se deschise.

M-a întâmpinat într-un halat alb şi transparent, sub care era goală puşcă. M-a luat de mână şi m-a târât într-o

încăpere de la etaj, probabil camera de oaspeţi. În timp ce degetele ei grăbite îmi desfăceau nasturii cămăşii, am apucat să închid uşa cu piciorul.

Performanţa rezultată a egalat-o pe cea din ajun. Numai că de data asta juca pe teren propriu, aşa că n-a mai avut nici urmă de inhibare. Când am atins împreună culmile extazului scoase un ţipăt sălbatic, care se repercută în casa izolată şi tăcută.

Căderea a fost mult mai lentă, dar sentimentul că fusesem aruncat într-o betonieră a persistat.

Am rămas inerţi, ca doi amanţi satisfăcuţi. Camera era răcoroasă şi lumina difuză. Foşnetul frunzelor bătute de adierea vântului era singurul zgomot care se auzea prin fereastra deschisă.

După câteva minute am revenit la realitate. Mi-am găsit pe bâjbâite pachetul de ţigări, am scos două, le-am aprins şi i-am oferit şi ei una.

— Ai fost minunat, murmură ea, fără să-şi fi revenit de tot.

— Iar tu eşti de-a dreptul fantastică.

Întins pe spate şi trăgând din ţigară cu ochii închişi, m-am întrebat oare câţi amanţi n-or fi schimbat între ei replicile astea banale.

— Rămâi la noapte, Keith?

Doream al naibii de mult asta. Efectiv, mă subjugase. Din punct de vedere sexual, era tipa cea mai nesătulă de care avusesem parte în viaţa mea, şi martor îmi este Dumnezeu că avusesem parte de o grămadă. Pusese gheara pe mine atât de zdravăn, încât am ezitat mai înainte de a-i răspunde:

— Nu, Beth, aş vrea al naibii de mult, dar este periculos. Poate că nu ştii, dar toate jigodiile din oraşul ăsta sunt cu ochii beliţi pe mine. Sunt primul care te-a văzut... iar pentru ei, tu eşti una din cele două persoane importante ale oraşului. Ştiai asta?

Îşi întinse corpul zvelt sub cearşaful mototolit.

— Aş putea fi singura persoană importantă din oraş, nu

una dintre cele două, murmură ea atât de încet, încât de-abia am auzit-o.

Am privit-o.

Stătea întinsă, goală-goluţă, cu o ţigară între degete, cu ochii închişi şi cu faţa la fel de expresivă ca o mască mortuară. M-am ridicat într-un cot şi m-am uitat la ea.

— Mai repetă o dată.

— Lasă, nimic... Ştia precis că eram aplecat deasupra ei, dar pleoapele i-au rămas închise. Femeile... eh, asta e.

A mişcat mâna. Pe pulpă îmi căzu puţin scrum călduţ.

— Keith, când o să ne mai vedem din nou?

Am adunat scrumul.

— Ştii că după ce o să moară mătuşă-sa, o să moş-tenească un milion de dolari?

Îşi mişcă picioarele lungi, le depărta uşor şi apoi le strânse din nou.

— Dacă ştiu? Păi tu de ce crezi că m-am măritat cu el?

M-am gândit cum arăta Marshall, mătăhălos, burtos şi beţiv, apoi am contemplat-o, suplă, plină de sex-appeal. O adevărată leoaică.

— Da, corect. Nu cred că ar fi putut exista vreun alt motiv.

Şi-a întors capul spre mine pe jumătate, cu privirea pierdută în gol.

— Şi tu?... Te interesează şi pe tine paralele lui, nu-i aşa, Keith?

Întrebarea asta m-a cam sufocat, dar mi-am păstrat sângele rece.

— Banii mă interesează întotdeauna.,, nu contează ai cui sunt.

Izbucni într-un râs răutăcios.

— Mi se pare firesc, numai că el încă nu-i are. Aşa că nimeni, inclusiv noi doi, n-are de ce să se intereseze de chestia asta.

— Aici greşeşti.

Şi i-am povestit despre comitetul de iniţiativă, şi cum eram băgat eu în tărăşenia asta, trebuind să fiu de partea

celor cu care urma să mă întâlnesc vineri seară.

M-a ascultat în linişte, privind tavanul.

— Fiind de partea lor, am continuat eu, am un motiv să fiu cu tine, dacă suntem cumva văzuţi împreună. Beth, ăştia au ochi peste tot.

— Hmm! Şi-şi întinse picioarele. Poţi să le spui că Frank n-o să le dea nici un şfanţ. Detestă Wicksteed-ul. Şi dacă o să moară, nici eu n-o să le dau vreun ban.

— Bineînţeles că n-o să le spun asta. Ar fi de-a dreptul idiot, dacă vrei să continuăm să ne vedem.

Ridică din umeri.

— Spune-le ce-ţi trece prin cap, dar să fii convins că nici un cent din paralele doamnei Fremlin n-o să fie cheltuit pentru oraşul ăsta nenorocit... Nici de către Frank, nici de mine.

Şi s-a întors pe-o parte, ca să-şi stingă ţigara. Avea un spate magnific, lung, suplu şi un fund de milioane.

— Keith... să nu-l subestimezi pe Frank. Nimeni, îţi repet, nimeni n-o să obţină de la el vreo leţcaie. O fi el beţiv, da' este şmecher. Să nu-ţi faci planuri.

M-am crispat şi am privit-o fix.

— Planuri?

Nu s-a întors. Ţinea ochii închişi pe jumătate şi buzele întredeschise, schiţând un zâmbet.

— Beth, nu te-am urmărit. Ce voiai să zici? Ce fel de planuri?

— Nu există nimeni în Wicksteed care să nu spere să pună mâna pe niscaiva parale la moartea bătrânei. Zâmbetul îi deveni cât se poate de cinic. Şi tu nu eşti o excepţie.

— Dar nici tu, i-am replicat eu.

Chicoti din nou, cu râsul ăla răutăcios.

— O să am totul, n-are importanţă cum... dacă o să moară. E mult mai bătrân ca mine şi toarnă în el ca-ntr-un butoi. Pot să aştept, să ştii.

— Eşti sigură că o să te pună pe tine moştenitoarea lui?

A dat afirmativ din cap.

— Sunt absolut sigură. Am văzut testamentul.

— S-ar putea răzgândi.

— Dar nu acum... acum este incapabil de aşa ceva.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Păi, bea. Iar ideile i s-au cam oprit în loc. A făcut un testament. L-am văzut. N-o să se ostenească să facă altul. De altfel, n-are nici un rost. Banii n-o să-i folosească la nimic când o să fie mort.

— Ce-ai de gând să faci dacă o să moară şi tu o să-i moşteneşti toate paralele?

A suspinat lung de tot. Mâinile i-au urcat încet până au ajuns în dreptul sânilor. Apoi a început să şi-i mângâie uşor.

— Ce-o să fac? O să mă întorc la Frisco, unde m-am născut. Cu un milion de dolari, o femeie poate să ducă o viaţă frumoasă la Frisco.

— Singură?

M-a privit cu ochii ăia negri, din care brusc ţâşniră scântei, apoi îşi lăsă mâna să-i cadă peste a mea.

— Nu eşti niciodată singur, cu un milion de dolari alături, dar dacă ai veni cu mine?

— Beth, o să te urmez întotdeauna, chiar şi fără milionul ăsta.

Degetele i s-au încleştat pe mâna mea.

— E drăguţ că spui asta. Îmi surâse, iar zâmbetul îi redeveni îndepărtat. Dar, Keith, nici un bărbat de pe pământul ăsta nu mă poate smulge de lângă Frank, atât timp cât el trăieşte.

La parter, o pendulă bătu de şase ori.

Mi-am amintit unde mă aflam şi că-mi trebuia o jumătate de oră să ajung la Wicksteed.

— Trebuie să plec. Dacă întârzii cumva la cină, o să le dau prilej de bârfă.

Am sărit din pat şi am început să mă îmbrac.

— Mâine la aceeaşi oră?

— Mmm....

Ne-am privit, apoi m-am aplecat asupra ei s-o sărut. Buzele îi erau uscate şi n-au fremătat la atingerea alor

mele.

— Atunci, pe mâine...

În timp ce deschideam uşa, a murmurat:

— Keith...

M-am întors şi am privit-o cum stătea culcată pe spate, goală, cu picioarele strânse, părul negru răspândit pe pernă şi cu un zâmbet enigmatic pe buzele întredeschise.

— Da?

— Să nu-ţi faci planuri fără mine.

Am avut din nou senzaţia aia ciudată.

— Planuri?

— Ştii foarte bine. Îi vrei banii, şi eu la fel. Îşi ridică părul, apoi îi dădu drumul să cadă pe pernă. Noi doi, Keith... noi doi, împreună.

Pendula sună şi un sfert.

— Mai vorbim mâine, i-am spus.

Am plecat, am coborât scările şi mi-am luat maşina. Pe drum m-am gândit la vorbele ei.

Era ceva în ea care mă îmbolnăvea pur şi simplu. Ceva fatal. Ăsta era cuvântul, singurul care se potrivea. Fatal.

„Îi vrei banii”.

Cum-necum, a ghicit-o, poate cu intuiţia aia specifică femeilor.

Şi mai spusese: „...Să nu-l subestimezi pe Frank. Nimeni, îţi repet, nimeni n-o să obţină de la el vreo leţcaie”.

Fără îndoială, un avertisment. Şi încă ceva: „Să nu-ţi faci planuri fără mine”.

Doar dacă nu înţelegeam eu pe dos, şi eram sigur că nu, toate chestiile astea erau o invitaţie clară pentru mine să mă alătur ei într-un mişmaş. Iar prin mişmaşul ăsta avea de gând să pună mâna pe paralele lui.

M-am gândit că trebuie să merg ca pe ouă. Încă mai aveam timp. Bătrâna doamnă mai, rezista ceva vreme. M-am hotărât să vorbesc a doua zi cu Beth, pe bune, fără nici un echivoc.

Am lăsat maşina în garajul doamnei Hansen, am intrat în casă şi am început să urc scările spre camera mea. Gazda

mea ieşi din sufragerie cu o batistă în mână şi ochii roşii de plâns.

— Ah, domnule Devery, îmi pare rău, scuzaţi-mă... O să mai întârzii niţel cu masa.

— Nu-i nici o problemă, doamnă Hansen. Dar ce s-a întâmplat?

— Prietena mea... doamna Fremlin... s-a dus, acum o ora.

Inima mi s-a oprit în loc, apoi a început să-mi bată nebuneşte. Am reuşit totuşi să-mi iau o figură potrivită circumstanţei.

— Îmi pare nespus de rău.

— Mulţumesc, domnule Devery. Era inevitabil, numai că s-a întâmplat aşa, pe neaşteptate. Pentru mine este o pierdere foarte grea.

I-am spus tot ce trebuia spus în asemenea situaţii. Şi că nu era cazul să-şi facă griji pentru masa mea, că o să mănânc eu undeva, la vreun restaurant. Chiar am bătut-o uşor pe umăr, consolând-o.

În timp ce mă întorceam la garaj, m-am gândit că acum Marshall era milionar şi că timpul pe care credeam că-l mai am la dispoziţie se dusese pe copcă.

Înainte de a ajunge în centru, m-am oprit la o cabină telefonică.

— A murit, am spus imediat ce Beth mi-a răspuns.

Am auzit cum şi-a înăbuşit un strigăt.

— Repetă.

— A murit acum o oră. Probabil că tot oraşul ştie deja.

— Slavă Domnului!

Vocea ei triumfătoare mi-a provocat încă o dată senzaţia aia de gheaţă.

— Acum eşti nevasta unui milionar.

N-a răspuns, dar i-am auzit respiraţia accelerată.

— Beth, trebuie să-ţi vorbesc despre... planurile alea de care ai pomenit. Pot să vin în seara asta, imediat ce se întunecă.

A reacţionat pe moment.

— În nici un caz! Cum o să afle, o să vină glonţ. Probabil

că deja e pe drum. Nu, nu trebuie în ruptul capului să ne vadă împreună.

Am înţeles brusc că n-o să mai urmeze nici o lecţie de conducere. Acum Marshall îşi putea permite să-şi plătească un şofer. Iar de întâlnirile mele amoroase cu Beth, se alegea praful şi pulberea. Marshall avea să-şi lase baltă agenţia lui imobiliară din Frisco şi să continue să toarne în el, însă la domiciliu.

— Şi când o să ne vedem noi, Beth? am întrebat-o, îngrijorat brusc.

— Nu ştiu, îmi răspunse cu o voce care mi s-a părut îndepărtată. O să găsesc eu vreun mijloc. În orice caz, să nu vii aici. O să te sun eu.

— Ascultă, Beth, e important. Trebuie să ne întâlnim undeva, cât mai repede. Noi...

M-am oprit, fiindcă închisese.

Am pus încet receptorul în furcă, am deschis uşa cabinei şi m-am întors în maşină.

Aşezat la volan, cu ochii fixaţi pe parbrizul prăfuit, mi-am dat seama că, chiar dacă n-ar fi fost soţia unui milionar, chiar dacă n-ar fi lucrat într-un restaurant, tot aş fi dorit-o. Ţinând ochii închişi, mi-am amintit secvenţe din scenele cu care mă dăduse gata. Iar acum, în faţa mea se profila o perspectivă sinistră. În cele din urmă mi-am zis că n-am altceva de făcut decât să aştept. Doar îmi spusese că o să găsească ea un mijloc oarecare. Întotdeauna am fost un tip răbdător, dar s-o aştept pe Beth, era cu totul altceva.

Am pornit şi m-am îndreptat spre centru.

Am ajuns în camera mea un pic după nouă. Am mâncat, într-un restaurant mai retras, ca să evit să dau peste comitetul de iniţiativă, dar chiar şi acolo, toată lumea vorbea de moartea doamnei Fremlin.

Mă aşezasem la o masă din fund, morfoleam o friptură tare ca talpa şi ciuleam urechile la cei din jur.

Ăsta era de fapt unicul subiect de conversaţie.

„Pariez că bătrânul Frank o să se îmbete acum ca un porc, din moment ce a pus laba pe paralele alea”.

„După ce-o să înhaţ grămada aia de lovele, n-o să mă mire dacă o s-o întindă din Wicksteed”.

„Joe Pinner speră şi el, săracu’, dar nu prea-l văd eu pe Frank dând nici o para chioară. Ideea asta cu parcul de distracţii e mortală, n-am ce zice. Toţi am avea de câş-tigat...”

Şi tot aşa.

Un tip îmbrăcat cam sărăcuţ intră şi se alătură celor şase indivizi ce stăteau la o masă vecină cu a mea.

— L-am văzut pe Frank. A coborât din tren. Era beat criţă, anunţă el râzând gros. Tom Mason era acolo şi l-a luat în primire. Tom nu e prost degeaba. Trage şi el speranţă la marafeţii lui Frank.

M-am gândit în sinea mea că nu era singurul. Am plătit consumaţia şi am plecat.

În stradă, lumea adunată grupuri-grupuri vorbea numai despre asta. În Wicksteed, subiectul de conversaţie al serii care începuse să se lase era unul singur.

Ajuns în camera mea, am dat drumul la televizor şi m-am trântit într-un fotoliu. După câteva minute m-am ridicat, am închis televizorul şi am început să bat camera în lung şi-n lat.

În minte n-o aveam decât pe Beth.

Dorinţa pe care o simţeam pentru ea mă tăia ca lama unui cuţit. Îmi intrase în sânge aidoma unui virus. O să găsească ea un mijloc, dar problema era cât timp avea să dureze până atunci. M-am gândit la Marshall şi la faptul că, de câteva ori în decursul conversaţiei, Beth menţionase „când o să moară... dacă moare... când va muri...”

Dacă Marshall n-ar mai fi fost în joc, ea ar fi avut toţi banii.

„Să nu-ţi faci planuri fără mine”.

Mi-am aprins o ţigară şi am continuat să cutreier prin cameră. E adevărat, mi-am zis eu, moartea rezolvă o grămadă de probleme. Dacă Marshall ar muri...

M-am oprit şi am privit plaja sub clarul lunii.

Doar nu era să merg la el, să-i dau o palmă amicală

peste umăr, şi să-i zic „Fă-mi plăcerea şi crapă!” Era imposibil, dar acum numai asta aveam în cap. Dacă ar fi crăpat, mi-ar fi făcut mai mult decât un serviciu. Aş fi rămas şi cu Beth şi cu paralele lui.

O bătaie uşoară în uşă mă trezi la realitate. Am deschis.

— Domnule Devery, sunteţi căutat la telefon, mă anunţă doamna Hansen. E domnul Marshall.

Am holbat ochii.

— Domnul Marshall? Dădu din cap. Ochii îi scânteiau de curiozitate. Mulţumesc mult.

Am trecut prin faţa ei şi am coborât scările.

— Tu eşti, Keith? tună Marshall. Ai auzit vestea?

— Cine n-a auzit-o? Condoleanţele mele, şi în acelaşi timp, felicitări.

Izbucni în râs. Râsul ăsta m-a convins că era beat.

— Aşa ceva nu se întâmplă la toată lumea, iar de data asta, nu mai este prea devreme. Ascultă, Keith, poţi veni până la mine? Trebuie să vorbesc ceva cu tine.

Propunerea asta a fost atât de neaşteptată încât, pentru câteva secunde, am privit năuc peretele gel, după care am bălmăjit:

— Da... cum să nu... imediat.

— Păi nu? Noaptea asta trebuie să sărbătorim evenimentul. Ce zici?

— De acord... numaidecât.

— Şi când zic noapte, vorbesc serios. Ia-ţi cu tine periuţa de dinţi. Avem o grămadă de camere pentru musafiri.

Şi a închis. Simţind-o pe doamna Hansen devorată de curiozitate, i-am spus:

— Mi s-a părut cu chef. Mi-a zis să mă duc să stau la noapte acolo.

Şi fără să-i mai las timp de gândire, am urcat în camera mea, mi-am aruncat într-un sac sport trusa de toaletă, o pijama şi o cămaşă curată, după care am coborât treptele câte patru.

Doamna Hansen era tot în hol. I-am făcut un semn cu mâna, ferm convins că după ce avea să audă maşina

îndepărtându-se, sărea pe telefon ca să-l sune pe frate-său şi să răspândească vestea.

Am avut din nou senzaţia aia de fatalitate, care nu m-a părăsit din clipa în care o cunoscusem pe Beth. În sinea mea recunoşteam că, în prezent, ea avea mai multă importanţă decât banii lui Marshall. Şi acum, pentru un motiv care-mi era necunoscut, Marshall mă invitase să petrec noaptea la ei acasă. Poate că era tot fatalitate.

Am lăsat maşina în faţa casei şi am sunat. Din sufragerie se vedea lumină. În timp ce aşteptam sub razele lunii, cu inima bătând să-mi spargă pieptul, am auzit din casă apropiindu-se un pas greoi. Uşa s-a deschis larg şi în prag apăru Marshall, cu figura lui mare şi roşcovană lucind de sudoare şi cu o expresie de veselie întipărită pe ea.

— Vino să ţii companie magnatului! îmi spuse..

Clătinându-se uşor, m-a apucat de braţ şi m-a târât în living. Am privit rapid în jurul meu. Nici urmă de Beth.

— Hai, ia şi bea ceva! A înşfăcat o sticlă de scotch, văduvită binişor de conţinut. Mai e, nu-ţi fie frică!

A trecut prin faţa mea împleticindu-se, a turnat din sticlă într-un pahar, umplându-l ca lumea, şi apoi mi l-a vârât în mână. După aia a luat direcţia unui fotoliu, în care s-a prăbuşit.

— Cred că m-am cam afumat un pic, Keith. Şi ce? Normal, nu? Un milion de dolari, ce naiba! În sfârşit! Chestia asta se udă, nu?

M-am aşezat în faţa lui.

— Felicitări, Frank.

S-a uitat la mine chiorâş.

— Mda... Keith, vrei să ştii ceva? Îmi placi. Da, faci parte dintre oamenii care-mi plac. Nu ca toţi ticăloşii ăia care dau târcoale paralelor mele. Îmi placi, zău aşa. Îşi umflă obrajii. Să nu dai prea multă atenţie la ce-ţi spun... Probabil că sunt băut, dar chestia asta, că îmi placi, e adevărată, să ştii.

— Mulţumesc, Frank. Aşa este... simpatie la prima vedere. Se întâmplă lucruri de astea.

M-a privit, clipind din ochi.

— Dar tu, Keith, ţii la mine?

În vocea lui era un fel de implorare, o anumită tristeţe.

„Fă-mi plăcerea şi crapă!”

Doar nu era să-i spun asta. Am ridicat paharul spre el.

— Şi tu, Frank, faci parte dintre oamenii care-mi plac.

— Da, îndrugă el. Am simţit eu. Când m-ai adus aici şi pe urmă te-ai întors pe jos, mi-am zis că faci parte din oamenii care-mi plac.

M-am întrebat cât avea de gând s-o mai ţină aşa, cu tâmpeniile lui de beţiv. Şi pe urmă Beth, care nu mai apărea...

— Revenind la oile noastre, Keith, să ştii că m-am gândit bine. O să fiu al naibii de mult ocupat. Trebuie să abandonez agenţia mea imobiliară: Am o grămadă de planuri.

Îşi trecu mâna peste faţa transpirată şi mă privi,

— Ia spune-mi... cum te-ai înţeles cu nevastă-mea... cu Beth?

A fost atât de neaşteptat, că am rămas împietrit.

— Ei? îşi încruntă sprâncenele, încercând să-şi fixeze privirea asupra mea. Cum te-ai înţeles cu ea?

— Foarte bine, am răspuns cu vocea răguşită. Numai că nu prea se prinde de ea chestia asta, cu condusul.

Hohoti cu râsul ăla gros al lui.

— Keith, să ştii că te-a dus cu preşul! Conduce la fel de bine ca tine, numai că nu vrea şi pace să mă ducă cu maşina. Ridică din umerii masivi. Şi-i dau dreptate. Sunt un beţiv, ce mai. Iar ticăloşii ăştia din Wicksteed atât aşteaptă, să găsească un motiv ca să mai bârfească niţel.

A închis ochii, şi-a umflat din nou obrajii, a clătinat din cap, a redeschis ochii şi a continuat:

— Să ştii, Keith, că este o femeie cu totul ieşită din comun. De asta am luat-o de nevastă. Am întâlnit-o într-un restaurant nenorocit, pe drumul către Frisco. Am intrat să mănânc ceva şi am dat de ea. Mi-a căzut imediat cu tronc. Are ceva... A dat din cap. Ceva cu totul special. Am avut parte de femei la viaţa mea, dar ea... ceva cu totul special,

Keith, să ştii.

Simţisem deja pe pielea mea lucrul ăsta. Ascultam nemişcat.

— Zi de zi, timp de o săptămână, am fost mereu în bomba aia. şi cu cât o vedeam, cu atât mai mult mă aprindeam. Se pare că şi eu i-am plăcut, aşa că atunci când mi-a spus că se săturase de cârciuma aia, am înhăţat ocazia cu amândouă mâinile. Şi ne-am căsătorit. După care am descoperit că-i place singurătatea... De, fiecare cu păsărică lui. Mie puţin îmi pasă. Are grijă de casă, găteşte, vede de grădină, aşa că nu mă interesează ţicnelile ei. Întinse spre mine un deget tremurător. Keith este o femeie de încredere. Asta-mi place la ea. Ştiu că atunci când mă întorc de la muncă, mă aşteaptă o masă bună. Ştiu că o să găsesc o cămaşă curată când am nevoie de aşa ceva. Şi că întotdeauna în casă este whisky... asta e... o femeie de încredere.

Am continuat să-l ascult. Şi-a luat paharul, l-a examinat şi apoi l-a golit.

— Ce spuneam? mormăi, dând din cap. Ah, da. Îţi spuneam că... în tren, când m-am întors, m-am gândit... Hai să mai bem un păhărel, Keith.

Mi-a întins paharul. M-am ridicat, i l-am luat şi i-am turnat o porţie care ar fi întors o cămilă cu picioarele în sus. L-a luat, a suspinat, a dat din cap şi a mormăit:

— Mulţumesc. Ia spune... Cu cât te plăteşte Ryder ăla?

— Două sute de dolari pe săptămână.

— Nu-i nici o scofală. Ascultă, Keith, eu o să fiu foarte ocupat. De condus, nu pot să conduc. Aşa că am nevoie de cineva care să mă ducă de colo-colo. Se aplecă înainte. M-am gândit la tine. Te-ar aranja să fii şoferul meu? Ai ? Ce spui?

Propunerea asta a căzut ca din senin, aşa că l-am privit fără să reuşesc să articulez vreun cuvânt. Îşi bău paharul şi rânji cu gura până la urechi.

— Ia zi, îţi place propunerea mea?

Am inspirat adânc.

— Frank, în fond şi la urma urmei, ce-ar trebui să fac?

A dat din cap, vădit satisfăcut.

— Bună întrebare. Păi, ar trebui să locuieşti aici, să mă duci dimineaţa la gară, să mă iei de acolo seara şi să mai dai o mână de ajutor prin casă. Poate că te gândeşti că îţi propun o slujbă nenorocită, adăugă el, ridicând o mână. De acord, aşa pare să fie, dar asta numai până când o să intru în posesia banilor ălora, şi până când o să-mi iau înapoi permisul. Nu-ţi cer decât să-mi dai o mână de ajutor până se aranjează toate. Keith, din momentul în care o să am banii, o s-o întind din oraşul ăsta nenorocit. Am de gând să cumpăr o casă în Carmel. Ai fost în Carmel? Un loc nemaipomenit. Am ochit deja o casă de vânzare, un parc de cinci hectare, cu piscină, ce mai, lux adevărat. Beth n-o să poată să se ocupe singură, dar tu, da. Trebuie să te ocupi de angajarea personalului, de organizarea recepţiilor, de toate, ce mai. Banul la ban trage. Cineva care valorează un milion de dolari este obligat să se poarte în stil mare. Ascultă. Keith, o să-ţi dau şapte sute în loc de ăia două sute ai lui Ryder, dar cum pun mâna pe moştenire, o să primeşti mai mult. Ce spui? Ai?

„Ar trebui să locuieşti aici... şi să mai dai o mână de ajutor prin casă”.

Inima mi-a luat-o la trap săltat. Dacă acceptam, aveam să fiu alături de Beth, şi asta era tot ce-mi doream, numai că nu aveam de gând să sar în sus de fericire. Nu trebuia să bănuiască nici cât negru sub unghie ce reprezenta Beth pentru mine.

— Frank, nu zic nu, e tentant ce-mi spui tu, dar Ryder vrea să mă ia ca asociat. M-am gândit la propunerea lui. Vrea ca după ce iese la pensie să iau eu în primire şcoala.

M-a privit pe sub sprâncene.

— O afacere nenorocită, într-un oraş nenorocit. Keith, gândeşte-te, ce dracu’! Alături de mine, e ca şi cum ai sări de pe o trambulină. Sunt de acord, o să începi da jos, dar o să urci în aceiaşi timp cu mine. La contabilitate te pricepi cât de cât?

Am ezitat destul de mult înainte de a-i răspunde.

— Frank, am lucrat la Barton Sharman, asta înainte de a fi mobilizat.

A rămas cu gura deschisă.

— Care Sharman... agenţia aia de schimb?

— Exact.

— Şi ai lucrat la ei?

— Mă ocupam de cinş'pe la sută din cei mai importanţi clienţi ai lor.

Pleoapele i s-au închis pe jumătate.

— Şi atunci... la ce dracu' stai aici şi înveţi lumea să conducă?

— O întrebare la locul ei, i-am răspuns, cu inima bătându-mi şi cu mâinile umede. Vietnamul m-a întors pe dos. Doi ani mi-am petrecut prin junglă, tot căsăpind la mărunţei de-ăia, bălăcindu-mă prin sânge şi mocirlă. După ce m-am întors la birou, mi-am dat seama că banii nu mai aveau nici o atracţie pentru mine. Nu mai puteam face faţă. Aveam chef să vagabondez, să fiu liber... Aşa că am întins-o...

A rămas atât de mult cufundat în gânduri, încât pentru o clipă am crezut că a adormit.

În cele din urmă a mormăit:

— Eşti în meserie, iar chestia asta s-ar putea să-mi folosească. Keith... lasă-l încolo pe Ryder. Pentru început, şapte sute de dolari, şi o să lucrăm împreună. Zi, eşti de acord?

Paharul pe care i-l dădusem îl făcuse praf.

— Frank, dacă mai discutăm şi mâine?

— Ce?

— Zic să mai vorbim şi mâine de chestia asta.

— Corect. Bună idee. Doamne sfinte, nu mai reuşesc să-mi ţin ochii deschişi... S-a ridicat greoi din fotoliu, Hai... la culcare.

A ieşit din încăpere clătinându-se bine de tot şi a urcat scara spre etaj. S-a oprit în faţa camerei în care făcusem dragoste cu Beth.

— Eşti la tine acasă. O să mai vorbim mâine.

Cu un mers de elefant, a pornit-o pe trei cărări până în capătul culoarului, a deschis o uşă, a intrat şi a închis uşa după el.

Am luat-o şi eu după el, am intrat în camera ce-mi era cunoscută şi am aprins lumina.

Beth era întinsă pe pat, cu mâinile sub ceafă; halatul ăla transparent abia dacă-i acoperea goliciunea.

Privirile ni s-au încrucişat. Peste câteva secunde am închis uşa şi am răsucit cheia în broască.

= CAPITOLUL V =

Când pendula de la parter a început să bată ora şapte m-am trezit. Razele soarelui, care treceau prin fereastra deschisă, proiectau pe pat o pată călduţă. Am rămas câteva clipe nemişcat, cu mintea complet golită, apoi, revenindu-mi încetul cu încetul, am întors capul spre dreapta. Nu era acolo. Am dat cearşaful la o parte şi am căutat o ţigară.

Noaptea trecută, când mă repezisem s-o iau în braţe, mă întâmpinase foarte lucidă, spunându-mi sec:

— Nu... încă nu. V-am ascultat vorbind. Ce-ai de gând să faci? Îi accepţi oferta?

— Tu ce crezi?

Vorbeam amândoi în şoaptă.

— Ar fi stupid din partea ta să refuzi.

— Iar eu nu sunt stupid.

Un surâs ironic îi luminã figura.

— Dar, Keith, să ţii minte. Nu-l subestima. Nici el nu este făcut grămadă.

— Mi-ai mai spus-o, am murmurat eu, iar mâna mea începu să-i exploreze pântecul.

Şi cu asta, discuţia a luat sfârşit.

Am făcut dragoste în trei reprize. De fiecare dacă când îi venea să ţipe, îşi lipea gura de gâtul meu. Amândoi eram conştienţi că Marshall sforăia la mai puţin de zece metri de noi.

Întins pe pat, cu o ţigară între degete, reflectam asupra situaţiei care se prezenta destul de bine. Intrasem într-o combinaţie în care nu speram. Acum eu eram în horă, în timp ce amărâţii ăia din Wicksteed, cărora li se scurgeau balele după paralele lui Marshall, rămăseseră pe afară. Mi-am spus că de acum înainte trebuia să joc strâns de tot. Beth mă avertizase de două ori să nu subestimez butoiul ăla de whisky. În regulă, dar trebuia totuşi să fac şi eu un mic sondaj. Ţineam să mă asigur că avea dreptate, deşi

speram să se înşele.

Am mai stat vreo jumătate de oră şi am întors situaţia pe toate părţile, după care m-am sculat şi m-am dus la baia care se găsea la capătul culoarului. Am făcut un duş, m-am bărbierit, m-am întors în camera mea, m-am îmbrăcat şi am coborât în living.

Mirosul de şuncă prăjită mi-a amintit că mi-era o foame de lup. Am intrat în bucătărie.

Beth stătea în faţa plitei şi supraveghea mâncarea de pe foc. Am schimbat o privire, apoi mi-a zâmbit, cu aerul ei distant.

— Aţi dormit bine, domnule Devery?

Eram în gardă.

— Foarte bine, mulţumesc. Miroase frumos.

— Cum vă plac ouăle?

— Indiferent cum.

Aveam o poftă nebună s-o iau în braţe şi să-i pipăi fundul, dar privirea ei îmi interzicea asta.

— Salut, Keith.

M-am întors, surprins.

Marshall se afla în pragul uşii de la bucătărie. Faţă de starea jalnică în care fusese azi-noapte, acum părea în plină formă. Şi-a lăsat să-i cadă mâna grea pe braţul meu.

— O să vorbim la masă, spuse el şi-i zâmbi nevesti-sii. E gata?

— Imediat.

L-am urmat în sufragerie. Masa era aşezată, cafeaua gata şi pâinea proaspăt prăjită. Cum ne-am aşezat, a apărut şi Beth cu şunca şi ouăle prăjite.

— Ţi-am spus eu! rânji Marshall. Ia uită-te! Mă pot bizui pe nevastă-mea.

N-am răspuns.

— Frank, am treabă prin grădină, a spus ea cu vocea ei gravă. Poftă bună!

Şi a plecat.

— Toată ziua se ocupă de grădină, comentă Frank, turnând cafeaua. Ia zi, Keith, accepţi oferta mea?

— Aş fi tâmpit să refuz, nu?

M-a privit scurt, apoi a început să-şi ungă cu unt o felie de pâine.

— Asta categoric. Bun. Vreau să mă duci la gară. În dimineaţa asta am treabă la Frisco, dar o să mă întorc cu expresul de douăş'pe jumate. Să vii să mă iei. Luăm prânzul, după care trebuie să merg să discut cu Olson.

— Perfect, iar eu trebuie să discut cu Ryder.

A dat din mână, îndepărtând cu un gest neglijent obligaţia asta a mea. Începuse să se comporte ca un milionar.

— Eh, ai toată dimineaţa la dispoziţie.

M-am gândit că era momentul să-l încerc.

— Frank, mi-a venit în dimineaţa asta o idee. Ce-ar fi să preiei afacerea lui Ryder? După mine, pare rentabilă. Dacă te tentează chestia asta, aş putea obţine datele precise şi am putea discuta diseară.

Şi-a înfipt furculiţa într-un ou, apoi într-un bucăţoi de şuncă, şi-a umplut gura cu ele, şi în timp ce mesteca, mi-a răspuns:

— Nu mă interesează. Ascultă, Keith, eu o să fiu o persoană importantă. Învârteala aia prăpădită a lui Ryder nu mă interesează deloc.

L-am aprobat, dând din cap.

— Frank, mai există o propunere. Comitetul de iniţiativă...

— Ai auzit de ăştia? Zâmbi. Cu parcul lor nenorocit de distracţii? Pot să-şi pună pofta-n cui. Pentru mine, s-a cam terminat cu Wicksteed-ul ăsta, aşa că nici vorbă de aşa ceva.

„Nu-l subestima”, mi-au răsunat în minte vorbele lui Beth.

— Mă gândeam că ar putea să te intereseze.

— Sigur că da. Aştept să-mi dai idei, dar să nu mai aud vorbindu-se de Wicksteed.

— Cum vrei, doar sunt banii tăi. Înainte de a continua, am băut o gură de cafea. Ideea asta cu parcul de distracţii ar putea fi o excelentă investiţie. Am făcut chestii de genul

ăsta când am lucrat la Barton Sharman.

— Bine, de acord cu tine, este o investiţie nemaipomenită, numai că nu mă interesează absolut deloc. Keith, mi-am pus creierii pe moaţe. A muşcat cu poftă dintr-o felie de pâine prăjită. Bursa, ăsta-i domeniul meu. Ştiu eu ce poţi face cu un milion de dolari. Şi-ţi repet, gata cu Wicksteed-ul.

După cum îmi spusese Beth, era într-adevăr ca un catâr, foarte dificil de întors pe degete. Şi gândul ăla mi-a venit iar în minte: „Fă-mi plăcerea şi crapă!”

— În regulă Frank. Tu eşti boss-ul.

— Corect. Îşi dădu scaunul înapoi. Hai să mergem. Am o zi cumplită.

Fără să mai dau cu ochii de Beth, l-am condus la gară, apoi m-am dus la şcoala de şoferi. Era abia nouă fără un sfert, dar Bert venise deja.

I-am explicat situaţia. I-am spus că Marshall mă angaja ca şofer şi-mi dădea şapte sute pe săptămână. Rămânând în preajma lui, aveam toate şansele să mă căpătuiesc şi eu. Jucam cu cărţile pe masă. Bert mi-era drag şi nu aveam de gând să-l trag pe sfoară.

— Bert, tu-mi ştii foarte bine situaţia. L-am pus şi pe Frank la curent cu ea – l-am minţit eu, fără să clipesc din ochi – aşa că am o şansă pe care nu vreau s-o scap.

Ochii săi erau plini de amărăciune.

— Da, Keith, înţeleg. Asta este... A făcut un gest dezolat. O să dea Tom lecţii de conducere. Şi eu, o să trebuiască să mai amân cu ieşirea mea la pensie. Fiecare trebuie să-şi caute un drum în viaţă. Dacă asta vrei, atunci te înţeleg.

— Ţi-am spus, Bert. Am vrut să fiu corect cu tine.

A dat din cap, şi asta a fost tot.

Maisie mi-a strâns mâna, iar Tom Lucas mi-a dat una peste umeri. Aproape că regretam că plec; erau tipi de treabă.

Întorcându-mă spre maşină, am realizat brusc că nu mai aveam nici un drept asupra ei. M-am oprit locului, gândindu-mă ce-i de făcut, când sosi Tom Mason, la volanul

Ford-ului lui rablagit.

— Hei, Keith! Ce-ai rămas aşa pe gânduri?

M-am apropiat şi m-am sprijinit de portiera lui.

— Nu, nimic. Ce mai faci?

— Aşa şi aşa. Vrei să te las undeva?

— Nu chiar acum. Dar trebuie să-ţi spun ceva.

Am ocolit maşina şi m-am aşezat alături de el. M-a privit mirat.

— Hai, spune!

I-am spus pe şleau. Că Marshall mă angajase şofer şi că imediat ce încasa moştenirea, avea intenţia să părăsească oraşul. Că îi strecurasem ideea de a-şi plasa o parte din bani în parcul de distracţii, dar reacţia i-a fost total defavorabilă.

— Cam aşa stau lucrurile, Toni. S-ar putea ca mai târziu să reuşesc să fac câte ceva... să-l fac să se răzgândească, sau mai ştiu şi eu ce, dar pentru moment, situaţia e cam albastră.

A părut foarte decepţionat.

— Keith, da' îţi convine să-i fii şofer? Am înţeles că Bert ţi-a oferit să-i fii asociat.

— Aşa este, dar m-am mai gândit. Pentru o vreme, o să stau alături de Marshall. Am eu senzaţia că o să fie interesant. Asta voiam să-ţi spun. Transmite-i şi lui Joe şi domnului Olson.

Am deschis portiera, am ieşit din maşină şi m-am îndreptat spre staţia de taxiuri, simţind cum asupra mea apăsa greutatea privirilor sale. I-am spus şoferului să mă ducă la locuinţa lui Marshall.

Când am ajuns, Beth era în grădină, culegând trandafiri. Am plătit şi am aşteptat ca taxiul să se îndepărteze. În timpul ăsta Beth intrase în casă.

Am găsit-o în camera mea, dezbrăcându-se. Când s-a aruncat în pat, eram deja gol.

Peste câteva minute a scos un strigăt sălbatic, care a reverberat în liniştea casei.

Am parcat Plymouth-ul lui Marshall în faţa gării, cu câteva minute înainte de douăsprezece jumătate. Individul nu catadicsise să-şi repare maşina după accidentul pe care-l avusese. Însă aripa boţită şi farul buşit nu împiedicau cu nimic funcţionarea maşinii.

În clipa în care am coborât, şi-a făcut apariţia Ross, s-a uitat la Plymouth, apoi m-a privit cu ochii ăia mici şi răi. Botul îi era în continuare umflat.

— Maşina asta este în neregulă, declară el, arătând spre aripa şifonată.

— Asta nu-i problema mea, aranjează cu domnul Marshall, milionarul. Eu nu sunt decât un angajat, i-am răspuns, şi trecându-i prin faţă, m-am îndreptat spre intrarea în gară.

— Hei! Tipule!

M-am oprit şi m-am întors.

— Ross, lasă-mă dracului în pace, i-am zis apăsat. Dacă ţii neapărat să faci caz din chestia asta, putem merge la poliţie şi să discutăm cu şeriful McQueen.

— O să fac un raport cu privire la maşina asta, a ripostat, apoi şi-a băgat degetele sub centură şi s-a îndepărtat agale.

Când am ajuns pe peron, expresul de Frisco tocmai intra în gară. Marshall a coborât primul. Avea figura congestionată, dar nu părea prea beat.

— Salut, Keith! a strigat şi m-a înlănţuit pe după umeri. Am avut parte de-o dimineaţă împuţită de tot. Şi tu?

— Totul s-a aranjat, i-am spus, gândindu-mă la Beth.

— Hai să mâncăm.

Am ieşit afară din clădirea gării şi am luat-o împreună spre maşină.

— Frank... Adjunctul ăla de şerif, Ross, mă cam muşcă de fund. A zis că maşina asta nu poate circula în starea în care se află şi că o să facă un raport,

Marshall examină maşina, se strâmbă şi se aşează în faţă. Lumea care ieşea din gară încerca să-i atragă atenţia,

făcându-i cu mâna şi zâmbindu-i, dar nici nu-i băga în seamă.

Cum am pornit din loc, mi-a spus:

— Keith, găseşte altă maşină. Ultimul răcnet. Te las pe tine să alegi. Acu am bani. Cu nemiluita.

— Frank, nu preferi să te ocupi tu de aşa ceva? Să cumperi o maşină nouă, ăsta e un lucru important.

— N-am timp, a mormăit. Hai să mâncăm. Mergem la Lobster Grill.

Auzisem de restaurantul ăsta. Era cel mai luxos din oraş.

Am ajuns acolo în cinci minute, şi doar în două minute am fost conduşi la cea mai bună masă. Şeful de sală şi toţi ospătarii arătau al naibii de bine, că ştiau că au de-a face cu un milionar. Iar Marshall era de-a dreptul încântat.

Ni s-au servit nişte mâncăruri complicate, începând cu homar şi fructe de mare. Marshall n-a scos o vorbă, dar în timp ce se ghiftuia, îşi ţinea sprâncenele încruntate. Era adâncit în gânduri, şi precis că nici nu-şi dădea seama ce băga în el.

După ce am terminat, şi-a dat farfuria de-o parte şi a mârâit:

— Am întâlnire cu boul ăla de Olson. Keith, du-te şi cumpără o maşină.

— Ce marcă? Ce fel de maşină?

S-a ridicat, a plătit şi apoi am luat-o spre ieşire.

— Ceva de lux. Alege tu. Ultimul răcnet.

L-am condus la biroul lui Olson, l-am lăsat acolo, iar eu m-am dus la reprezentanţa firmei Cadillac.

Când i-am anunţat pe ăia de acolo că venisem să cumpăr o maşină pentru Frank Marshall, mai-mai să dea în bâlbâială.

Mi s-a făcut reclamă la ultimul model, care abia sosise. Era o minunăţie lungă şi decapotabilă, vopsită în crem şi bleu şi prevăzută cu toate şmecheriile pe care le poate inventa un constructor de maşini. Tipii erau aşa de excitaţi să mi-o vândă, că până la urmă n-am semnat nimic. Le-am lăsat în grijă Plymouth-ul, le-am spus să ia legătura cu

Marshall pentru parale, după care, instalat la volan, am coborât de-a lungul lui Main Street ca un norişor dus de-o adiere.

Îl aşteptam pe Marshall să iasă de la Olson, ascultând o casetă cu Frank Sinatra. Când l-am văzut ieşind, l-am claxonat. Sunetul era dulce, melodios. I-am făcut şi cu mâna.

A ajuns lângă maşină plin de ifose, sub privirile invidioase ale trecătorilor. S-a oprit, a înconjurat-o încet, în timp ce eu îi ţineam portiera deschisă. A dat ocol maşinii de trei ori. Toată lumea se zgâia la noi, maşinile de pe stradă încetineau şi apoi opreau, iar şoferii din ele nu-şi mai dezlipeau ochii de pe Cadillac.

După al treilea tur, l-am întrebat:

— Îţi place, Frank? Dacă nu-ţi place, putem s-o dăm înapoi.

A izbucnit în râsul lui gros.

— Keith! Eşti dat naibii! Asta-i exact maşina pe care mi-am dorit-o. Unde dracu' ai găsit-o?

Văzând că în jurul nostru se adunase o mulţime de curioşi, l-am invitat să urce, i-am închis portiera, am alergat prin faţa motorului şi m-am instalat la volan.

— Ai vrut o maşină... aşa că uite-o.

Am pornit motorul, am dat volumul mai tare la casetofon şi am demarat, sub privirile care ne devorau.

— Dumnezeule! exclamă el. Asta da, maşină!

Am ciupit acceleraţia şi am ţâşnit ca din puşcă, apoi am încetinit. Să fiu sincer, eram la fel de fericit ca şi el.

— Cât a costat, Keith?

I-am spus.

— Floare la ureche! Doamne, Dumnezeule! Un milion de dolari! Mi-aş putea cumpăra zece, dacă aş vrea.

— Dar nu vrei.

Şi-a umflat obrajii şi şi-a trecut cu mâna peste faţă.

— Nu, bineînţeles. Dar de băut ceva, aş bea.

Mă dusese mintea şi la aşa ceva. Am deschis torpedoul, am scos de acolo o sticlă de scotch şi i-am dat-o. I-a

deşurubat dopul şi a început să sugă din ea, de parcă ar fi fost laptele maică-sii.

Până să ajungem acasă, a dat gata jumătate din sticlă.

Beth nu ne-a întâmpinat. L-am ajutat să iasă din maşină, după care s-a îndreptat spre intrare, bălăbănindu-se. Am băgat maşina în garaj, dar am continuat să rămân la volan, închipuindu-mi că-mi aparţine.

„Fă-mi plăcerea şi crapă!”

Am coborât, dar mi-am dat seama că maşina asta era mai lungă decât Plymouth-ul, aşa încât uşa batantă nu se putea închide. Am urcat din nou la volan şi am dat înapoi, până când bara din spate a atins zidul. N-am oprit motorul şi am verificat dacă uşa se închidea. Acum da, se închidea la fix. Când m-am dus să opresc motorul, am simţit mirosul puternic de gaze de eşapament. Am oprit motorul şi apoi am deschis uşa laterală care dădea din garaj direct în bucătărie.

Beth nu era în bucătărie. Am presupus că era în grădină. Am luat-o pe culoar şi am intrat în living.

Marshall se lipise de altă sticlă de whisky. Stătea aşezat la masa ovală din faţa ferestrei, cu nişte hârtii împrăştiate în faţa lui, iar atunci când am intrat, tocmai îşi turna o porţie zdravănă.

— Stai jos, Keith, făcu el, arătându-mi cu mâna un fotoliu lângă masă. Ştii, un milion de dolari, la prima vedere, pare un morman de bani, dar când începi să scazi din el nenorocitele astea de impozite, milionul ăsta se cam topeşte.

— Asta cam aşa este, Frank. i-am răspuns, aşezându-mă: Oricum, mai rămâne suficient. Pe puţin vreo şase sute de mii, bani peşin. Dacă investeşti în ceva paralele astea, o să ai o dobândă frumuşică.

A dat duşcă pe gât jumătate din pahar.

— Atâta lucru ştiu şi eu. S-a aşezat bine în fotoliu şi şi-a pironit asupra mea o privire sticloasă. Am un pont de milioane, oţelăriile Charrington. Acum, acţiunile astea valorează cinş’pe dolari. Am mirosit că ăia de la Pittsburgh

o să-i înghită pe Charrington. Au încercat şi acum şase ani, dar s-a pus câş comisia economică. De data asta ştiu dintr-o sursă sigură că fuziunea o să aibă loc. Acţiunile Charrington o să-şi tripleze valoarea chiar de mâine.

L-am privit încremenit.

Nenorocita asta de afacere cu oţelăriile Charrington mă băgase la zdup. În timpul anilor petrecuţi la pârnaie, mi-a crăpat capul de cât m-am gândit la chestia asta, şi până la urmă m-am prins că nişte tipi cu glagore la cap din consiliul de administraţie răspândiseră zvonul ăsta, încât fleţii ca mine şi ca alţii căzuseră în plasă. Se pare că aveau de gând să încerce din nou figura. Lăsaseră să treacă şase ani, şi acum încercau iar marea cu degetul, sperând să crească artificial valoarea acţiunilor lor.

— Nu, Frank, stai o clipă! am sărit eu. Ştiu foarte bine povestea cu oţelăriile Charrington. Este singura societate în care nu trebuie să-ţi bagi banii. E o cacialma curată. Fuziunea n-o să aibă loc niciodată.

M-a privit clipind din ochi.

— Ştiu despre ce vorbesc. Am un pont de milioane, ţi-am mai spus. Tu ce poţi să ştii?

— Acu' şase ani au încercat să fuzioneze cu Pittsburgh. Au răspândit zvonul, şi fraierii au muşcat din momeală. Mii de oameni şi-au pierdut banii. Am fost unul dintre ăia. Dacă e cineva atât de naiv încât să-şi bage banii în acţiunile alea, o să se cureţe de tot... Frank, nu-ţi spun basme.

— Nu zău? Numai că eu sunt mai bine informat ca tine. Şi şi-a dat paharul peste gât. Ştiu despre amărâţii ăia care au luat leapşa, dar de data asta nu e nici o cacialma. Imediat ce testamentul o să fie autentificat, o să bag jumate de milion în acţiuni. Asta-i un pont care mi-a fost vândut din interior. Jack Sonsan, vicepreşedintele societăţii, îmi este un vechi prieten. El mi-a şoptit chestia asta, şi nu este el omul care să mă aiurească pe mine.

Îl ştiam pe Sonsan ca pe buzunarul meu. Barton Sharman îl considera escrocul secolului.

— Frank, ascultă, am insistat eu, zău că ştiu ce vorbesc...

— Du-te şi ajut-o pe Beth în grădină, încheie Marshall, cu un licăr răutăcios în ochi. Lasă-mă, am de lucru.

M-a făcut să înţeleg că nu eram decât un servitor şi n-avea de gând să primească sfaturi de la mine.

— Cum vrei tu, Frank, am spus, ridicându-mă din fotoliu, în timp ce el îşi umplea alt pahar. Dar o să-ţi pierzi toţi banii.

— Asta o spui tu. Şi-a îndreptat degetul arătător spre mine. Ascultă, fiule, cunosc atâtea despre finanţe, că n-o să poţi învăţa câte zile vei avea. Atunci când o să am nevoie de sfaturile tale, o să te fluier... când o să am eu chef.

Ideea că nebunul avea de gând să arunce pe fereastră juma' de milion de dolari în fuziunea asta care avea să se producă la pastele cailor, mă făcea să turbez, nu alta. Dacă băga banii ăştia în oţelăriile Charrington, nu i-ar mai fi rămas decât praful de pe tobă.

— Frank, eu...

— Hai fiule, las-o baltă, am treabă, nu vezi? A întins mâna spre una din hârtiile împrăştiate în faţa lui, şi în timp ce mă îndreptam spre uşă, a adăugat: Keith, ştii că ţin la tine. Maşina asta este un vis. Ajut-o pe Beth la treburile casei şi ai grijă de maşină. Eu o să mă ocup de parale.

— Cum vrei, Frank.

S-a lăsat pe spate, cu figura congestionată şi privirea la fel de răutăcioasă.

— Auzi, dacă am renunţa la Frank, ce zici? A mai tras o duşcă. Dacă mi-ai spune domnule Marshall? Nu mi-o lua în nume de rău, dar, zău aşa... E vorba de etichetă, nu?

Ne-am privit scurt.

— Foarte bine, domnule Marshall.

A râs, parcă uşor jenat.

— Aşa că mergi pe mâna mea, fiule. Sunt fericit ca un milionar.

L-am înjurat în minte, gândindu-mă că mergeam pe mâna lui doar ca să pot face dragoste cu nevastă-sa.

— Bineînţeles, domnule Marshall.

A dat scurt din cap şi a început să-şi citească hârţoagele.

Am ieşit din living şi m-am dus în grădină. De fapt, un parc imens, cu arbuşti, copaci, tufe de flori şi o vegetaţie luxuriantă, ca de junglă. Am depistat-o cu greu pe Beth, abia în spate, culegând zmeură. Am apărut în momentul în care arunca câteva boabe într-un coşuleţ alb de paie.

— Am primit ordinul de a veni aici şi a te ajuta… fiule, i-am spus.

A ridicat iute capul.

— Aşa ţi-a zis?

— Chiar aşa, şi mai nou, trebuie să-i spun domnule Marshall, fiindcă acum este un milionar, iar eu un prăpădit de şofer. După el, e o chestiune de etichetă.

A reînceput să culeagă zmeură. M-am aşezat pe vine, privind-o.

— Beth… A luat-o pe arătură. Are de gând să-şi bage toţi banii în nişte acţiuni din care o să se aleagă praful.

A rămas nemişcată, cu degetele înroşite de sucul zmeurii, şi uitându-se neliniştită la mine.

— Deşi e beţiv, e şmecher. Ţi-am mai spus-o, Keith.

— Se poate, dar i-a luat Dumnezeu minţile. Vrea să investească toate paralele în nişte acţiuni ale unei oţelării, iar asta o să ducă mie-n sută la un dezastru. Şi asta, cum o să pună mâna pe bani… adică la sfârşitul săptămânii viitoare.

M-a privit la fel de fix.

— E şmecher, a repetat.

— Pe dracu’, o să fie o catastrofă curată! Pe vremuri, m-a luat şi pe mine apa, exact cu aceeaşi societate. La prima vedere, totul pare o pomană picată din cer, numai că nici vorbă să fie aşa. O să-şi piardă şi ultimul cent din moştenire… ceea ce e valabil şi pentru tine.

A reînceput să culeagă zmeură. Avea o figură la fel de expresivă ca o mască mortuară. După câteva minute am întrebat-o:

— Beth, te gândeşti, nu?

— Da. S-a întors spre mine, ţinând coşuleţul între sâni. Eşti sigur că planul lui o să se ducă de râpă?

— Mai mult decât sigur.

— Şi nu poți să faci nimic să se răzgândească?

— Absolut nimic.

A dat din cap şi s-a întors spre tufele de zmeură. Am tăcut câteva clipe, după care am întrebat-o:

— Beth, ce-ţi trece prin minte?

Fără să mă privească, a ciugulit câteva bobiţe, murmurând:

— Mă gândeam că e păcat că încă mai există.

Degetul ăla îngheţat, ca de mort, reîncepu să-mi urce de-a lungul spinării. De data asta, ea o spusese.

„Fă-mi plăcerea şi crapă!”

O spusese cu gura ei.

După ce Marshall ar fi dispărut, ea ar fi avut parte de toate paralele lui, iar eu aş fi avut-o pe ea. Numai că timpul presa. Dacă Frank ar fi încasat moştenirea, ar fi aruncat-o în doi timpi şi trei mişcări în vânt.

— Beth, n-o să aibă banii ăia, chiar dacă ar fi ca pentru asta să moară.

Impasibilă, continua să culeagă zmeura aia nenorocită.

— Beth!

— Nu acum... diseară.

Privirile ni s-au încrucişat. Ochii ei negri priveau undeva, departe.

— În regulă. Vii tu ia mine?

A dat din cap că da.

M-am ridicat în picioare şi am traversat grădina, ca să intru în casă. Prin fereastra deschisă, vocea lui Marshall se auzea cu claritate:

— ...şi verifică totul, spunea el. Aş putea cumpăra cam peste două săptămâni. Am o afacere tare de tot. Da... aranjează totul. O să fiu gata în două săptămâni.

În timp ce urcam spre camera mea, m-am gândit că domnul Marshall se cam înşela. Peste două săptămâni avea să se găsească la cimitir.

Mi-am petrecut restul după-amiezii întins pe pat, și gândindu-mă intens.

Nici măcar vocea gravă şi tunătoare a lui Marshall, care vorbea la telefon, nu mă putea distrage din gândurile mele.

Fumând ţigară după ţigară, mi-am zis că eram în faţa celei de-a doua şanse de a face avere. Cu prima o dădusem în bară, dar de data asta era cu totul altceva. În loc de a juca la bursă banii altcuiva, eram gata să ucid. Nu simţeam nici o remuşcare la gândul că plănuiam să mă debarasez de beţivul ăsta respingător, care pălăvrăgea de zor la telefonul său de la parter. Deja începusem să încropesc un plan prin care să-l elimin şi care să nu dea nimic de bănuit. Trebuia să pară un accident, iar eu aveam să pun mâna şi pe Beth, şi pe bani.

Cu cât mă gândeam mai mult la ideea mea, cu atât îmi plăcea mai mult şi în cele din urmă am ajuns la, concluzia că era uşor de pus în practică şi absolut sigură. Din câte spunea Beth, „Mă gândeam că e păcat că încă mai există”, mi-am zis că n-o să fie nici o problemă s-o conving, şi fără prea multă bătaie de cap.

Jos, la parter, pendula bătu ora şapte. M-am dus la baie, m-am bărbierit şi m-am privit în oglinda de deasupra chiuvetei. Arătam cum mă ştiam, numai că în spatele figurii ăsteia cunoscute se ascundea cineva de care n-aveam habar: un ucigaş.

La nări mi-a ajuns un miros îmbietor de ciuperci fripte. Am coborât şi am intrat în bucătărie. Beth stătea în faţa plitei, supraveghind friptura de pe grătar.

— Miroase bine, am spus din pragul uşii.

A dat din cap, cu figura impasibilă. Am remarcat că pe grătar se aflau doar două bucăţi de carne.

Am întrebat-o, coborând vocea:

— Unde e?

— Alături... E beat mort.

— Să mă duc să-l culc?

— Lasă-l unde e... Poate mai târziu.

Şi s-a apucat să întoarcă fripturile.

Am intrat în vârful picioarelor în living. Stătea la masă, cu hârtiile răvăşite în faţa lui, cu ochii deschişi şi ficşi, respirând scurt şi iute.

— Domnule Marshall...

M-am apropiat şi l-am atins. Nici o reacţie. Am trecut cu mâna prin faţa ochilor deschişi; nici n-a clipit măcar.

Beat mort, ăsta era cuvântul. Pe masă se odihnea o sticlă goală de scotch.

Din spatele lui, ca măsură de precauţie pentru cazul în care şi-ar fi revenit brusc, am privit peste umăr la hârtiile de pe masă. Mi-a sărit în ochi actul de proprietate al unei case, cu numele de „Whiteoaks” din Carmel. Mai erau o grămadă de hârtii acoperite de cifre, nume şi zmângălituri, care nu mi-au spus nimic.

Beth intră în cameră ca o pisică.

— Hai la masă.

L-am atins din nou pe Marshall, şi tot fără rezultat, aşa că m-am dus după ea în bucătărie. Ne-am aşezat unul în faţa celuilalt.

— Ar trebui să chemăm un doctor, am spus, tăind o bucată din friptură. S-ar putea ca chestia asta să atârne greu.

M-a privit fix, apoi a dat din cap.

— Îl mai lăsăm o jumătate de oră, şi pe urmă, dacă o să fie tot aşa, o să-l chem pe doctorul Saunders.

— Asta-i vraciul oraşului? E ceva de capul lui?

— E medic de vreo patruzeci de ani. E cel mai bun de aici.

Ne-am privit din nou, şi de data asta eu am dat din cap. După friptura cu ciuperci, am mâncat zmeură cu frişcă şi apoi am băut cafeaua. Nu aveam nimic să ne spunem. Rotiţele din mintea mea se învârteau de zor, şi după expresia absentă de pe faţa ei, mi-am dat seama că şi ea chibzuia. Cât am mâncat, am tot sperat ca respiraţia zgomotoasă ce se auzea din camera vecină să se oprească brusc. Eram sigur că şi ea trăgea nădejde la acelaşi lucru, dar n-am schimbat nici o confidenţă despre asta.

După ce am terminat masa, m-am întors în living şi de data asta l-am luat pe Marshall de umăr şi l-am zgâlţâit ca lumea. S-a prăbuşit în faţă şi de-abia am avut timp să-l ţin să nu alunece pe covor.

Beth stătea în prag şi se uita la noi.

A trecut în hol şi am auzit-o formând un număr la telefon.

L-am apucat pe Marshall cu amândouă braţele şi mi l-am aruncat pe umeri. A gemut, a dat să se trezească, dar a început să sforăie numaidecât. Era greu ca un bivol şi nu ştiu cum de am reuşit să-l car până la etaj şi să-l răstorn în patul lui. Cu inima bătându-mi de efort, i-am scos haina şi pantofii.

Beth a apărut în prag.

— L-am sunat pe Saunders. Vine imediat.

L-am privit amândoi pe Marshall. fără să scoatem o vorbă, ascultându-i respiraţia zgomotoasă. Apoi ne-am uitat unul la altul. Era foarte uşor să-l sufocăm cu perna, dar era şi periculos. L-am acoperit cu o pătură şi am coborât.

— O să-şi revină, am spus eu, coborând în living.

— Nu omori aşa de uşor un beţiv.

M-am întors iute spre ea, dar figura îi devenise impasibilă.

Peste vreun sfert de oră, în timp ce mă plimbam încolo şi-ncoace prin living, iar Beth făcea treabă prin bucătărie, a sosit şi doctorul Saunders, la volanul unui Ford vechi de când lumea. Un tip înalt şi deşirat ca un cocostârc, cu o mustaţă stufoasă şi albă. Era îmbrăcat într-o vechitură de costum gri, iar pe cap avea o pălărie de panama de acelaşi leat cu costumul, şi cu borurile tuflite.

M-am ţinut de-o parte.

Am auzit-o pe Beth cum vorbea cu el, dar în afara unui murmur confuz de voci, n-am putut distinge nimic. Peste câteva minute au coborât, în timp ce eu am stat ascuns în bucătărie. l-am auzit maşina pornind şi apoi depărtându-se.

— A spus că n-are nimic, şi că după ce-o să se scoale, o să fie ca nou-născut, mi-a spus ea când am ieşit din bucătărie.

— Asta voiam să ştiu. Atunci e în regulă. Să-l lăsăm să tragă la aghioase.

Între timp se întunecase, dar căldura continua să fie sufocantă şi nu se simţea nici o adiere de vânt. Grădina era luminată de o lună uriaşă. Am luat-o pe Beth de braţ şi am ieşit afară să ne plimbăm. Ne-am aşezat pe iarbă, umăr lângă umăr, în spatele unei tufe de trandafiri.

Dacă intram în horă, trebuia să fiu sigur de ea şi de banii pe care urma să-i moştenească.

— Beth, dacă i s-ar întâmpla ceva, ai vrea să te măriţi cu mine?

În privinţa asta, n-am mai ocolit subiectul şi am mers drept la ţintă.

— De ce să vorbim de pe acum de asta? Beţivii trăiesc o mie de ani.

— Să presupunem că în cazul lui o să fie o excepţie. Ai vrea să te măriţi cu mine?

A dat din cap şi apoi a spus:

— Ţi-ar plăcea să rămâi aici... şi să trăieşti ca o călugăriţă, fără altă ocupaţie decât menajul şi grădinăritul?

— Da’ ce-mi propui altceva?

— Beth, cu banii lui aş putea deveni cineva, pe bune, într-un an sau doi, aş putea tripla averea asta. Am putea avea o casă ca lumea, cu servitori, şi să ne facem relaţii, nu aşa. Ai putea duce o viaţă total diferită. Ţi-ar plăcea?

— Poate... Să mă gândesc. Da... m-am cam săturat de casa asta, aşa e. Cu tine, să mă ajuţi... da.

N-aş fi putut băga mâna în foc că obstacolul ăsta fusese depăşit.

— Eşti sigură, Beth?

Şi-a pus neglijent o mână pe a mea.

— Parcă poţi fi sigur vreodată de ceva? Dar de ce mă întrebi?

— Pentru că peste două săptămâni, o să-şi investească toţi banii în acţiunile oţelăriei ăleia, şi adio parale. Mi-ai spus că e păcat că încă mai trăieşte, nu?

A dat din cap afirmativ.

— Ai spus-o, aşa-i?
— Da.
— Ai crezut în ce-ai spus?
— Da.
— Mai crezi şi acum?
— Da.
— Ei bine, în cazul ăsta, ar putea muri.
— Păi... cum?
— Ştii foarte bine ce înseamnă asta, nu, Beth?
S-a lăsat pe spate, sprijinindu-se pe coate, şi a început să contemple luna.
— Ţi-am pus o întrebare, Keith… Cum?
— Pentru moment, nu contează. Vreau să-mi spui dacă eşti conştientă de ce anume o să facem.
Şi, după câteva clipe, am articulat încet şi distinct:
— O să-l omorâm.
Mai explicit, nici că puteam să fiu. M-a privit lung.
— Dar cum? a repetat.
— Beth, chestia asta nu te înspăimântă? Că noi doi, împreună, o să-l omorâm?
— Trebuie neapărat să foloseşti întruna cuvântul ăsta?
În vocea ei era o notă de iritare.
— Vreau să-ţi intre bine în cap ce punem la cale. Miza jocului este de vreo şase sute de mii de dolari: tu o să mă ai pe mine, eu pe tine, şi amândoi o să împărţim banii ăştia, dar până la urmă tot crimă o să fie.
S-a lungit pe spate şi şi-a ferit ochii cu mâna de razele lunii.
— Beth…
— Dacă trebuie musai să-l omorâm, ei bine, o să-l omorâm.
Am privit-o brusc. Îşi ţinea mâinile pe faţă. M-am aplecat asupra ei şi i le-am dat la o parte. Faţa parcă îi era sculptată în marmură.
— Aşa o să şi facem, i-am spus.
Şi-a pus din nou mâinile pe figură.
— Şi cum o să aranjezi, Keith, chestia asta?

Vorbise atât de încet, încât abia am auzit-o.

— Să ştii că trebuie să mă ajuţi şi tu, i-am răspuns. N-o s-o pot face de unul singur. Noi doi, împreună, Beth. Totul o să fie foarte uşor, atât timp cât accepţi ideea că o să-l omorâm. Accepţi ideea asta?

Şi-a mişcat picioarele prin iarbă.

— Da.

Am oftat lung, din toţi rărunchii.

— În regulă. Mai întâi, aş vrea să-i văd testamentul.

— O să-l vezi. Ştiu unde l-a pus.

— Beth, eu te vreau pe tine şi banii lui. Ţi-e clar lucrul ăsta?

— Da.

— Şi tu, Beth, mă vrei?

A dat din cap că da.

— Ai văzut maşina aia nouă pe care i-am cumpărat-o?

Şi-a dat mâinile la o parte şi m-a privit uimită.

— Nu.

— Hai să aruncăm o privire. Este o minune, nu alta, şi asta o să-l omoare.

Sub clarul de lună, ne-am îndreptat unul alături de celălalt către garaj.

= CAPITOLUL VI =

Eram în bucătărie şi mă uitam la Beth cum prăjea nişte ouă cu şuncă, când am auzit pe scară paşii lui apăsaţi. Ne-am privit scurt, apoi am trecut rapid în living, exact în momentul în care deschidea uşa şi intra.

Avea ochii injectaţi şi un aer morocănos, dar oricum, faţă de starea în care fusese în ajun, nu arăta prea rău.

— Bună dimineaţa, domnule Marshall.

Vorbisem destul de încet. Precis că-i plesnea capul de durere.

A mormăit ceva şi a deschis uşa de la bucătărie.

— Vreau numai cafea, a spus, după care a închis uşa la loc şi s-a întors în cameră. Am o întâlnire la Frisco. Vreau să plec cu primul tren.

Asta însemna că peste trei sferturi de oră trebuia să ajungem la gară; aşa că urma să-mi iau adio de la micul dejun.

Beth, care auzise comanda, a apărut imediat doar cu cafeaua pe care ne-a turnat-o în ceşti. Încruntat, Marshall s-a întors cu spatele şi a început să şi-o soarbă lângă fereastră, privind tăcut afară.

— Du-te şi pregăteşte maşina, mi-a ordonat peste câteva minute, fără să se întoarcă.

Mi-am lăsat ceaşca pe jumătate plină şi am scos maşina din garaj. L-am aşteptat un pic până să apară. După ce s-a prăvălit lângă mine, cu o servietă cât toate zilele în mâini, am pornit.

După puţin timp, s-a mai destins ceva.

— Să fiu al naibii, e o maşină clasa-ntâi. Am să-ţi spun ceva. O maşină ca asta face cât toate femeile din lume. De-abia aştept s-o conduc şi eu.

— Asta o să se întâmple cât de curând, domnule Marshall.

S-a întors spre mine.

— Keith, hai să lăsăm naibii eticheta. Ieri eram întors pe dos. Spune-mi Frank, ca până acum.

— Cu plăcere, Frank, i-am răspuns, gândindu-mă că în curând o să fie mort.

— Însă vreau să-ţi aduc aminte un lucru, reluă el. Nu vreau să-mi mai dai sfaturi în ceea ce priveşte finanţele. Ştiu atâtea despre capitolul ăsta că n-o să poţi învăţa niciodată.

Abia m-am abţinut să nu-i dau peste nas cu o replică pe care ar fi meritat-o cu vârf şi îndesat.

— Cum vrei tu, Frank, numai că tu mi-ai spus că aş putea să-ţi fiu de folos.

— Ştiu ce ţi-am spus, însă eram cam pilit.

S-a aplecat în faţă şi a pornit casetofonul. Şi cu asta, conversaţia a luat sfârşit.

Când am ajuns în parkingul gării, era ceva lume care cobora din maşini ca să prindă trenul. Toţi s-au întors să admire Cadillac-ul cu nişte priviri pline de invidie, şi i-au făcut lui Marshall semne amicale cu mâna. Numai că el nu le-a dat nici o atenţie.

Joe Pinner ieşea din clădirea gării, ţinând în braţe un pacheţoi cât toate zilele. Când l-a văzut pe Marshall ieşind din maşină, a pus pachetul jos şi s-a îndreptat spre noi în fugă.

— Salut, Frank! Tocmai aveam de gând să-ţi spun ceva.

Fără să-i acorde vreo atenţie, Marshall îmi zise:

— O să mă întorc cu trenul de şase. Să fii aici.

După care a trecut prin faţa lui Pinner, ca şi cum ăsta nici n-ar fi existat, şi a intrat în gară.

Pinner l-a urmărit din ochi, cu o figură jignită şi stupefiată în aceiaşi timp.

— Joe, n-o pune la inimă, i-am spus. De-abia şi-a revenit din beţie.

Simţind că toată lumea se uita la el, Joe se trase de mustaţă şi se apropie de mine.

— Orişicât, e o grosolănie fără seamăn.

Am coborât vocea şi i-am spus:

— Joe, să-ţi zic o chestie, da’ să rămână între noi. Aseară s-a îmbătat în asemenea hal, încât doamna Marshall s-a speriat cumplit şi l-a chemat pe doctorul Saunders.

Ştiam că peste câteva ore sau chiar mai rapid, vestea asta avea să facă turul oraşului. A făcut ochii mari.

— Chiar aşa?

— Cum îţi spun, dar te rog, păstreaz-o pentru tine.

— Da, bineînţeles...

L-am salutat şi am demarat. În oglinda retrovizoare l-am văzut că pălăvrăgea deja cu două sau trei persoane, în timp ce alţii se şi adunau lângă el. Vestea se răspândea cu iuţeala fulgerului, şi asta era exact ceea ce urmăream.

Când m-am întors, Beth făcea paturile. Când am intrat în hol, a apărut în capul scărilor.

— Keith, vrei să mănânci?

— Nu chiar acum. O să-mi încălzesc mai întâi cafeaua.

— Cobor imediat.

A intrat în bucătărie în timp ce-mi beam cafeaua. Purta nişte pantaloni lălâi şi un pulover răpănos, dar îl avea pe vino-ncoace ăla care mă atrăsese de la bun început. Am privit-o, fiind sigur că dacă aş fi îmbrăcat-o ca lumea, dacă şi-ar fi schimbat coafura şi dacă s-ar fi sulemenit un pic, ar fi devenit o nevastă pe măsura unui milionar, iar milionarul ăia eram eu.

— Ce te holbai aşa la mine? m-a întrebat.

— Mă uit şi eu, ca tot omu, îmi închipui cum o să arăţi peste vreo trei luni. O să fie o schimbare de nici tu nu o să te mai recunoşti.

A dat din umeri.

După câteva minute i-am spus:

— Arată-mi testamentul ăla.

S-a dus în living şi s-a întors cu o foaie de hârtie.

Un testament mai simplu ca ăsta nici că ar fi putut exista. Îi lăsa totul – casa, banii şi afacerile. Nu mai erau alţi moştenitori. Beth urma să primească absolut tot. Semnaseră doi martori, Yule Olson şi Maria Lukas, probabil secretara lui Olson.

Am ridicat ochii spre ea.

— Nu are rude? Nimeni care ar putea contesta testamentul ăsta?

— Nimeni.

Testamentul fusese redactat cu trei ani în urmă.

— Este cadoul meu de nuntă, spuse ea.

L-am citit din nou. Mi s-a părut de neatacat. Marshall începuse să bea vârtos un an după nuntă; toată lumea ştia asta. Dacă individul ar fi făcut ulterior un alt testament, Beth l-ar fi putut contesta, pledând pentru beţia lui, şi cum nu exista vreo altă rudă, ar fi câştigat cu siguranţă. Totul mi se părea în regulă. I l-am dat înapoi.

— Beth, imediat ce testamentul mătuşii lui o să fie validat, o să-i facem felul.

S-a uitat la mine, parcă de la kilometri depărtare.

— Asta ar putea dura luni de zile.

— Nici vorbă. Din clipa în care testamentul este validat, a şi pus mâna pe bani, el fiind moştenitorul. O să trebuiască să plătească ceva drepturi de succesiune, dar fiind singurul moştenitor, o să obţină ce credit vrea. Deja a cumpărat pe credit maşina asta. Din momentul în care va fi recunoscut moştenitorul unic al unui milion de dolari, putem să-l lichidăm, fiindcă tu, văduva lui, o să ai dreptul la tot ce-i aparţine.

M-a privit fix.

— Eşti sigur?

— Dacă-ţi spun!

A dat din cap şi a luat testamentul din mâna mea.

— Atunci, cum o să fie validat testamentul, o să-l lichidăm.

Mă hotărâsem să-i destăinuiesc ce plănuisem. Avea din nou faţa ca de marmură şi o privire absentă.

— Ai înţeles? Mi-a întors spatele şi s-a îndreptat spre uşă. Beth, ai înţeles?

M-a privit pe deasupra umerilor, a dat încă o dată din cap că da, apoi a început să urce scările spre etaj. Peste câteva secunde am auzit uşa de la camera ei închizându-se.

Întrucât Marshall nu reprezenta absolut nimic pentru mine, decât o sursă de bani, puteam să mă gândesc la toate astea cu sânge rece, dar mi-am zis că ea nu se putea să nu regrete chiar deloc. La urma urmelor, era nevasta-sa, şi odată şi odată, făcuseră dragoste, şi doar nu din obligaţie.

Numai că văzând-o, ai fi zis că puneam la cale nimic altceva decât înecarea unei pisici. Şi chiar dacă ar fi fost aşa, precis că i-ar fi păsat mai mult de o pisică decât de bărbatu-său.

Încă o dată, degetul ăla de mort îngheţat a început să-mi urce de-a lungul spinării.

Am ieşit şi am început să mă plimb prin grădină. Îmi repetam întruna că era a doua şansă a mea de a mă îmbogăţi. Trebuia s-o înhăţ cu ambele mâini. În vecii vecilor nu ar mai fi existat o a treia.

M-am aşezat pe iarbă şi am început să mă gândesc la cum aş fi folosit paralele astea din clipa în care mi-ar fi căzut în mână. Eram sigur că nimeni nu m-ar fi putut împiedica să dau lovitura.

Mi-am aprins o ţigară şi am continuat să visez până când am auzit-o pe Beth, care m-a strigat să vin la masă.

În timpul mesei am vrut să vorbesc despre viitorul nostru, dar mi-a retezat-o scurt. Părea dusă cu gândul la mii de kilometri, iar ochii ei negri erau reci şi distanţi.

— Mai târziu, mi-a spus sec. Nu vreau să discutăm asta acum.

Aşa că am mâncat în tăcere. Apoi mi-a spus că o să se apuce să facă nişte dulceaţă, iar eu, dacă n-am nimic de făcut, aş putea tunde iarba de pe peluză. Cu alte cuvinte, s-o las singură.

Maşina de tuns iarbă se găsea în garaj. Cadillac-ul îl parcasem sub copaci, la umbră. Am intrat în garaj prin uşa care dădea în bucătărie, la capătul unui holişor scurt şi îngust. Am examinat broasca de la uşa asta. Şuruburile erau ruginite, încât cu o lovitură de picior ai fi scos-o din ţâţâni.

Aşadar, după ce maşina se băga în garaj, se închidea batantul uşii, după care se încuia cu cheia. Apoi se deschidea uşa ce dădea în bucătărie, după care se asigura din interior cu un zăvor. Primul gând care mi-a venit a fost să cumpăr un zăvor nou, ca uşa dinspre bucătărie să ţină bine, dar a trebuit să renunţ la ideea asta, întrucât un zăvor nou ar fi părut suspect. Uşa în sine era groasă şi solidă. Am intrat în garaj şi am examinat broasca de la batantul uşii. Nici asta nu era cine ştie ce zdravănă.

Am dus maşina de tuns iarbă pe peluză şi, după câteva încercări, am pornit-o. Am început să muncesc, continuând să mă gândesc întruna. Până la urmă am ajuns la concluzia că problema uşilor se putea rezolva cu două bucăţi de lemn.

Am terminat de tuns iarba pe la ora patru, după care am urcat în camera mea. Am făcut un duş şi mi-am pus o cămaşă curată. Din bucătărie se răspândise în toată casa mirosul dulceţii de zmeură. Beth dăduse drumu la radio, de unde se auzea muzică simfonică. Când am coborât în bucătărie, Beth acoperea cu celofan gura la vreo duzină de borcane.

— Ai făcut dulceaţă pentru un an întreg.

— Îmi place să fac asta.

Şi fără să se uite la mine, a început să moşmondească ceva prin chiuvetă. Răceala ei a început să mă îngrijoreze.

— Beth, e ceva în neregulă?

A dat din cap.

— Nu... Pur şi simplu sunt obişnuită să fiu singură.

— Dar nu mai eşti singură... mă ai pe mine.

A continuat să frece chiuveta.

— Te sâcâi cumva? am întrebat-o sec.

— După ce o să plec din casa asta, o să fie altfel.

— Cred şi eu că o să fie altfel.

M-am apropiat de ea s-o sărut pe gât. A tresărit şi s-a dat iute la o parte.

— Găseşte-ţi ceva de făcut, mi-a spus iritată. Am treabă.

M-am stăpânit să n-o iau în braţe. Am ieşit, m-am urcat în

maşină şi m-am dus în Wicksteed. Până la sosirea trenului mai era o oră, aşa că mi-am luat un ziar şi am început să-mi omor vremea citindu-l, dar, de fapt, mă gândeam numai la ea.

La pat o fi fost ea fantastică, dar am început să mă întreb dacă merita într-adevăr să mă însor cu ea. Era clar că nu era în toate minţile, dar dacă nu m-aş fi însurat cu ea, nu vedeam nici o leţcaie. Era o problemă a naibii de împuţită.

Atât mă absorbiseră gândurile, că nici n-am auzit sosirea trenului, dar m-a trezit zgomotul făcut de călătorii care ieşeau din gară.

Marshall se îndrepta spre mine, cu servieta aia uriaşă în mână. Am pornit motorul şi am luat-o spre el.

Părea bine dispus şi foarte mulţumit de el.

— Ai avut o zi bună, Frank? l-am întrebat când am ieşit din parking.

— Da. Şi tu? Ce-ai făcut?

— Am tuns iarba de pe peluză.

A izbucnit în hohotul ăla de râs gâlgâitor.

— Asta-i treaba preferată a lui Beth. Şi ea ce-a făcut?

— Dulceaţă de zmeură.

— Mda, îi place teribil să facă dulceaţă. Dar cui dracu' poate să-i placă dulceaţa? Şi-a dat pălăria pe ceafă. Să te opreşti la biroul lui Olson. Vreau să-i spun câteva cuvinte.

Am parcat în faţa blocului unde îşi avea Olson biroul. Marshall, fără să-şi lase servieta din mână, a dispărut înăuntru. Mi-am aprins o ţigară şi m-am pus pe aşteptat.

A revenit după vreo jumătate de oră. S-a cufundat în scaunul de lângă mine şi a început să râdă satisfăcut.

— L-am aranjat pe cretinul ăsta. Mi-am retras de la el toate afacerile, chiar şi testamentul mătuşi-mii. De acu' înainte, o să se ocupe de astea omul meu din Frisco. E un tip uns cu toate alifiile, Olson habar n-are ce înseamnă cuvântul acţiune.

Am ciulit urechile.

— Adică ce, e ca un notar de modă veche?

— Exact, Harry Bernstein este unul dintre cei mai buni în

branşa asta.

Am notat numele ăsta într-un colţişor al memoriei mele.

— Keith, mâine vreau să mă duci la Frisco. Am o grămadă de afaceri de aranjat. O să stăm probabil vreo trei sau patru zile şi o să am nevoie să mă conduci peste tot.

— În regulă, Frank, tu eşti patronul.

M-a bătut peste genunchi.

— Şi am putea să ne distrăm şi noi o noapte, ca băieţii, nu? Mai e ceva de băut pe aici?

Am deschis torpedoul şi i-am întins sticla de scotch. Când am ajuns acasă, încă mai sugea din ea.

I-a înşurubat capacul şi mi-a dat-o.

— Keith, ştii care-i problema mea? mi-a mărturisit cu un rânjet. Beau prea mult, asta-i.

Am pus sticla golită pe jumătate în torpedou. Mi-am spus în gând că, dinspre partea mea, putea să bea până o să crape, şi asta cât mai repede, ca să mă scutească pe mine de o chestie nasoală,

— Frank, dar oricum, faci faţă.

Comentariul ăsta l-a încântat. A izbucnit în râs.

— Aşa-i, ai dreptate. Pot să bag pe oricine sub masă.

A ieşit din maşină şi a intrat în casă. Am băgat maşina în garaj şi am urcat în camera mea.

Am rămas acolo, lungit pe pat, până când Beth m-a strigat să cobor la masă.

A doua zi dimineaţă am plecat cu Marshall la Frisco. S-a aşezat în spate, zicând că are de citit nişte acte. Aşa că am făcut drumul în tăcere. Când am ajuns pe la periferie, şi-a strâns hârţoagele şi mi-a arătat drumul spre motelul Raven, la doi paşi de centrul administrativ. Ajunşi acolo, a îndeplinit formalităţile necesare la recepţie, după care fiecare dintre noi s-a dus în camera lui. Am dat drumul la televizor şi am început să mă uit la un film.

Către prânz a intrat la mine şi s-a înfundat greoi într-un fotoliu. Adusese cu el o sticlă cu whisky. Am luat din frigider

cuburi de gheaţă şi i-am turnat o porţie zdravănă. Pentru mine, ceva mai blând.

— Keith... mi-ai spus că pe vremuri ai lucrat la Barton Sharman, a început, după ce a dat pe gât o duşcă bună. Ai putea să-mi dai vreun nume din conducere, cu care aş putea vorbi despre credit?

Cât pe ce să mă sufoc. Dacă Marshall vorbea cu cineva de la ăia şi le pomenea numele meu, ar fi aflat într-o clipă că fusesem la pârnaie şi că toţi din agenţia aia mă considerau ca pe un lepros.

— Frank, asta se întâmpla acu' vreo şase ani, i-am răspuns. Şi de altfel, în locul tău, mai curând aş apela la Merrill Lynch, decât la Barton Sharman.

— Zău? îşi goli paharul, pufăi, apoi mi-l întinse să i-l umplu din nou. Am nevoie de credit, Keith. M-am gândit că ai fi putut să-mi aranjezi asta, dacă ai lucrat la Barton Sharman.

— Pentru ce, creditul ăsta?

— E vorba de oţelăriile Charrington. Vreau să cumpăr numaidecât acţiuni de-ale lor. Crezi că Merrill Lynch o să mă crediteze?

— Nu ştiu, Frank, dar pot să-ţi spun că Barton Sharman n-o să-ţi dea niciodată credit. Deci, ţii în continuare să investeşti în oţelăriile alea?

A luat paharul pe care i l-am dat, m-a privit o clipă, a băut o înghiţitură, după care s-a ridicat.

— Hai. Am o zi plină.

— Frank... Fuziunea asta a oţelăriilor Charrington...

A trecut prin faţa mea, a ieşit afară şi s-a urcat în maşină.

Am trecut la volan, cu hotărârea de a-l lichida mai înainte ca toţi banii să i se ducă pe copcă.

Am prânzit la Girardelli Square. Când am intrat, toţi ospătarii l-au întâmpinat pe Marshall cu temenele până la pământ şi ne-au instalat la o masă rezervată. Marshall a comandat o chestie alcătuită din tot soiul de peşti şi crustacee. Nu pot spune că m-am înnebunit după mâncarea asta, dar el a hăpăit ca un lup flămând, bând evident şi

whisky din belşug.

— Trebuie să merg să discut cu Harry Bernstein, m-a anunţat cu gura plină. O să mă aştepţi. Am o grămadă de treburi de făcut. Îmi vând agenţia imobiliară.

După ce ne-am băut cafeaua, a plătit consumaţia şi ne-am întors la maşină. Mi-a arătat pe unde s-o iau şi am avut baftă că am găsit un loc de parcare când am ajuns acolo.

— Stai aici. O să lipsesc aproape o oră.

L-am privit îndepărtându-se. Bătându-şi servieta, a intrat într-o clădire impunătoare. Am dat drumul la casetofon şi am început să chibzuiesc.

Dacă se descurca bine, ar fi putut să obţină credit de la Merrill Lynch şi, prin urmare, ar fi cumpărat acţiuni de la Charrington. Cu cât ar fi dispărut mai repede, cu atât ar fi fost mai bine pentru Beth şi pentru mine.

Ascultam casetofonul cu o ureche, dar gândul mi-era la Beth.

„Dacă trebuie să-l omorâm, ei bine, o să-l omorâm”.

Numai că timpul presa. Dacă apuca să cumpere acţiunile alea blestemate, atunci totul...

L-am văzut revenind în compania unui individ mărunţel, îmbrăcat într-un costum bleu, cu cravată înfloratăă, cu pălăria dată pe ceafă şi cu un trabuc între dinţi. Am coborât rapid şi am deschis uşile.

— El este Keith Devery, a spus Marshall. Keith, ţi-l prezint pe Harry Bernstein.

Am strâns o mână rece şi moale. Ne-am privit ochi în ochi.

— Am auzit vorbindu-se de dumneata, Devery, mi-a spus individul.

Avea o voce dulce, uşor gravă, o faţă mare şi plată, cu ochii ca doi năsturei, o guriţă mică şi îngustă şi un nas ca ciocul unui vultur. Beculeţul roşu îmi clipi în minte: ăsta era un individ de care trebuia să mă feresc.

— Hai, spuse Marshall. Până la capătul străzii, apoi a doua la dreapta şi a treia la stânga.

S-au instalat amândoi în spate şi am pornit. Am ajuns în

curând în dreptul altui bloc, la fel de semeţ ca primul.

— Aşteaptă-ne aici, Keith, îmi spuse Marshall, şi cei doi intrară în clădire.

Mi-am aprins o ţigară şi m-am gândit la Harry Bernstein ăsta. După vreo oră au apărut.

— Du-mă pe mine la motel, îmi spuse Marshall, şi pe urmă o să-l duci pe Harry la birou.

L-am lăsat pe Marshall la motel. I-a strâns mâna lui Bernstein şi a intrat în camera lui. Bernstein a coborât, s-a aşezat lângă mine şi şi-a aprins un trabuc. După ce am pornit, mi-a spus:

— Devery, Frank mi-a vorbit de dumneata. Deci, ai lucrat la Barton Sharman?

— Da... acu' vreo cinci ani.

Am rămas la pândă.

— Nu oricine lucrează la o aşa agenţie.

— Mda.

— Ia spune-mi, Devery... A pufăit, scoţând o dâră de fum plăcut mirositoare. N-am întâlnit-o până acum pe doamna Marshall. Ce fel de femeie este?

Dacă-şi închipuia că aveam să discut cu el despre Beth, se înşela amarnic.

— Întrebaţi-l mai bine pe domnul Marshall.

— Normal, dar ştii şi tu că Frank e şmecher, şi spune numai ce-i convine, chiar când a băut. Mă interesează doamna Marshall.

— Domnule Bernstein, eu nu sunt nici şmecher, nici nu beau, i-am răspuns impasibil. Interesul dumneavoastră pentru doamna Marshall nu mă priveşte câtuşi de puţin, şi prefer să nu mai discutăm despre asta.

— Asta dovedeşte că eşti şmecher, râse el.

Nu i-am răspuns. Ajunşi în faţa clădirii de unde-l luasem, am oprit. Nu părea prea grăbit să coboare din maşină.

— Îmi place Frank, mărturisi el, trecându-şi cu buzele trabucul dintr-un colţ în altul al gurii. Bea cam mult, dar în ceea ce priveşte finanţele, are fler. Vrei să-mi faci un serviciu?

L-am privit surprins.

— Ce serviciu?

— Îi eşti simpatic. Am impresia că nu prea are o căsnicie fericită. Tu locuieşti împreună cu ei şi vezi tot ce se întâmplă pe acolo. S-ar putea să mă înşel, dar e foarte posibil ca nevastă-sa să fie fericită dacă ar scăpa de el. Pentru orice eventualitate fii cu ochii pe ea, Devery. Dacă miroşi ceva, să mă anunţi, da?

Am simţit cum m-a scuturat un fior.

— Ce să miros? Ce vreţi să spuneţi cu asta?

M-a privit gânditor.

— Dacă ar reuşi să se abţină şi să nu mai bea atât, şi-ar putea transforma milionul ăla în trei, sau chiar mai mult. Are fler, ascultă-mă pe mine. Ce-ar fi să încerci să-l împiedici să mai bea atât? Şi s-o împiedici şi pe nevastă-sa să pună la cale o măgărie, asta în cazul în care miroşi aşa ceva? Mi-a spus că vrea să-i fii alături în succesul lui. Dacă vrei să-l apuci pe Dumnezeu de picior, şi alături de el ai toate şansele, veghează asupra lui. Are nevoie de asta.

Mi-a făcut un semn scurt din cap, a coborât şi a intrat în clădire.

Să bănuiască oare ceva? N-o văzuse niciodată pe Beth, atunci de ce să presupună că ea ar fi fericită dacă s-ar putea debarasa de Marshall? Oare să-i fi destăinuit ceva ăsta? Dacă da, înseamnă că bănuieşte ceva.

M-am întors la motel, cu un sentiment de nelinişte crescândă.

— Cum ţi se pare Bernstein ăsta? m-a întrebat Marshall, cum am intrat în camera lui.

Stătea la o masă, având în faţa sa împrăştiate câteva hârtii şi nelipsita sticlă de whisky la îndemână.

— Cred că este un as, i-am răspuns.

— Ai dreptate, este un as... al naibii de şmecher. O să-mi aranjeze creditul la Merrill Lynch. A zâmbit. De mâine încep să cumpăr.

Mi-a sărit inima din loc, dar am reuşit să rămân impasibil.

— Frank, ce părere are Bernstein de investiţia asta?

A izbucnit în râs.

— Harry nu se pricepe la afaceri nici cât tine. Aşa că n-am nevoie de sfaturile lui.

— În fond şi la urma urmelor, sunt banii tăi, Frank. Să nu zici că nu te-am avertizat.

Mi-a făcut semn cu mâna să-l las în pace.

— Du-te şi plimbă-te. Mâine dimineaţă, la opt. Mi-a făcut cu ochiul. Poate ne destrăbălăm şi noi niţel. Să mergem pe la fetiţe, ce zici?

— De acord, i-am spus, şi am ieşit.

M-am închis în camera mea, am cerut la centrala telefonică numărul unei sucursale a lui Merrill Lynch şi i-am sunat.

— Sunderstead, îmi răspunse o voce. Cu ce vă putem fi de folos?

— Mă numesc Tom Jackson, am spus eu. Vreau să plasez vreo treizeci de mii de dolari. Am aflat un pont, cică acţiunile Charrington o să crească serios. E vorba să fuzioneze cu Pittsburgh. Ce-mi puteţi spune?

A urmat o linişte, după care tipul mi-a răspuns:

— Domnule Jackson, nu ştim nimic despre această fuziune, dar oricum, nu vă recomandăm să investiţi în acţiunile acestea. Însă v-am putea recomanda...

Aflasem tot ce voiam să ştiu. Dacă Merrill Lynch considera că acţiunile Charrington nu meritau banii, şi nici nu auziseră de vreo fuziune, atunci totul era clar. Opinia mea se confirma în totalitate. Am închis fără să mai aştept recomandarea.

Problema care se punea acum era cum să-l împiedic pe idiotul ăsta de Marshall să arunce pe fereastră banii care se cuveneau lui Beth şi mie.

Ideea de a petrece o noapte cu el la bordel mă făcea să vomit. Am hotărât să mă sustrag, pretextând că mi-era rău. Dacă nu-i convenea, putea să se ducă dracului.

Mi-am tot chinuit mintea să găsesc o soluţie ca să-l lichidez imediat, mai înainte de a cumpăra acţiunile, dar nu mi-a venit nici o idee mai ca lumea. În cele din urmă, pe la

şase m-am dus în camera lui, ferm hotărât să-i spun că nu eram deloc în apele mele, dar cum am intrat, mi-am dat seama că era inutil.

Era întins pe pat, cu sticla de whisky goală alături de el; era beat mort. Dar culmea era că părea mort de-adevăratelea, încât m-am întrebat, cu speranţa în suflet, dacă nu cumva murise cu adevărat.

L-am zgâlţâit de umăr. A mormăit ceva, a gemut, după care a căzut din nou în nesimţire. I-am desfăcut gulerul cămăşii, după care m-am uitat mai bine la el. Părea într-o stare nasoală de tot. Îl aveam la mână, dar încă nu venise momentul. Am luat telefonul şi am cerut la recepţie să mi se trimită un doctor.

— Domnul Marshall nu se simte prea bine.

Zvonul că Marshall valora un milion de dolari ajunsese până în Frisco, aşa că peste câteva momente s-a prezentat un tinerel slăbănog şi vioi.

L-a consultat cu atenţie, după care mi-a spus:

— N-are nimic. Dezbrăcaţi-l şi culcaţi-l. O să-i treacă. Vreţi să vă trimit pe cineva să aibă grijă de el în timpul nopţii?

— Nu-i nevoie, o să mă descurc şi singur. Doar eu mă ocup de el.

Mi-a dat câteva pastile.

— Daţi-i-le mâine... Dar dacă o să continue să mai bea atât, o să moară cu zile.

— Am să-i spun, i-am răspuns impasibil.

După ce a plecat doctoraşul, m-am gândit că n-ar fi toc-mai rău – dacă l-aş anunţa pe Harry Bernstein. Cum mi-a răspuns, i-am povestit ce s-a întâmplat şi i-am repetat sfatul primit.

— Devery, vrei să vin? m-a întrebat îngrijorat.

— Nu, n-are rost. În general, îşi revine destul de bine. Mâine dimineaţă o să fie în formă. O să am eu grijă de el.

— Sper. Mâine avem două întâlniri importante. Sună-mă te rog acasă, pe la opt. Şi mi-a dat numărul său de telefon. I-am promis că aşa o să fac şi am închis. L-am privit pe

Marshall. Era în continuare pierdut pentru societate. Ochii mi-au căzut asupra servietei lui uriaşe. Am luat-o şi am învârtit-o pe toate părţile, dar nici vorbă s-o deschid. Avea o încuietoare cât toate zilele, şi n-aveam nici un chef să-l buzunăresc ca să găsesc cheia.

Mi-am petrecut tot restul serii uitându-mă la televizor, cu sonorul dat la minim şi aruncând din când în când câte o privire spre el. Pe la nouă, respiraţia sa agitată i s-a transformat într-un sforăit normal; mi-am zis că o luase pe calea cea bună, aşa că l-am lăsat.

M-am dus la restaurant, am mâncat, şi după ce l-am verificat pe Marshall pentru ultima oară, m-am dus la culcare.

Peste câteva ore m-a trezit zgomotul uşii de la intrare, care fusese deschisă. Am aprins lumina.

Marshall stătea în prag. Arăta groaznic, cu părul vâlvoi, figura congestionată şi cu ochii roşii şi bulbucaţi.

— Dă-mi să beau ceva, mi-a ordonat el, scurt. Nu mai sta aşa şi te holba la mine. N-auzi, vreau să beau ceva.

Mi-am amintit cuvintele lui Bernstein. „Ce-ar fi să încerci să-l împiedici să mai bea atât? Dacă vrei să-l apuci pe Dumnezeu de picior, şi alături de el ai toate şansele, veghează asupra lui”.

Numai că eu ştiam că pot să-l apuc pe Dumnezeu chiar de mână, şi mult mai repede, dacă Marshall n-ar fi existat.

— Bine, bine, imediat, i-am răspuns. Am o sticlă în maşină. Mă duc s-o aduc.

— Hai mai repede, a mormăit, şi s-a întors spre camera sa, bălăbănindu-se.

M-am dus în parking, aşa cum eram, în pijama, şi am luat sticla din torpedoul maşinii. Noaptea era caldă şi apă-sătoare, şi în afara luminii de la camera lui Marshall, totul era cufundat în beznă.

Când m-am întors, mă aştepta în prag. Mi-a smuls sticla din mâini şi mi-a trântit uşa în nas.

Puişorule, mi-am zis în sinea mea, bea până oi crăpa.

A doua zi dimineaţă, la opt fără un sfert, am bătut la uşa

lui şi am intrat.

Mă aşteptam să-l găsesc îmbrăcat şi gata de plecare, dar încă era în pat, într-o stare de plâns. Sticla, pe jumătate goală, stătea pe noptiera de la capul patului.

— Cum îţi este, Frank? l-am întrebat.

— Groaznic de rău, a gemut. Nu ştiu ce naiba am. Am vrut să mă scol, dar nu mă pot ţine pe picioare. Cheamă un doctor.

— Imediat. Stai liniştit.

M-am întors în camera mea şi l-am sunat pe Bernstein acasă. După ce i-am explicat situaţia, fără să pomenesc că-i dădusem lui Marshall whisky la trei dimineaţa, Bernstein a înjurat, a spus că o să sosească imediat şi mi-a cerut să găsesc un doctor.

A sosit în acelaşi timp cu doctorul. Păreau că se cunosc. Au intrat în camera lui, dar eu nu aveam chef să mă amestec, aşa că am ieşit afară, la soare, să-i aştept.

După vreo jumătate de oră au ieşit, doctorul i-a strâns mâna lui Bernstein, m-a salutat din cap, şi-a luat maşina şi a plecat. Bernstein a venit lângă mine.

— Frank vrea să se întoarcă acasă, mi-a spus el. Doctorul Kersley crede că este cea mai bună soluţie. Devery, fii atent: scapă de toată băutura din casă. Kersley mi-a spus că este obligatoriu ca Frank să nu pună picătură de alcool în gură câteva zile. Ţi-l dau în grijă. Dacă se repetă figura asta, o să fie în mare pericol. Ai înţeles?

— Este în stare să facă faţă drumului ăsta? am întrebat, gândindu-mă că măcar nu mai avea să cumpere acţiunile alea blestemate.

— Kersley i-a făcut un sedativ. Să nu conduci prea repede. Cum ajungi acasă, să mă suni la birou. Să-i dai să bea lapte cald, poate să mănânce ceva uşor, dar nici în ruptul capului alcool. S-a uitat la ceas. Doamne sfinte, am întârziat! Devery, ai grijă de el.

După care a alergat spre maşina lui şi a pornit în trombă.

Mi-am făcut bagajele şi apoi am plătit la recepţie nota. Am intrat la Marshall în cameră şi l-am găsit tot în pat,

ţinându-se cu mâinile de cap. Sticla de whisky dispăruse. Mi-am închipuit că a fost destul de şmecher s-o pitească mai înainte să vină doctorul. L-am ajutat să se îmbrace, cu destulă greutate. Părea un automat, fără îndoială ca urmare a sedativului administrat. N-a scos o vorbă, şi abia după ce i-am închis valiza a mormăit:

— După ce o să ajung acasă, o să-mi fie mai bine,

— Aşa este, Frank. Hai să mergem.

S-a aplecat, şi-a băgat mâna sub pat şi a scos de acolo sticla pe jumătate goală.

— Keith, s-o bagi în torpedou.

Până la maşină a trebuit să-l ţin de umeri. S-a prăbuşit în scaunul din faţă, dar a fost cu ochii pe mine când am băgat sticla în torpedou.

— La fix mi-am găsit momentul să mă îmbolnăvesc, a bombănit el, în timp ce pornisem motorul. Aveam atâta treabă.

— Frank, relaxează-te.

Am pornit, şi peste câţiva kilometri a adormit. Încă mai sforăia când am ajuns în faţa căsoiului lui izolat.

Pe alee staţiona o maşină a poliţiei. Chestia asta m-a şocat. Am sărit din maşină, am luat-o la goană peste peluză şi am dat buzna în casă.

Ajutorul de şerif Ross se găsea în hol, iar Beth stătea în pragul livingului.

M-am uitat întâi la Beth, apoi la Ross. Tipul îşi ţinea pălăria în mână. A ezitat, şi-a pus-o pe cap, a trecut prin faţa mea şi a luat-o spre maşină, cu pasul mare. Am întors capul şi l-am urmărit din ochi. S-a oprit o clipă lângă Cadillac, l-a privit pe Marshall, care continua să sforăie, s-a urcat în maşină, a dat în marşarier câţiva metri şi a întins-o pe alee.

— Ce dracu’ făcea aici? am întrebat-o pe Beth, cu vocea uşor nesigură.

A dat din umeri, strâmbându-se:

— Naiba să-l ia, voia să ştie dacă Frank a reparat Plymouth-ul. De ce te-ai întors? Frank a zis că o să

lipsească câteva zile.

Faptul că Ross trecuse pe acolo mi-a băgat un fitil.

— Păi cum, Ross nu ştia că Plymouth-ul a fost vândut?

— Probabil că nu. Altminteri, de ce să fi venit? A venit şi Frank?

— E bolnav. Sforăie în maşină.

— Bolnav? S-a uitat la mine, cu privirea aia de la mii de kilometri. Ce are?

— A trăscănit prea mult aseară. Mă duc să-l culc.

— Se simte rău?

Ne-am privit drept în ochi.

— Nu foarte rău.

S-a mai strâmbat o dată, apoi a intrat în living şi a închis uşa.

M-am chinuit ca naiba să-l scot pe Marshall din maşină şi să-l târăsc până în camera lui. L-am dezbrăcat şi i-am pus pijamaua. Când l-am învelit cu pătura, a deschis ochii.

— Keith, adu-mi un pahar.

— Nici vorbă, Frank. Doctorul a spus...

— Adu-mi să beau!

Devenise de-a dreptul fioros.

— Frank, nu acum. Poate mai târziu.

— Tu n-auzi? strigă, ridicându-se pe jumătate. Mă doare-n fund de ce a zis boul ăla de doctor. Vreau să beau!

— Bine, Frank.

Am coborât în living. Beth se uita pe fereastră. Pendula din hol bătu de şase ori.

— Ce face? a întrebat Beth, fără să se întoarcă.

— Vrea să bea.

Am luat din bufet o sticlă începută de whisky, un pahar şi o sticlă de apă minerală. M-am dus la bucătărie, am mai turnat apă de la robinet în sticla cu whisky până am umplut-o, după care am urcat în camera lui şi i le-am pus pe noptiera de la capul patului. A înşfăcat imediat sticla de whisky. L-am lăsat în plata Domnului şi m-am întors în living. Beth nu mişcase nici un milimetru din locul unde o lăsasem. Am format numărul de la biroul lui Bernstein.

— L-am dus, domnule Bernstein, fără nici o problemă. Acum doarme.

— Bravo, Devery; nu uita, ai grijă să nu bea nici o picătură. Sună-mă mâine, dacă e vreo schimbare. E vreun medic prin apropiere?

— Fiţi liniştit, domnule Bernstein. Cred că mâine o să-şi revină.

— Ai grijă de el, insistă Bernstein şi închise.

Beth se depărtase de la fereastră şi mă studia cu un aer absent.

— Beth. O să se întâmple noaptea asta, i-am spus. Dacă n-ar fi tras atâta la măsea noaptea trecută, azi ar fi cumpărat acţiunile Charrington. Nu ne mai putem permite luxul să-l lăsăm să mai trăiască mult.

Am aşteptat să reacţioneze cumva, dar a rămas impasibilă.

— Cum o să faci? m-a întrebat cu vocea scăzută.

— Trebuie să meşteresc ceva, şi vorbim după aia, i-am răspuns, şi am traversat bucătăria, ducându-mă în garaj.

Am cotrobăit printre troacele de-acolo şi am ales o bucată de lemn pe care am început s-o tai cu un ferăstrău găsit în cutia cu scule. Am confecţionat două pene. Am băgat una dintre ele sub uşa de la intrarea garajului. Era prea mare. Am mai tăiat din ea până s-a potrivit. Am făcut acelaşi lucru cu a doua pană, ca să se potrivească sub uşa ce dădea spre bucătărie. Am ieşit din garaj prin bucătărie, am trecut prin hol şi am ieşit în grădină. Am băgat o pană sub batantul uşii garajului şi am înfundat-o, lovind-o cu piciorul. Apoi m-am întors în garaj pe acelaşi drum şi am împins zdravăn de batant. Ţinea bine. M-am dat înapoi, mi-am făcut vânt şi am izbit-o cu corpul, cât am putut. Nici nu s-a clintit. M-am întors satisfăcut în bucătărie.

— Beth!

A apărut imediat.

— Eu o să intru în garaj şi o să închid uşa. Vreau să bagi lemnul ăsta sub uşă şi să-l înfunzi bine cu piciorul.

M-a privit o clipă de parcă îmi pierdusem minţile, după

care a luat pana. Am intrat în garaj şi am închis uşa. A făcut exact ce-i cerusem. După ce am auzit-o cum a lovit pana cu piciorul, am început să mă izbesc cu umărul în uşă. A rezistat de minune.

— În regulă. Scoate lemnul.

S-a chinuit ceva, dar până la urmă a reuşit. Am deschis uşa şi i-am luat pana de lemn.

— Hai prin grădină.

Era şapte şi douăzeci, iar seara începuse să se lase. Aerul era nemişcat şi o zăpuşeală apăsătoare anunţa furtuna. Ne-am depărtat de casă şi ne-am aşezat pe iarbă.

— Ce pui la cale? m-a întrebat cu vocea tensionată.

— O figură care s-ar putea să nu ţină. Dar dacă ţine, atunci nu ne doare capul. Dacă o zbârcim, trebuie să inventăm altceva, dar chiar şi aşa, nu riscăm absolut nimic.

— Da zi o dată ce-ai de gând! izbucni ea cu o voce ascuţită. Ce mă fierbi atât?!

— Azi-noapte m-a trezit pe la trei, că avea chef să bea. Mi-a spus să mă duc să iau sticla din maşină. Cred că în noaptea asta o să se repete istoria. În cazul ăsta, a muşcat din momeală. Dacă nu, cum îţi spuneam, trebuie să născocim altceva, dar sunt aproape sigur că la noapte o să-i vină să pilească, în timp ce noi, chipurile, dormim. Planul meu este ca înainte de a urca în camera mea, să pornesc motorul maşinii şi să dau drumul la căldură. Dacă o să coboare în garaj să-şi ia sticla cu băutură, o să-l pândesc şi o să blochez uşa, ca să-l împiedic să iasă. În garaj o să fie suficient fum de la eşapament ca să-l asfixieze. Mâine dimineaţă o să-i găsim patul gol, o să-l căutăm şi, până la urmă, o să-l găsim în garaj. E o treabă curată şi cât se poate de evidentă. A coborât în pijama; cum a ajuns în maşină, a găsit sticla, dar fiindu-i frig, a pornit motorul şi a dat drumul la căldură, hotărât să rămână acolo cât bea. Şi mai înainte ca să-şi dea seama ce se întâmplă, moare din cauza gazelor. Ăsta-i planul, Beth! Ce spui?

A rămas nemişcată. N-am zorit-o. După câteva minute a murmurat:

— Da, dar oare o să coboare?

— Asta e la ghici, dar nu riscăm absolut nimic. N-avem decât să căutăm altceva, dacă figura asta nu ţine dar mie mi se pare fără nici un risc.

— Atunci o facem.

Încă o dată, se comporta parcă plănuiam să înecăm o pisică. Nici cea mai mică urmă de emoţie. Nimic. Şi iar, degetul îngheţat de mort mi se plimbă pe spate.

— Beth. O să vină şeriful, şi chiar şi Ross, care-mi poartă sâmbetele, dar a fost o mană cerească faptul că se găsea aici când m-am întors eu cu Frank. A văzut cu ochii lui în ce hal se afla bărbatu-tău. Acum ascultă. Amândoi trebuie să povestim acelaşi lucru. O să-i spunem şerifului că în timpul nopţii n-am auzit nimic. Eu m-am culcat pe la nouă jumate. Eram frânt de oboseală de cât îl păzisem noaptea trecută. Tu ai citit până pe la zece jumate. Te-ai dus să vezi ce făcea. Sforăia. Şi eu am avut intenţia asta, dar n-am reuşit să mă trezesc înainte de şapte. Când am văzut că nu se afla în patul său, te-am trezit, am început să-l căutăm şi până la urmă l-am găsit în garaj. Am încercat să-l aducem la viaţă şi i-am chemat pe doctorul Saunders şi pe şerif, dar mai întâi pe Saunders. Vreau ca ăsta să fie deja aici când o să vină şeriful, şi după asta o să-l sun pe Bernstein.

A dat din cap că a înţeles, după care a obiectat:

— Dar testamentul încă nu este validat.

— Şi ce dacă, o să aşteptăm. Nici o problemă. Tu ai testamentul tău. Moşteneşti tot ce-i aparţine lui Frank. Bernstein e mare şmecher. Chiar poate fi periculos, aşa că trebuie să-l învârţi pe degete. Trebuie să te dai distrasă şi fără apărare. Ai nevoie de sfaturile lui. Asta o să-i placă. Îi arăţi testamentul şi-l întrebi dacă vrea să te reprezinte. O să fii milionară. O să fii pentru el un client cum nici n-a visat, şi când o să se prindă că de fapt îţi apără interesele, n-o să ne mai deranjeze. Ai înţeles tot ce ţi-am spus?

— Da.

— Bine, atunci să reluăm totul de la capăt.

O oră întreagă am pisat toate amănuntele. Am întrebat-o

tot felul de chestii cu care şeriful putea s-o bage la apă, dar s-a descurcat de minune. Aşadar, dinspre partea ei n-aveam nici o grijă. Era la fel de rece şi de calmă ca o statuie de gheaţă. În cele din urmă, m-am declarat satisfăcut şi mi-am dat seama că mi se făcuse foame.

— Hai să mâncăm, i-am spus. Cât o să pregăteşti tu masa, o să mă duc să văd ce face.

Am deschis fără zgomot uşa de la camera lui. Veioza de pe noptieră era aprinsă. Se trezise, iar sticla de whisky se afla goală, alături de el.

— Frank, cum te simţi?

— Mmm, merge, mormăi morocănos.

— Vrei să mănânci ceva?

— Nu. Mi-a arătat cu un gest vag sticla. Ia chestia asta de aici şi adu-mi una plină.

— Îmi pare rău, Frank, dar în seara asta n-o să mai bei. Am primit nişte dispoziţii foarte stricte. Domnul Bernstein mă face direct răspunzător pentru sănătatea ta. Doctorul a spus că te poţi îmbolnăvi grav de tot dacă o să mai pui o picătură de alcool în gură timp de câteva zile.

Ochii i s-au umplut de ură.

— Eşti angajatul meu, nu al lui Bernstein.

— Frank, zău, îmi pare rău.

M-a privit fix, apoi un licăr de viclenie îi lumină privirea.

— Să ştii că m-aş mulţumi şi cu un pahar, nu cu o sticlă întreagă. Aşa e bine?

M-am prefăcut că am ezitat, apoi am dat din cap.

— Bine, dar să ştii că e ultimul.

— Gata, gata. Hai, du-te o dată.

Am coborât, am luat din bufet o sticlă nouă, i-am turnat un pahar plin ochi şi i-am dat lui Beth sticla.

— Mai e prin casă altă sticlă?

— Asta-i ultima.

— Ascunde-o... dar bine de tot. Ascunde-o prin grădină, pe undeva.

Am urcat şi i-am dat paharul. L-a băut tot, ca pe apă, şi s-a mai destins niţel.

— Acum o să mă culc. Stinge lumina.

I-am luat paharul, am stins lumina şi am deschis uşa.

— Frank, o să te faci bine.

A mormăit ceva, după care am închis uşa.

Am rămas câteva clipe în capul scărilor. Cu niţică baftă, mâine dimineaţă avea să fie mort. Am simţit cum m-a scuturat un fior de plăcere. Peste o lună sau două, Beth şi cu mine urma să punem mâna pe un milion de dolari.

Am respirat adânc şi am coborât scările spre bucătărie.

= CAPITOLUL VII =

Pe la nouă şi un pic am coborât în garaj. Am încercat din nou batantul uşii. Cu pana de lemn băgată pe afară, rezista ca o stâncă. Apoi am intrat în maşină, am pornit motorul şi am deschis caloriferul maşinii la un sfert din putere. În final, am închis cu cheia portiera dinspre şofer. Marshall nu trebuia să aibă posibilitatea să oprească motorul.

Deasupra uşii de la intrarea culoarului care dădea spre bucătărie se găsea un bec care se aprindea automat când se deschidea uşa asta, aşa că n-a fost nevoie să aprind lumina. Am intrat în bucătărie, am pus zăvorul la uşă şi m-am întors în living.

Beth rămăsese acolo unde o lăsasem, cu mâinile pe genunchi, nemişcată. M-a privit parca din depărtări.

— Totul e pregătit, i-am spus, uitându-mă la ceas. Rămâi aici vreo oră, şi pe urmă urcă. Fă o baie şi tu. Dacă se trezeşte cumva, vreau să fie convins că te pregăteşti de culcare. Şi să stai în camera ta. Din clipa asta, am luat hăţurile în mâini.

M-a aprobat în tăcere.

— Asta-i, Beth. Mai ai timp să te răzgândeşti, dar cu puţină baftă, de mâine, ne-a pus Dumnezeu mâna în cap.

— În regulă.

A redevenit statuia de gheaţă. Privind-o, mi-am zis că precis era ţicnită, numai că fără ea nu puteam pune laba pe paralele alea, iar pentru mine doar asta conta.

— Beth, dacă a înghiţit hapul, i-am spus din prag, o să te anunţ. Şi încearcă să dormi. Aşteptarea poate fi lungă.

A încuviinţat din nou în tăcere.

Am lăsat-o şi am urcat. Am deschis uşa de la camera lui Marshall cât am putut de încet. I-am auzit respiraţia zgomotoasă, şi din când în când, câte un sforăit de parcă l-ar fi strangulat cineva. Ajuns în camera mea, mi-am făcut patul şi mi-am schimbat pantofii cu o pereche de adidaşi.

Am aprins numai veioza şi m-am aşezat într-un fotoliu. În liniştea deplină, sforăiturile lui Marshall se auzeau destul de slab, dar le puteam distinge. M-am întrebat dacă nu cumva o să am ghinionul să doarmă neîntors toată noaptea. Caz în care planul meu se ducea de râpă.

În ora care a urmat, m-am tot gândit la Beth şi la bani. Era clar că dacă Marshall ar fi fost găsit mort a doua zi dimineaţă, trebuia să-mi fac catrafusele şi să-mi iau tălpăşiţa. N-aveam cum rămâne singur cu Beth, sub acelaşi acoperiş. Nu trebuia să dau apă la moară bârfitorilor din Wicksteed. N-aveam decât să mă reîntorc la doamna Hansen, iar când Beth ar fi pe punctul de a încasa paralele, urma să mă duc la Frisco şi s-o aştept. Ideea de a sta departe de ea cel puţin o lună mă cam sâcâia, dar prudenţa era obligatorie.

Pe la zece jumate am auzit-o pe Beth urcând. Am întredeschis uşa şi am văzut-o intrând în camera ei. S-a fâţâit câteva minute, făcând într-adins zgomot. Stăteam cu urechea lipită de uşă şi ascultam. A trântit uşa de la şifonier, apoi a ieşit îmbrăcată în cămaşă de noapte şi s-a dus la baie, lăsând uşa deschisă pe jumătate. Am auzit cum a dat drumul la apă în cadă. Dacă Marshall s-ar fi sculat, ar fi auzit cu siguranţă că se pregătea să facă baie.

Am stins veioza, am aprins lanterna, am ieşit, am încuiat uşa cu cheia şi am luat cheia cu mine.

Apa din baie nu mai curgea. Liniştea cuprinsese din nou casa. Nici sforăitul lui Marshall nu se mai auzea. Am coborât în living, ajutându-mă de lanternă. Am tras un scaun în spatele perdelelor, m-am aşezat şi, am tras perdelele la loc.

Cu mâinile umede şi fruntea transpirată, auzeam doar foşnetul frunzelor în bătaia vântului ce se înteţea din ce în ce. Am privit afară. Luna imensă era pe jumătate ascunsă de nori negri ce se fugăreau pe cer. Picături grele de ploaie începură să bată pe geam. Speram totuşi să nu se pornească furtuna, întrucât trebuia să înregistrez cele mai mici zgomote din casă.

Am dat perdelele la o parte şi m-am aplecat în faţă, cu

urechile ciulite. Se auzea clar cum apa din cadă se scurgea. Apoi, uşa de la camera lui Beth s-a, trântit. După care totul s-a cufundat în linişte.

Vântul a început să sufle cu putere, iar ploaia s-a pornit în rafale. Mi-am părăsit ascunzătoarea, nemaifiind în stare să aud nimic, şi am trecut în hol. Dacă Marshall s-ar fi trezit, de unde eram, îl puteam auzi cu claritate. M-am aşezat pe ultima treaptă a scării şi am încercat să mă calmez.

M-am uitat la ceas, aproape din minut în minut, timp de vreo trei ore. În afară de zgomotul ploii şi a vântului, nu se auzea nimic.

Din timp în timp mă mai sculam să fac câţiva paşi, dar nu mă puteam depărta prea mult din cauza podelei vechi care scârţâia sub mine.

Pe la două am început să mă îngrijorez. Probabil că ultimul pahar pe care i-l dădusem îi pusese capac, şi avea să doarmă până dimineaţă. M-am întrebat dacă şi Beth dormea. Era atât de rece şi indiferentă, încât nu m-ar fi surprins să doarmă ca un prunc. Am încercat să disting printre zgomotele ploii sforăiturile lui Marshall, dar n-am reuşit. Aveam o poftă nebună să fumez, dar am rezistat tentaţiei.

Pendula din living bătu de două ori. M-am ridicat plin de draci, am aprins lanterna şi mi-am reluat locul de pe scaunul din spatele perdelelor, după care am tras perdelele în faţa mea. Apăsarea aşteptării şi nesomnul din noaptea trecută începuseră să-şi spună cuvântul. Dintr-o dată m-am simţit epuizat. Pleoapele mi se închideau pur şi simplu. M-am blestemat în gând că-i mai dădusem să bea încă un pahar. Am început să mă gândesc la altă modalitate de a-l trimite pe lumea ailaltă. Ochii mi s-a închis. Eram sfârşit de oboseală, aşa că puţin mi-a păsat. Am adormit.

M-am trezit, tresărind când pendula a bătut de trei ori.

În living era lumină. Cu inima bătând să-mi spargă pieptul, am depărtat uşurel perdelele.

Marshall se afla în prag, îmbrăcat în pijama, cu părul vâlvoi şi roşu la faţă. Se uita pe furiş în jurul său. S-a

îndreptat spre bufet clătinându-se, s-a oprit locului să tragă cu urechea, şi a deschis uşa bufetului. A privit înăuntru, după care a înjurat. A privit vreo jumătate de minut în bufet, apoi i-a închis uşa. A privit din nou în jurul său şi s-a îndreptat cu paşi nesiguri spre bucătărie.

Am ieşit de după perdele ca o pisică şi m-am luat după el. A aprins mai întâi lumina. Îi vedeam spatele masiv în timp ce se ducea spre frigider. L-a deschis, s-a uitat înăuntru şi a mai tras o înjurătură. A închis frigiderul, a rămas nemişcat câteva secunde, după care a luat-o din loc.

Slavă Domnului, îşi amintise, aşa pilit cum era, că în torpedoul maşinii se mai găsea o sticlă de whisky. Se părea că avea să muşte din momeală.

Am avansat încetişor. Picăturile de sudoare mă deranjau; mi-am şters fruntea şi ochii cu dosul palmei. Inima îmi bătea cu o asemenea violenţă, că abia mai respiram. L-am auzit cum orbecăia prin culoarul către garaj. Am mai făcut câţiva paşi şi l-am văzut cum a deschis uşa. Becul de deasupra uşii se aprinse; mai făcu doi paşi, apoi se opri brusc. L-am auzit cu claritate cum a mormăit:

— Ce dracu’... Motorul merge!

Cu spatele spre mine, a examinat garajul din priviri. M-am prins că oricât de beat ar fi fost, tot ar fi simţit acumularea de gaze, care ajungea până la mine.

Dacă se întorcea cumva, înţărcam bălaia. Panica m-a făcut să mă precipit înainte, cu braţele întinse. L-am izbit violent cu palmele în spate. Împingându-l spre interiorul garajului. Orbit de sudoarea ce-mi cădea pe ochi, cu respiraţia ca un şuierat printre dinţii strânşi, am trântit uşa după mine, m-am aplecat şi am înfundat pana de lemn.

Abia am terminat s-o împing cu piciorul, că Marshall şi începu să bubuie cu pumnii în uşă.

— Scoate-mă de-aici! urlă el. Beth. M-auzi? Scoate-mă de-aici!

Gâfâind, m-am lipit cu spatele de uşă. A mai bătut o dată cu pumnii, apoi s-a năpustit asupra ei. Uşa a pârâit ameninţător, dar n-a cedat.

— Keith!

Vocea îi slăbise.

Mi se făcuse frig şi dârdâiam. M-am încurajat zicând că asta nu putea dura mai mult de un minut sau două.

A început să bată din nou în uşă, dar mai anemic, după care am auzit un hârşâit şi zgârietura făcută de unghii în timp ce se prăvălea jos.

M-am depărtat de uşă, mi-am scos batista şi mi-am şters faţa. Picioarele îmi tremurau cumplit. Am realizat brusc că Beth se afla la capătul culoarului şi mă privea.

— Cară-te, am strigat la ea cu o voce spartă, furios că mă vedea în starea în care mă găseam. Cară-te!

Şi-a strâns cămaşa de noapte în jurul corpului, a dat din cap şi a plecat. Am ascultat cu atenţie. Nu se mai auzea decât zgomotul regulat al motorului. Am mai tras un şut în pana de lemn şi m-am întors în bucătărie.

Beth mă aştepta cu un pahar cu whisky în mână. Mi l-a întins. L-am băut pe nerăsuflate, în timp ce paharul îmi clănţănea de dinţi.

Ne-am privit.

— S-a terminat, am şoptit, după ce băutura şi-a făcut efectul. Du-te şi culcă-te.

— A murit?

Vocea asta indiferentă şi rece putea să întrebe la fel de bine dacă pisica pe care o înecasem a murit.

— În curând. Încă nu... Şi-a pierdut cunoştinţa, dar peste câteva minute...

Simţeam nevoia să beau în neştire. Am luat sticla de pe masă, dar tremuram în asemenea hal, încât am ratat încercarea de a-mi umple paharul, vărsând bunătate de whisky pe jos.

Mi-a luat sticla din mână şi m-a servit. Mâna îi era fermă, ca a unui chirurg.

— Fii atent, m-a sfătuit. Mă duc să mă culc. O să-l sunăm pe doctorul Saunders la opt dimineaţa.

Am privit-o înmărmurit. Indiferenţa ei absolută mă îngrozea şi în acelaşi timp mă făcea să văd roşu în faţa

ochilor.

— Îşi trăieşte dincolo ultimele clipe, am strigat la ea, cu o voce pe care nu mi-am recunoscut-o. Chestia asta nu te impresionează deloc?

Privirea ei îndepărtată mi-a studiat figura şiroind de sudoare.

— A ta a fost ideea. Nu a mea. Şi să ai grijă cu băutura, mi-a spus şi, întorcându-se pe călcâie, a ieşit din bucătărie, în timp ce un tunet făcu să vibreze casa din temelii.

Pendula de la parter a sunat de şapte ori.

De câteva ore stăteam întins pe pat, cu creierul în flăcări.

Comisesem o crimă!

Să te gândeşti să omori pe cineva e o chestie. În răstimpul în care pusesem totul la cale, eram obsedat de Beth şi de paralele puse în joc. Acum, după ce îmi desăvârşisem planul, mă cuprinsese teama de consecinţele ce puteau surveni. Mi-am repetat întruna că, până la urmă, Marshall tot ar fi murit din cauza băuturii, dar eram conştient că încercam să mă mint, şi nimic altceva. M-am gândit la Beth. Când făceam dragoste, reprezenta pentru mine tot ce era mai important pe lume, dar amintindu-mi-o în bucătărie, rece, total indiferentă la gândul că bărbatu-său trăgea să moară alături, dorinţa mea pentru ea s-a risipit ca un fum.

Îmi adusesem sticla cu whisky în cameră; am dat s-o iau, dar am ezitat. N-aveam de gând să devin un beţiv, ca Marshall.

M-am ridicat din pat, mi-am scos cămaşa şi am intrat în baie. M-am stropit pe corp şi pe faţă cu apă rece şi m-am bărbierit. Mi-am pus o cămaşă curată şi în momentul în care am deschis uşa, Beth tocmai ieşea din camera ei.

Purta puloverul ăla răpănos şi pantalonii lălâi pe care-i mai văzusem. Era palidă, avea pungi la ochi, dar nu-şi pierduse nimic din aerul impasibil.

Ne-am privit.

— Cobor să deschid uşa garajului, i-am spus. Trebuie să

treacă ceva timp până să se risipească gazele.

N-a zis nimic, a dat doar din cap.

Am ieşit afară din casă şi am scos pana de sub uşa garajului, am băgat-o în buzunar şi apoi, cu inima la gură, am deschis uşa şi m-am dat iute înapoi. Am scotocit interiorul cu ochii, dar în afară de maşină, n-am văzut nimic. Probabil că era întins undeva prin fund, prin spatele maşinii.

M-am întors în casă, am intrat în bucătărie şi am luat a doua pană, pe care o proptisem sub uşa ce dădea în culoar. Le-am aruncat pe amândouă în sobă. Urcându-mă la etaj, am zărit-o pe Beth în living, privind pe fereastră. Luase scaunul de lângă perdele şi-l pusese la locul său.

Am luat sticla de whisky, am vărsat-o în lavoar am coborât şi am aruncat-o în coşul de gunoi din bucătărie.

— Gata, i-am spus. Vino. Acum nu mai e nici un pericol.

— N-ai nevoie de mine, mi-a replicat fără să se întoarcă.

— Nu pot să-l manevrez de unul singur.

N-a mişcat. Am făcut câţiva paşi şi am apucat-o de braţ.

— Suntem băgaţi amândoi în rahatul ăsta, până-n gât!, am urlat la ea. Ai să vii cu mine!

Şi-a încovoiat umerii şi apoi, fără să mă privească, s-a îndreptat spre bucătărie. I-am luat-o înainte, am intrat în culoar şi am deschis uşa dinspre garaj.

Era culcat pe burtă, cu capul aproape de ţeava de eşapament. Ai fi zis că îl pusese cineva înadins acolo.

Mi-am scos din buzunar cu o mână tremurândă cheile maşinii şi am deschis portiera. Căldura m-a lovit în faţă. Am urcat la volan, am oprit motorul, am luat sticla de whisky, ţinând-o de dop. Mă gândisem la amănuntul ăsta. Doar Marshall şi cu mine atinsesem sticla asta. De amprentele mele nu-mi păsa, dar voiam să nu i le şterg pe ale lui.

Am deşurubat dopul şi am pus sticla jos, alături de mine. Băutura a început să se scurgă, pătând covorul din piele de oaie.

În tot timpul ăsta, Beth, înţepenită în prag, cu braţele încrucişate, se uita fix la Marshall.

Am ieşit din maşină. Mi-am luat inima în dinţi, m-am dus lângă el, am îngenuncheat şi l-am întors pe spate. Mi-am dat seama dintr-o privire că era mort de-a binelea. Avea ochii mari, deschişi şi sticloşi, iar în jurul gurii rămăsese puţină spumă.

— Trebuie să-l băgăm în maşină.

Nici nu mi-am recunoscut vocea.

— A murit?

— Uită-te şi tu la el! Bineînţeles că a murit!

A tresărit, scuturată de un fior, şi s-a apropiat. L-am tras împreună până la portiera din faţă. Cât timp ea îl ţinea, am dat ocol maşinii şi am deschis portiera din dreapta. M-am urcat în genunchi pe scaun şi am tras de el, în timp ce Beth îl împingea.

— În regulă. Acum du-te şi telefonează-i doctorului Saunders. Spune-i că l-am găsit în garaj şi că eşti sigură că a murit. Nu uita să-i spui că motorul mergea, şi întreabă-l ce trebuie să facem.

S-a dus fără să mai ceară vreo lămurire.

I-am dat drumul şi s-a prăvălit peste volan. Maşina puţea a whisky. Am închis portiera din dreapta, am lăsat-o pe cea din stânga deschisă şi am ieşit afară la aer. Am închis uşa să văd dacă pana lăsase vreo urmă. Nimic. Am intrat din nou în garaj să examinez uşa ce dădea spre bucătărie. Era o-urmă mică de tot, atât de mică încât aproape că era invizibilă. Eram sigur că nimeni n-ar fi remarcat-o.

Am mai verificat pentru ultima oară toate amănunte, ştiind că asta era ultima mea şansă înainte de sosirea şerifului.

Totul mi s-a părut perfect: Marshall prăvălit peste volan, sticla de whisky goală la picioarele lui şi butonul caloriferului răsucit. Un tablou convingător pentru a explica drama produsă.

M-am întors în living. Beth stătea la fereastră, cu spatele la mine.

— Ce-a spus?

— Să-l lăsăm aşa cum l-am găsit. Vine imediat şi o să-l

anunţe şi pe şerif.

M-am apropiat de ea şi am răsucit-o spre mine.

— Acum ascultă-mă bine. Nici şeriful, nici Bernstein nu te-au văzut vreodată. Aşa că, pentru Dumnezeu, lasă naibii aerul ăsta nepăsător. Doar ţi-ai pierdut soţul, ce dracu'. De acord, te săturaseşi ca de mere pădureţe să-l tot vezi matol, dar ăsta nu e un motiv ca să nu-ţi pese că a dat ortul popii. Încearcă Dumnezeului să fii şi tu un pic afectată.

S-a smuls din mâna mea cu un gest brusc.

— Şi tu, vino-ţi în fire, şuieră spre mine, cu vocea joasă. Ai o figură de om îngrozit.

Asta cam aşa era. Am făcut un efort să mă calmez.

— Mă duc să-l sun pe Bernstein.

După ce mi-a răspuns la telefon, l-am anunţat de moartea lui Marshall şi i-am spus în ce împrejurări a murit.

În afara unui zgomot sau două nelămurite care au răsunat în receptor, m-a ascultat fără să pună nici o întrebare.

— Doctorul şi şeriful sunt pe drum. Puteţi să veniţi şi dumneavoastră, domnule Bernstein?

— Eşti sigur că a murit?

— Cât se poate de sigur.

— Vin acum, a mormăit el şi a închis.

Beth se dusese la bucătărie. A ieşit de-acolo cu două ceşti cu cafea.

— Să fii foarte atentă cu Bernstein, am sfătuit-o. O să vină şi el. Să te gândeşti întruna că poate deveni periculos.

— Lasă-mă în pace! O să am grijă de el! făcu brusc, cu o vocea dură.

Am început să ne bem cafeaua.

— Beth, să ştii că n-o să pot să mai rămân aici. Trebuie să mă întorc în Wicksteed. O să ţinem legătura prin telefon. O să te sun în fiecare seară, dintr-o cabină telefonică, la opt jumate. În caz de forţă majoră, sun-o pe doamna Hansen şi spune-i că nu mai merge Cadillac-ul şi că ai nevoie de mine.

A dat ascultătoare din cap.

— Cum o să pui mâna pe bani, eu o să mă cărăbănesc la

Frisco. O să mai rămâi aici o săptămână, două, după care vinzi casa şi vii după mine. Ai înţeles?

A dat încă o dată din cap.

— O să-mi fie greu să stau departe de tine atâta timp, dar este necesar să fim prudenţi. Nimeni nu trebuie să bănuiască ceva despre noi doi.

La auzul vocii ăleia, ca din puţ, mi-a venit s-o scutur ca lumea.

În momentul ăla s-a auzit o maşină. Am privit pe geam. Era doctorul Saunders.

— O să mă ocup eu de doctor, am zis. Nu uita că ai suferit un şoc teribil. Urcă şi întinde-te în pat. Nu mişca de-acolo până nu vine şeriful.

A ieşit din încăpere la fel de nepăsătoare ca şi până acum şi a urcat la etaj, în timp ce eu am deschis uşa de la intrare.

Doctorul Saunders s-a uitat la mine curios. I-am explicat cine eram, i-am spus că doamna Marshall era şocată şi că dorea să rămână singură, după care l-am condus în garaj şi l-am lăsat acolo.

Am aşteptat afară, cu mâinile umede şi inima bătându-mi neregulat. A ieşit peste vreo zece minute.

— N-o să-l mişcăm de-acolo până nu vine şeriful, a spus.

Observând un nor de praf pe alee, am murmurat:

— Iată-l.

L-am aşteptat. Ross, alături de el, a oprit maşina în faţa casei.

Am stat deoparte câtă vreme McQueen a vorbit cu Saunders, apoi cei doi, urmaţi de Ross, au pătruns în garaj.

M-am dus în living. Eram aproape sigur că-l puteam întoarce pe McQueen cum voiam eu, dar Ross mă cam neliniştea. Era genul ăla de ticălos care-ţi caută mereu nod în papură.

Am fumat patru ţigări până l-am văzut pe fereastră pe Saunders urcându-se în maşină şi plecând. Am mai fumat încă trei, după care, în sfârşit, poliţaii apărură. Ross ţinea într-o mână o pungă de plastic în care se afla sticla de whisky.

M-am ridicat şi m-am dus să-i întâmpin.

— Unde este doamna Marshall? a întrebat McQueen.

— Sus, în camera ei. E zdruncinată rău de tot. Mă duc s-o anunţ, dacă vreţi să vorbiţi cu ea.

— Mai întâi o să vorbesc cu tine.

S-a tras de mustaţă, după care s-a aşezat într-un fotoliu. Ross a pus sticla pe masă, s-a aşezat şi el într-un fotoliu şi şi-a scos un carneţel din buzunar.

— Ia un scaun, fiule, mi-a spus şeriful, şi spune-ne pe îndelete cam ce s-a petrecut pe aici.

Am început cu începutul, spunându-i cum Marshall mă angajase să-i conduc maşina. Apoi, că ne-am dus la Frisco şi că a băut întruna. După întâlnirea cu Bernstein, acesta mi-a cerut să am grijă de el să nu aibă băutură la îndemână. Dar exact în aceeaşi seară s-a îmbătat în asemenea hal, încât am fost nevoit să chem doctorul. Bernstein şi doctorul au căzut de acord că Marshall trebuia să se întoarcă acasă la el. Pe drumul de întoarcere mi-a cerut să-i dau să bea; i-am răspuns că Bernstein îmi ceruse să am grijă de el şi mă făcuse responsabil de sănătatea lui, interzicându-mi să-i dau să bea. Le-am explicat că după ce l-am culcat, am vărsat singura sticlă care mai rămăsese în casă, dar am uitat că mai exista încă una în torpedoul maşinii. Am mărturisit că după ce toată noaptea trecută mi-o petrecusem veghindu-l, fusesem dărâmat. Mă culcasem şi mă trezisem abia dimineaţă.

— Doamna Marshall a urcat la etaj mai târziu. S-a dus să-l vadă pe Frank. Dormea. S-a dus să se culce, am spus, privindu-l pe McQueen drept în ochi. Probabil că s-a trezit în timpul nopţii, şi-a adus aminte de sticla din maşină, a coborât şi, fiindu-i frig în garaj, a pornit motorul şi a dat drumul la căldură... când l-am găsit, caloriferul funcţiona, iar în maşină era o căldură sufocantă... după care s-a pornit să bea. Gazele de la eşapament l-au asfixiat precis.

McQueen a dat din cap.

I-am mai spus că eu şi cu Beth ne-am sculat pe la şapte. M-am dus imediat să văd cum se simte Marshall. Patul era

gol. După ce am scotocit toată casa l-am găsit în cele din urmă în garaj. Am deschis uşa, am oprit motorul, l-am examinat, m-am convins că era mort, timp în care doamna Marshall se dusese să-l sune pe doctorul Saunders. Am terminat, depărtându-mi mâinile, dezolat:

— Asta a fost tot, domnule şerif,

McQueen a rumegat ce i-am spus, răsucindu-şi mustaţa, apoi s-a întors spre Ross.

— Abel, mi se pare o chestie logică. Să-i luăm o declaraţie şi doamnei Marshall, nu?

Ross l-a privit fix.

— Şefule, afacerea mi se pare clară de tot, a declarat, închizându-şi carneţelul. Cum aţi spus, e foarte logic ce s-a întâmplat. Dacă aveţi de gând s-o deranjaţi pe doamna Marshall într-un asemenea moment, e treaba dumneavoastră.

Nu-mi venea să-mi cred urechilor. Puteam băga mâna în foc că o să se pună în cruciş şi în curmeziş, şi când colo, avea de gând să înmormânteze toată povestea.

McQueen s-a uitat lung la el.

— Crezi că n-am face bine dacă am deranja-o? a întrebat.

— Doamna Marshall o să moştenească totul, a spus Ross apăsat.

McQueen a prins-o din zbor. Prin asta, Ross îi spusese de fapt că de acum înainte, construcţia parcului de distracţii din Wicksteed depinde de bunul-plac al doamnei Marshall. Dacă ar fi fost sâcâită cu tot felul de întrebări, s-ar fi putut ca până la urmă să nu mai aibă nici un chef să investească fondurile necesare.

McQueen şi-a dres vocea, şi-a scos pălăria de pe cap şi şi-a şters fruntea. Avea aerul cuiva care evita să calce pe un şarpe cu clopoţei.

— Să fiu sincer, nici eu nu cred că ar fi bine s-o deranjăm în momentele astea. Judecătorul o să pună întrebările care se obişnuiesc în asemenea cazuri. Bine... O să trimit o ambulanţă, Devery, a adăugat el ridicându-se. S-o lăsăm pe doamna Marshall să se odihnească. Transmiteţi-i

condoleanţe din partea mea. Ancheta va avea loc în două sau trei zile. O să vă anunţ eu când.

— Vă mulţumesc, domnule şerif. M-am sculat şi eu. O să-i spun doamnei Marshall cât aţi fost de înţelegător.

S-a luminat de fericire.

— Da, da, şi spune-i că dacă are vreo problemă, cât de mică, poate să mă caute. Şi să-i mai spui că întreg oraşul este alături de ea în nenorocirea care a lovit-o.

Ross a ieşit, luând şi punga în care se afla sticla. Cum a ieşit, McQueen mi-a întins mâna:

— Devery, să nu uiţi. Acum, doamna Marshall este o persoană importantă. Încearcă să ne ţii partea în faţa ei.

I-am promis că aşa o să fac şi i-am strâns mâna.

M-am uitat după maşina lor când au plecat, după care am urcat în camera lui Beth.

Stătea în pragul uşii şi mă aştepta. Îşi pusese o rochie gri închis şi o eşarfă albă. Îşi schimbase şi pieptănătura, iar părul, lăsat pe frunte, îi ascundea în parte figura. Trăsăturile feţei nu-i mai erau aşa de dure, iar ochii uşor încercănaţi îi dădeau aerul unei femei care îşi pierduse dintr-o dată bărbatul. Habar n-aveam cum naiba făcuse, dar reuşise la fix.

Am simţit cum îmi veneam în fire, încetul cu încetul. Mai întâi Ross, şi acum transformarea asta a lui Beth. Mai rămânea un obstacol de trecut, Bernstein. Beth îmi dăduse toate asigurările că o să-l poată întoarce. Acum eram sigur.

— Au plecat?

— Da. Beth, acum eşti milionară. Şeriful n-a vrut să te deranjeze. Tremura de frică la gândul că te-ar putea deranja şi că n-ai mai contribui la caraghiosul ăla de parc de distracţii. Aproape că am ajuns la capăt. Acum totul depinde de Bernstein.

M-a privit cu un aer gânditor. Ochii ei se îndepărtară din nou la mii de kilometri.

— Nu-i chiar aşa. Acum totul depinde de mine.

Zgomotul unei maşini care se apropia ne-a înţepenit locului.

— A venit, am murmurat eu.

S-a transformat pe moment. Privirea i-a devenit imediat tristă, un pic rătăcită.

— Nu te amesteca, mi-a spus.

S-a auzit soneria de la intrare şi a coborât să deschidă.

Beth şi Bernstein încă se mai aflau în living când a sosit ambulanţa.

Am coborât să le arăt drumul infirmierilor. S-au dus în garaj cu targă, iar eu am luat-o la plimbare prin grădină. Acum eram aproape sigur că împuşcasem lozul ăl mare. Mai depindeau destule chestii de judecător, dar eram convins că Olson, Pinner şi McQueen l-ar fi pus cu botul pe labe dacă ar fi avut ceva de mârâit.

Însă ce m-a derutat cel mai mult a fost atitudinea rezervată a lui Ross. Se prea putea ca Pinner să-l fi ţinut în frâu. Dar precis că avea un motiv zdravăn ca să-l înfrâneze pe şerif, deşi totul era cât se poate de clar şi logic, cum spusese cu gura lui. Totuşi, atitudinea asta neaşteptată, atunci când mi-era cel mai mult teamă de el că o să încerce să mă facă pilaf, m-a descumpănit total.

M-am aşezat pe iarbă, cu Beth în minte. Eram uşor neliniştit din cauza ei, ceva confuz, dar mi-am repetat că făcusem o cârdăşie împreună. S-ar fi putut să ajung la o înţelegere cu ea, fără să fie nevoie s-o iau de nevastă, dar pentru una ca asta, trebuia să mă port ca şi cum aş fi înotat printre crocodili.

După ce am auzit plecând ambulanţa, m-am ridicat şi m-am întors în casă. Intrând în hol, am observat că uşa de la living era deschisă. Prin ea se vedea Bernstein, care fuma de unul sigur. Când m-a văzut, mi-a făcut semn.

Am intrat în încăpere. Avea o faţă de piatră.

— Aşază-te. Până la urmă, ai făcut o boacănă.

M-am aşezat şi l-am privit în faţă.

— Ce-aţi spus?

— Dacă n-ai fi uitat băutura aia nenorocită în maşină,

acum Frank ar fi trăit.

— Credeţi? Domnule Bernstein, să vă spun ceva. E imposibil să împiedici un beţiv să bea. Dacă nu s-ar fi întâmplat azi, s-ar fi întâmplat în altă zi, şi curând de tot.

M-a examinat lung, apoi a dat din umeri.

— O să reprezint interesele doamnei Marshall. Cu cât te plătea Frank?

— Cu şapte sute de dolari pe săptămână.

Şi-a scos portofelul, a extras din el şapte bancnote de câte o sută de dolari şi le-a pus pe masă.

— Devery, vreau să rămâi aici. Vreau să te ocupi de casă şi de grădină. O s-o duc pe doamna Marshall la Frisco. Nevastă mea o să aibă grijă de ea, până o să-i pun la punct afacerile. Tu o să rămâi aici până la vânzarea casei. De acord?

— Doamna Marshall are de gând să vândă casa? am întrebat uimit.

— Da. Nu mai vrea să stea aici, şi o înţeleg. Da, o vinde.

— În regulă, domnule Bernstein. O să mă ocup de casă.

— Perfect.

Beth a apărut în prag. În mână ţinea un sac sport. Bernstein a sărit de la locul lui şi i l-a luat.

— Doamnă Marshall, Devery a acceptat să rămână, a anunţat el cu o voce mieroasă. Putem pleca, dacă doriţi.

Am privit-o ţintă. Părea efectiv distrusă, ăsta era cuvântul. Cu o batistă udă în mână, îşi tampona ochii din când în când. Precis că şi-o înmuiase în apă înainte de a coborî. Era imaginea fidelă a unei văduve îndurerate. Ar fi dat lecţii chiar şi Irenei Papas.

Mi-a adresat un surâs palid.

— Îţi mulţumesc pentru tot ce ai făcut, abia a şoptit. Domnul Bernstein este atât de bun şi înţelegător.

Bernstein şi cu mine am urmărit-o din ochi în timp ce ieşea din living. Apoi Bernstein a apucat servieta uriaşă a lui Marshall şi mi-a spus sec:

— O să ne vedem la anchetă.

Mi-a făcut un semn din cap, a luat şi sacul lui Beth şi a

ieşit.

M-am dus după el. Beth se şi instalase în maşină şi-şi ţinea batista aia fleaşcă de apă la ochi. Bernstein a pornit motorul şi a demarat în trombă.

Am rămas singur-singurel.

Din clipa asta am avut impresia că eram în plus. Am încercat să-mi alung gândul ăsta, dar nu-mi dădea pace.

Beth pretinsese că poate să-l întoarcă pe Bernstein; reuşise cu vârf şi-ndesat. Aveam s-o văd în cursul anchetei. Însă trebuia s-o întreb unde ne puteam vedea. Ar fi fost periculos pentru mine să plec din Wicksteed numaidecât. Aşa că eram obligat să rămân până la vânzarea casei şi după aia să mă instalez în Frisco.

Ziua a trecut cu greu în ditamai căsoiul ăla, şi degeaba am încercat eu să-mi omor timpul, că n-am reuşit. Nici un telefon. Nici o vizită. În cele din urmă, pe la şase, atât mi s-a acrit de singurătate, că m-am urcat în maşină şi m-am dus în Wicksteed.

Am parcat şi am intrat în barul lui Joe.

Erau toţi adunaţi acolo, în plină şedinţă; Pinner, Olson, Mason şi un tip slăbănog şi înalt, pe care nu-l cunoşteam.

Cum m-au văzut, m-au salutat; Pinner chiar s-a ridicat de la locul lui să mă întâmpine.

I-a făcut semn lui Joe, care imediat a sosit cu o bere la masa lor, zâmbindu-mi prieteneşte.

— Ia spune, Keith, a naibii poveste, nu? a exclamat Pinner. Ţi-l prezint pe Luke Brewer. Şi mi l-a arătat pe slăbănog. Este judecătorul nostru.

Brewer mi-a zâmbit vag şi ne-am strâns mâinile.

— Keith, ce s-a întâmplat de fapt? a întrebat Pinner, aplecându-se spre mine. Ai fost doar acolo.

Am băut o înghiţitură de bere, m-am instalat confortabil în scaun şi le-am dat raportul. În prezenţa judecătorului care mă asculta, asta era o şansă nesperată.

Le-am povestit tot ce-i spusesem şi lui McQueen. Fiind convins că şeriful vorbise cu Brewer, m-am arătat mai prudent, dar oricum istoria mea a avut mai multă sare şi

piper decât cea pe care i-o debitasem lui McQueen. Am încheiat spunându-le că Bernstein o dusese pe doamna Marshall la Frisco şi că-i reprezenta interesele.

Chestia asta i-a făcut să tresară pe toţi trei – Pinner, Olson şi Mason.

— A plecat la Frisco, zici?

— Da. Şi o să vândă casa… După mine, Bernstein ăsta e un şmecher. Era prieten bun cu Frank.

M-am întrerupt, m-am uitat la toţi patru, după care am continuat:

— Am avut ocazia să vorbesc cu doamna Marshall despre parcul de distracţii, înainte să moară Frank; mi s-a părut interesată de asta. Acum, că o să moştenească averea lui Frank, cred că ar putea fi convinsă, dar nu este decât o presupunere.

Pinner a căzut pe gânduri, apoi s-a întors spre Brewer.

— Doar n-o s-o sâcâim pe doamna Marshall în timpul anchetei, aşa, fără nici un rost, nu?

Brewer a început să-şi roadă unghia de la degetul mare.

— Fără îndoială. Declaraţia domnului Devery este suficientă. Cred că n-are rost nici măcar s-o citǎm la anchetă. Concluzia este una singură, moarte-accidentală.

Şi aşa a şi fost. Ancheta s-a desfăşurat rapid şi fără nici o problemă. Eu eram principalul martor, de fapt singurul. Brewer a apreciat că era inutilă declaraţia doamnei Marshall, care stătea în fundul sălii, alături de Bernstein. A prezentat condoleanţe din partea întregului complet de judecată şi a tuturor cetăţenilor din Wicksteed. Totul a durat mai puţin de o jumătate de oră.

Pinner s-a grăbit să dea mâna cu Beth şi i-a şoptit câteva cuvinte de consolare. Bernstein a luat-o de braţ şi a scos-o iute din mulţimea ce-i înconjura. Nici nu m-am putut apropia de ei. Nici măcar nu i-am întâlnit privirea. Palidă, înlăcrimată, parcă nu vedea pe nimeni… un teatru jucat la perfecţie.

Am urmărit din ochi maşina lui Bernstein care plecase. Pinner s-a apropiat de mine.

— Ce crezi, Keith? m-a întrebat neliniştit.

— Aţi făcut tot ce se putea face. Dacă nu o să fie de acord...

— Dar crezi că o să fie de acord?

Brusc, m-am săturat şi de Pinner şi de parcul lor de distracţii.

— De unde vreţi să ştiu eu? i-am răspuns şi am urcat în Cadillac pentru a mă întoarce la casa aia izolată în care trebuia să stau.

Înmormântarea a avut loc două zile mai târziu. A luat parte aproape tot Wicksteed-ul, dar Beth n-a fost de faţă.

O reprezenta Bernstein. I-a explicat lui Pinner care se găsea în fruntea cortegiului mortuar, că doamna Marshall era foarte afectată şi doctorul a sfătuit-o să nu participe.

Corpul lui Marshall, într-un coşciug de lux, a fost depus alături de cel al mătuşii sale. Făceam parte dintre falşii întristaţi. În apropierea mea se găseau Pinner, Oslon, Mason şi toată gaşca, toţi în costume şi cravate negre şi cu o mină plină de compasiune. Îl înconjurau pe Bernstein, care părea că se plictiseşte de moarte. Presa locală imortaliza prin fotografii momentele semnificative.

După înmormântare, Piner a făcut o tentativă de a vorbi cu Bernstein, dar nu i-a ţinut. Bernstein s-a năpustit prin mulţime ca un buldozer către mine.

— Devery, o să te ţin la curent. Ai grijă în continuare de casă.

După care a dat din coate până la maşina lui, a urcat şi a întins-o.

Afacerea părea că se terminase.

Peste două zile, agentul imobiliar al oraşului a apărut cu un tip umflat ca un caltaboş şi însoţit de nevastă-sa, şi mai umflată. Au vizitat casa fără cea mai mică sfială şi au hotărât s-o cumpere, aşa cum era mobilată în întregime. Le convenea preţul şi aveau de gând să ducă o viaţă retrasă.

A doua zi dimineaţă, tocmai îmi prăjeam o friptură, când

telefonul se porni să sune.

Era Bernstein.

— Devery, am depus şapte sute de dolari în contul tău, m-a anunţat sec, iar vocea sa m-a făcut să înţeleg că nu intenţiona deloc să-mi consacre timp. Casa a fost vândută. De acum înainte nu mai este nevoie de tine. Un singur lucru mai trebuie să faci, să vinzi maşina. Obţine cel mai bun preţ pentru ea şi trimite-mi cecul.

— În regulă, domnule Bernstein. Şi după o ezitare, m-am hazardat: aş vrea să vorbesc cu doamna Marshall. Ştiţi unde o pot găsi?

— Este aici. Aşteaptă puţin.

Am aşteptat destul, apoi Beth a murmurat:

— Alo, Keith?

Vocea ei n-avea nici urmă de timbru; mi-am imaginat expresia ei impasibilă.

— Când ne putem vedea? am întrebat-o, strângând atât de tare receptorul, încât mi s-au albit degetele.

— Îţi mulţumesc pentru tot ce ai făcut pentru Frank, a spus cu un uşor tremur în glas. Îţi sunt recunoscătoare. Sper că n-o să ai nici o problemă să găseşti altă slujbă.

Şi a închis.

Am privit receptorul pe care-l ţineam în mână, simţind cum degetul îngheţat de mort îmi urca de-a lungul şirii spinării. Apoi am închis şi eu.

Am început să măsor sufrageria în lung şi în lat, ros de neîncrederi şi bănuieli. După câtva timp mi-am zis că îşi juca bine rolul. Cu Bernstein în coastele ei, nu putea să stabilească vreo întâlnire cu mine... eu, servitorul. Acum era doar o milionară, o persoană importantă. Trebuia să găsesc alt mod să stau de vorbă cu ea.

Bernstein spusese că Beth avea să stea la el. Îi ştiam numărul de telefon. Trebuia deci s-o sun în timpul zilei.

M-am hotărât să fac ce-mi ceruse Bernstein, să vând Cadillac-ul. Aveam vreo mie trei sute de dolari pe care-i economisisem, plus şapte sute pe care mi-i dăduse Bernstein. La ăştia urmau să se adauge peste o zi sau două

alţi şapte sute; deci, nu stăteam chiar aşa de rău.

M-am dus cu maşina la reprezentanţă, de unde o cumpărasem, şi după lungi târguieli i-am convins să mi-o cumpere. Iar pentru mine, am găsit un Volkswagen de ocazie la un preţ de pomană. Cel puţin, acum eram motorizat. Am îndeplinit formalităţile cu cecul lui Bernstein şi i l-am trimis.

Toată chestia asta nu mi-a luat cine ştie ce timp, aşa că atunci când m-am întors era abia cinci. Bernstein probabil că încă mai era la birou. Am sunat la el acasă, uşor asudat.

Mi-a răspuns o voce de femeie:

— Reşedinţa domnului Bernstein.

Am respirat adânc.

— Aş vrea să vorbesc cu doamna Marshall.

— Vreţi să aşteptaţi?

O lungă, lungă aşteptare, apoi o altă voce feminină:

— Cine întreabă?

În nici un caz nu era Beth.

— Aş vrea să vorbesc cu doamna Marshall. Din partea lui Keith Devery.

— Nu este aici.

— Trebuie neapărat să vorbesc cu dânsa. M-am forţat să vorbesc calm. Puteţi să-mi daţi numărul ei de telefon?

— Pentru asta trebuie să vorbiţi cu domnul Bernstein.

Şi mi-a închis în nas.

Am ezitat câteva momente. M-am gândit să aştept, fiindcă se putea ca Beth să-mi telefoneze dintr-o clipă în alta, dar aveam sentimentul că aşa ceva nu se va întâmpla. De când plecase de-acasă împreună cu Bernstein, bănuiam eu vag că o să mă lase cu ochii în soare, dar acum bănuiala asta se transforma într-o certitudine înspăimântătoare.

Plin de furie, am apucat din nou receptorul şi am format numărul lui Bernstein de la birou. După câteva clipe a venit la aparat.

— Ce-i Devery?

Vocea îi era dură şi agasată.

— Aş vrea să vorbesc cu doamna Marshall. Unde o pot

găsi?

— Ai vândut maşina?

— Da. V-am trimis cecul. Unde aş putea s-o găsesc pe doamna Marshall?

— Ascultă, Devery. Ai fost plătit. Doamna Marshall nu se simte prea bine. Mi-a spus că nu vrea să fie deranjată; nici de tine, şi de nici o altă persoană din Wicksteed. Dacă vrei să-i spui ceva, îmi spui mie, iar dacă eu o să găsesc că e ceva important, o să-i transmit. Deci, despre ce este vorba?

Pironit locului, am înţeles că fusesem dus cu preşul ca ultimul dintre gogomani; am închis, fără să mai zic nimic.

Am mai rămas câteva minute aşa, privind pe fereastră, în gol, după care mi s-a urcat sângele la cap.

— Bine, Beth! am strigat de unul singur. Să nu-ţi închipui că o s-o ştergi aşa, pur şi simplu. O să te găsesc şi în gaură de şarpe! Îmi datorezi o juma' de milion de dolari şi o să mi-i dai!

Mi-am pocnit pumnii unul de altul.

— Să nu-ţi faci iluzii, putoare ce eşti! O să te găsesc eu!

= CAPITOLUL VIII =

Mi-am petrecut noaptea în patul în care făcusem dragoste de câteva ori cu Beth. Vântul gemea în jurul casei şi mi se părea că, din când în când, auzeam degetele lui Frank râcâind pe uşa garajului. A fost cu siguranţă cea mai îngrozitoare noapte pe care am trăit-o, mai cumplită chiar decât prima mea noapte la puşcărie, când uşa celulei se trântise după mine.

Acum nu mai aveam ce face, eram obligat să admit că Beth mă aiurise clasa-ntâi; încercasem o senzaţie amară. M-a împins să-l omor pe Frank, după ce a fost de acord cu planul meu; a încuviinţat tot ce i-am spus eu, iar după ce Frank a mierlit-o, mi-a dat papucii, ştiind prea bine că n-o pot denunţa fără să mă expun unei acuzaţii de crimă. De acord, i-a mers mintea, dar acum era rândul meu. Furios la culme, îmi repetam întruna că n-o s-o las să spele putina aşa. Chiar dacă ăsta ar fi ultimul lucru pe care ar trebui să-l fac, tot aveam s-o aranjez eu.

Întins pe pat, mi-am amintit de discuţia noastră, care acum mi se părea atât de îndepărtată.

Mi-am adus aminte că o întrebasem: „Ce ai de gând să faci dacă o să moară şi tu o să-i moşteneşti toate paralele?”

Stătea întinsă alături de mine, goală, în mintea mea o vedeam cu atâta claritate, de parcă s-ar fi aflat în realitate.

Suspinase, înainte să-mi răspundă: „Ce-o să fac? O să mă întorc la Frisco, unde m-am născut. Cu un milion de dolari, o femeie poate să ducă o viaţă frumoasă la Frisco”.

Dacă spusese adevărul, atunci trebuia să se afle la Frisco, numai că asta însemna să cauţi acul în carul cu fân. Căutarea ei ar fi fost zadarnică.

Am chibzuit intens. Acum fiind blindată de parale, era clar că n-ar fi tras la un motel sau un hotel oarecare. Doar ardea de nerăbdare să-i pape bănuţii lui Frank. Aşa că se instalase precis într-un hotel de lux, sau închiriase vreo

casă mai de soi. Trebuia să fiu foarte atent dacă voiam să dau de urma ei. Informându-mă în stânga şi dreapta, riscam s-o alertez, şi aşa mi-ar fi zburat păsărica din cuib. Nu, nu aşa trebuia să procedez.

Când cerul a pălit şi prima rază de soare a intrat pe fereastră, în sfârşit, mi-a venit ideea. Mi-am adus aminte de motelul de la periferia lui Frisco, unde Beth spusese că lucrase pe vremuri. Şi apoi mi-am amintit şi de patron, cum naiba se numea? Mario? Da, Mario. Şi pe el îl lăsase Beth cu ochii în soare. Poate că dacă l-aş lua pe ocolite, l-aş trage niţeluş de limbă. De fapt, prea multe nu ştiam despre Beth, doar că intenţiona să locuiască la Frisco, unde se născuse, şi că-l cunoscuse pe Marshall în restaurantul motelului. Înainte de a porni la vânătoare, trebuia să mă informez cât mai mult despre ea, şi Mario părea a fi sursa ideală.

Am hotărât să nu mai pierd vremea. Am mâncat, am aranjat totul, am încuiat casa, am băgat cheile într-un plic, pe care l-am adresat agentului imobiliar, şi m-am urcat la volanul maşinii mele. Am luat-o pe aleea din pădure, până am ajuns la autostrada către Frisco, ştiind prea bine că niciodată n-o să mai revăd casa asta.

În clipa în care am ajuns în autostradă, am zărit maşina poliţiei, cu şeriful McQueen înăuntru, care aştepta să facă stânga. Inima mi-a dat un rateu.

La volan era chiar McQueen, iar alături de el stătea un tânăr în uniformă de poliţai. Văzându-mă, şeriful şi-a scos mâna pe geam şi mi-a făcut semn să stau, după care, profitând de un şofer cu respect pentru poliţie, a traversat şoseaua şi a oprit alături de mine.

Am coborât şi m-am apropiat de maşina poliţiei, cu mâinile umede şi inima bătându-mi mai repede.

— Salut, domnule şerif. Ne-am întâlnit la timp. Tocmai plecam.

— Ţi-l prezint pe Jack Allison, noul meu adjunct, spuse McQueen, arătând spre tinerelul de lângă el.

— Salut, îmi zâmbi Allison.

— Deci, până la urmă Ross a obţinut mutarea, am zis şi

eu, aşa, ca să nu tac.

— A ieşit din poliţie. Şi-a găsit un post într-o companie de securitate din Frisco, a spus McQueen, după care a dat din cap şi s-a strâmbat. Nu-l regret.

— Nici nu mă îndoiesc. Am tăcut, apoi am adăugat: şi eu mă duc la Frisco. Sper să găsesc de lucru acolo. Am scos din buzunar plicul în care băgasem cheile casei şi i l-am dat. Dacă aţi vrea să-i daţi cheile astea domnului Curby, agentul imobiliar, v-aş rămâne foarte obligat.

— O să i le dau. A luat plicul şi l-a băgat în buzunar. Prin urmare, ne părăseşti. De ce nu rămâi la Wicksteed, Devery? Ai putea s-o nimereşti mai rău ca aici. Bert vorbea de tine aseară. Tot te mai vrea ca asociat, să ştii.

Am dat din cap.

— N-am astâmpăr, domnule şerif, trebuie să mă credeţi. Vreau să-mi încerc norocul într-un oraş mare.

— Mai ştii ceva de doamna Marshall?

— Absolut nimic. Domnul Bernstein se ocupă de afacerile ei. M-au cam lăsat de izbelişte. Am zâmbit cu un aer pe care-l speram amar. Casa a fost vândută. Asta e.

— Da. Nu prea cred eu ca doamna Marshall să contribuie la proiectul nostru. Ce părere ai?

— Habar n-am. S-ar putea ca Joe să-i spună câteva cuvinte lui Bernstein.

— Da... Ei, atunci, baftă, Devery. Şi nu uita că Bert încă te mai vrea ca asociat. Să ştii că ţine mult la tine.

— N-o să uit.

I-am strâns mâna, apoi pe cea a lui Allison şi m-am urcat în maşină. Am luat-o pe autostradă, lăsându-i în urmă. Le-am simţit privirile cum mă urmăreau.

Am ajuns la motelul ăla pe la trei şi ceva. Am parcat, am intrat în restaurant, mi-am aruncat ochii primprejur şi mi-am ales o masă în apropierea barului. Balamucul de prânz luase sfârşit. Eram singurul client. Peste vreun minut, Mario ieşi din bucătărie şi se apropie de mine. Pe drum m-a recunoscut, iar faţa lui mare şi rotundă s-a luminat de un zâmbet.

— Păi, eşti prietenul lui Beth. nu? mi-a spus, întinzându-mi mâna.

I-am strâns-o.

— Vino să bei o bere cu mine, dacă nu eşti prea ocupat, i-am propus.

A izbucnit în râs, arătându-mi sala goală.

— Două sau trei ore, n-am mare lucru de făcut.

A plecat şi s-a întors cu două sticle de bere, aşezându-se în faţa mea.

— Devery... parcă aşa te cheamă, nu?

— Ai memorie bună.

— Da. În meseria mea, aşa ceva ajută. Clienţilor le place să fie recunoscuţi. Da... o învăţai pe Beth să conducă... ce vrăjeală!

A râs din nou. L-am privit în ochi.

— Ştie să sărute al naibii de bine.

Şi-a aplecat capul.

— Nici nu mă îndoiesc. Dar n-am încercat-o. Am o căsătorie fericită... N-am nevoie de tipe ca Beth.

— Ai aflat ce i s-a întâmplat lui bărbatu-său, Frank Marshall?

A dat pe gât o înghiţitură de bere, şi-a închis pe jumătate pleoapele şi m-a privit atent.

— Ce i s-a întâmplat?

— A murit.

Şi-a lăsat jos paharul şi şi-a făcut semnul crucii.

— Dumnezeu să-l aibă în pază. Asta ne aşteaptă pe toţi... După câte am auzit, nu prea era nimic de capul lui, parcă un beţiv, nu?

— Şi încă ce beţiv!

— Se pare că avea o casă cât toate zilele. Acum este a lui Beth?

— Şi casa, şi o grămadă de parale.

A izbucnit în râs şi s-a bătut peste picior.

— A naibii, Beth! întotdeauna a ştiut să fie de partea câştigătorilor. Va’ să zică, are o casă şi parale. S-a aplecat spre mine şi a coborât vocea. Cât?

— Habar n-am. Nişte parale, acolo.

Că doar nu eram lovit cu leuca să-i spun exact cât.

— Ei bine, a dat norocul peste ea. Acum înseamnă că-şi poate permite să-şi întreţină amantul, pe poliţaiul ăla.

Degetul îngheţat de mort mi-a urcat din nou de-a lungul spinării. Am reuşit, nici eu nu ştiu cum, să-mi păstrez calmul.

— Un poliţai? Ce poliţai?

— Nu-l ştii tu, un ajutor de şerif din Wicksteed, unul dintre ăia care caută nod în papură la toată lumea... unul, Ross. Era căzută în limbă după el, şi cred că aşa a şi rămas. Când Beth conducea restaurantul tipul venea aici ori de câte ori avea vreo zi liberă. Beth îmi arunca toate în braţe şi se duceau împreună într-unul din pavilioanele motelului. S-a întrerupt şi mi-a făcut cu ochiul. Cum aţi făcut şi voi când aţi venit data trecută! Da' cu ăsta era turbată rău. Merita să-i vezi împreună. Îl mânca din ochi şi nu se putea abţine să-l giugiulească, în văzul tuturor. Am văzut destule femei nebune după bărbaţi, dar ca asta n-am văzut. Zău, acum dacă e plină de parale, cu el o să le pape. A pus laba pe el, şi ascultă-mă pe mine, îl ţine bine de tot.

L-am privit fix. Tot ce mi-a spus a avut darul să-mi urce stomacul în gât. Parcă primisem un pumn în plex. M-am ridicat, am alergat până la toaletă, unde am ajuns la timp ca să vomit.

Mi-am revenit peste vreo cinci minute. M-am spălat pe faţă, am băut puţină apă şi, înarmându-mă cu curaj, m-am întors în sală Inima încă îmi mai bătea nebuneşte. Transpiram în valuri, iar creierul mi-o luase razna.

Mario îşi terminase între timp berea, iar când m-am aşezat la masă, s-a uitat atent la mine.

— E ceva în nergulă?

— Eh, acum e mai bine. Am mâncat ieri o porcărie şi mi-a venit rău. Dacă am bea nişte whisky?

S-a luminat la faţă.

— Nu prea beau des, dar de ce nu?

După ce s-a întors cu o sticlă de Old Roses şi două

pahare, mi-am revenit complet. A turnat în pahare şi am băut.

— Ce-ai mâncat ieri? m-a întrebat plin de amabilitate.

— Ciuperci... da' e pentru ultima oară.

— A, da. Trebuie mâncate proaspete, dacă nu, sunt otravă curată. Acum îţi este mai bine, domnule Devery?

— Da, nici o problemă. Vorbeai de Ross. În cunosc pe tipul ăsta. Am lucrat la Wicksteed, acum câtăva vreme. Se pare că a demisionat din poliţie; cică ar fi pe aici, într-o companie de securitate.

— Zău? Nu ştiu nimic, făcu el, ridicând din umeri.

— Ai văzut-o pe Beth de când am fost aici împreună?

— Nu. S-a strâmbat, a băut o înghiţitură şi a adăugat: n-o regret deloc. Mereu avea ceva de cârtit. Crezi că ar fi la Frisco?

— Da.

— Atunci s-ar putea să treacă pe aici. Dacă nu, pagubă-n ciuperci.

— După câte mi-a spus, din totdeauna voia să locuiască aici.

— Aşa-i. S-a născut în Frisco. Taică-său i-a lăsat o căsuţă, în Orchard Avenue. A botezat-o „Les Pommiers" (merii). Într-o zi mi-a spus că nu-i nici un măr pe acolo. Cică ar fi primit o ofertă s-o vândă, dar nici nu-i trece prin cap. Spunea că, pentru ea, casa aia reprezintă toată copilăria ei.

Acum ştiam tot ce voiam să ştiu. Mi-am băut paharul, am pus pe masă o bancnotă de cinci dolari şi m-am ridicat.

— În regulă, am zis, trebuie să plec. Mi-a făcut plăcere să discut cu tine.

M-a privit perplex.

— S-a întâmplat ceva?

— Păstrează restul.

Am ieşit din restaurant şi m-am urcat în maşină.

Am tras la un motel de mâna a doua şi m-am închis într-o cămăruţă minusculă. Aveam nevoie să fiu singur şi să mă

gândesc în liniște. I-am spus bătrânului funcţionar de la recepţie că toată noaptea condusesem şi că eram frânt de oboseală. Puţin i-a păsat. L-am întrebat dacă nu cumva are vreun plan al oraşului. A cotrobăit într-un sertar şi a dat peste ce aveam nevoie.

Închis în cămăruţa aia nenorocită, dar prevăzută totuşi cu instalaţie de aer condiţionat, mi-am aprins o ţigară şi am început să recapitulez.

Era ca şi cum aş fi fost legat la ochi, iar dezvăluirile lui Mario îmi smulseseră brusc legătura, permiţându-mi să văd ce dobitoc am putut fi.

Cu ţigara între degete, am dat filmul înapoi. Am revăzut prima mea întâlnire cu Ross. Parcă-l aveam în faţa ochilor: înalt, subţirel şi tânăr – până-n treizeci de ani – cu ochi mici şi duri de poliţai, şi cu gura îngustă. Amantul lui Beth. Un bărbat care, după cum spusese Mario, o scosese din minţi. Prin bafta baftelor, îi ieşisem în cale şi, informându-se despre mine, aflase că făcusem pârnaie. Cu siguranţă că i-a dat raportul lui Beth. Nu eram altceva decât un străin în oraşul lor, şi aveam în cârcă un cazier de toată frumuseţea. Pentru ei doi, eram o pomană căzută din cer, cu care puteau să scoată castanele din foc, fără să se frigă. Ross se afla la gară când Marshall sosise beat mort. Acum eram sigur că îşi pregătise planul cu multă viclenie. Căzusem ca musca-n lapte ducându-l pe Marshall acasă; iar mai târziu când, acceptasem să-i fiu şofer, am înghiţit găluşca. Probabil că Beth îl convinsese că are neapărată nevoie de cineva care să-l trambaleze de colo-colo. Urmarea a fost floare la ureche. Trebuia doar să mă lipească de patul ei. Iar în rest, mi-am săpat singur mormântul. Mi-am amintit de ziua în care l-am adus pe Marshall de la Frisco şi am găsit-o pe Beth în compania lui Ross. Probabil că ăsta tocmai sosise şi aveau de gând să înceapă o şedinţă la pat, ştiind prea bine că absenţa lui Marshall avea să dureze trei sau patru zile. Precis că o băgaseră pe mânecă, dar şi-au jucat rolul cu atâta sânge rece, încât m-au dus de nas. Acum înţelegeam perfect de ce Ross fusese de acord că moartea

lui Marshall era clară şi logică. Ultimul lucru din lume care voiau să se întâmple ar fi fost o anchetă ca lumea. Mc-Queen şi Brewer căzuseră şi ei de păcălici.

Mă tot fâţâiam prin cameră, incapabil să stau locului.

Amândoi fuseseră şmecheri până la Dumnezeu, lăsându-mă cu o crimă în cârcă şi fără o para chioară. Probabil că se tăvăleau pe jos de râs şi se felicitau că găsiseră un asemenea papagal.

Beth se alesese cu paralele şi cu amantul ei, dar ce era mai grav, era faptul că amândoi mă aveau la mână, chiar dacă nu realizau lucrul ăsta.

Am luat planul oraşului şi am găsit Orchard Avenue. Cu niţică baftă, puteau să locuiască amândoi acolo. M-am gândit că la urma urmelor era imposibil să fi pus mâna pe bani. Cu siguranţă că Bernstein făcea tot posibilul să-i găsească un credit, dar mai exista o şansă ca încă să nu fi rezolvat, iar Beth să continue să locuiască acolo.

Şi dacă o găseam, ce trebuia să fac?

Am reflectat bine. Asta era o problemă nasoală de tot. Ar fi fost inutil s-o iau din scurt şi să pretind partea mea. Mi-ar fi râs în nas. Dar dacă aş fi ameninţat-o că-i spun totul lui Bernstein? Nici asta n-ar fi rezolvat nimic, decât iar o lungă vizită la puşcărie pentru mine, chiar dacă şi ea ar fi fost condamnată. Dar cu averea ei şi cu Bernstein aliat, aveam foarte mici şanse s-o văd după gratii. Ar fi fost o confruntare între mine şi ea, iar eu trebuie să recunosc că-l omorâsem pe Marshall, după un plan stabilit de mine, cu care ea fusese de acord. Dar ea n-avea decât să declare că habar n-avea de planul ăsta şi nu exista nici un mijloc prin care să dovedesc contrariul.

Era clar ca lumina zilei că dacă încercam o cacialma, mă afundam şi mai mult în rahatul în care intrasem. Trebuia să găsesc alt mod de a scoate banii de la ea, şi în privinţa asta eram ferm hotărât.

Mi-au răsunat în urechi cuvintele lui Mario: „...un ajutor de şerif din Wicksteed. Era căzută în limbă după el, şi cred că aşa a şi rămas. Merita să-i vezi împreună. Îl mânca din

ochi şi nu se putea abţine să-l giugiulească, în văzul tuturor. A pus laba pe el, şi ascultă-mă pe mine, îl ţine bine de tot”.

Dacă chestia asta era adevărată, şi trebuie să mă conving neapărat, atunci Ross era şansa mea de a scoate paralele de la ea.

Totul se rezuma la întrebarea dacă pentru Beth, viaţa lui Ross ar fi valorat o jumătate de milion de dolari. Dacă nu era aşa, atunci trebuia să găsesc altceva, dar dacă da, atunci puteam spune că, practic, paralele alea erau în buzunarul meu.

Am rămas înăuntru până seara, apoi m-am dus într-o bombă, unde am mâncat ceva şi am băut o cafea. Era puţină lume şi nimeni nu m-a băgat în seamă.

Orchard Avenue era o stradă retrasă, la baza uneia din colinele din sud-vestul oraşului. Am găsit-o cu destulă greutate şi a trebuit să mă opresc de câteva ori ca să întreb. Cum am dat de ea, mi-am parcat maşina şi am luat-o pe jos, de-a lungul unui şir de căsuţe din lemn, gen vilişoare în stil elveţian. Fiecare căsuţă avea un nume, dar n-am găsit-o pe cea numită „Les Pommiers”. Am bătut cei aproape două sute de metri, cât ţinea strada, şi ajuns la capăt, am luat-o înapoi, pe partea cealaltă.

Pe la jumătatea drumului am zărit o tipă masivă, sprijinită cu coatele de marginea unui gărduleţ scund din faţa casei, fumând liniştită. Când am trecut prin dreptul ei, m-a întrebat:

— Căutaţi pe cineva, domnule? V-am văzut privind în stânga şi-n dreapta.

Strada nu prea era luminată, dar am reuşit să disting o figură prietenoasă şi zâmbăreaţă. Tipa purta o rochie hărtănită şi părea că se plictiseşte. Întrucât eram cu spatele la felinar, nu-mi făceam probleme că mă putea vedea clar.

— Bună seara, i-am spus. Da, caut o casă anume.

— Mi-am închipuit eu. Chestia asta, să dai nume caselor, e o tâmpenie. Nu ştiu de ce nu au fost numerotate. Poate pot să vă ajut.

M-am gândit rapid. Putea să fie riscant, dacă era o prietenă a lui Beth, dar judecând după aspectul ei caraghios, mă îndoiam.

— „Les Pommiers”, am spus. Cică ar fi de închiriat. Caut o casă pentru familia mea.

A tras adânc în piept, a tuşit şi s-a lovit cu pumnul în pieptul flasc:

— N-ar trebui să mai fumez... dar nu mă pot opri... n-am voinţă, asta-i.

A aruncat chiştocul în iarbă şi l-a călcat cu laba piciorului.

— ”Les Pommiers”? A pufnit amuzantă. N-aţi fi găsit-o niciodată fără să vi se explice. La capătul străzii există o alee îngustă între două case, şi chiar în capătul ei se află casa asta, dar vă pierdeţi timpul, domnule. Nu este de închiriat. „Dânsa” s-a întors acum vreo două sau trei zile.

Felul în care a insistat asupra cuvântului „dânsa” m-a făcut să ciulesc urechea. Se părea că Beth nu prea era agreată.

Am făcut un gest resemnat.

— Agenţii ăştia imobiliari! Mi-au spus că este de închiriat.

— Niciodată n-a fost închiriată, declară tipa, clătinând din cap. A rămas neocupată timp de trei ani. Şi acum, dintr-o dată. hop, apare şi dânsa cu nesimţitul ăla... asta acu vreo două-trei zile.

Mi-a sărit inima din loc. Am întrebat, cât am putut de calm:

— Poate pregăteşte casa pentru închiriat?

— Sunt în stare să pariez că nici vorbă de aşa ceva. Şi-a mai aprins o nouă ţigară. Domnule, asta este o stradă de oameni respectabili, şi n-avem nevoie de oameni ca ei. Gândiţi-vă, să trăiască împreună, fără să fie căsătoriţi. E o ruşine.

— În capătul străzii, aţi spus? Păi, dacă tot sunt aici, m-aş putea duce până acolo să arunc şi eu o întrebare. Poate că totuşi are intenţia s-o închirieze.

— Aveţi copii, domnule?

— O fată şi un băiat, am pretins eu.

— Atunci duceţi-vă şi vorbiţi cu ea. Am avea nevoie de câţiva copii pe aici, prin cartier. Suntem cu toţii bătrâni... la nimic buni. Aş prefera să văd copii pe strada asta, decât pe ea şi pe amantul ei.

— Vedem noi. Vă mulţumesc pentru amabilitate.

— Vă doresc noroc. Cum spuneţi că vă cheamă?

— Lucas... Harry Lucas,

— Eu sunt Emma Brody. Dacă vă mutaţi aici, spuneţi-i soţiei să treacă să mă vadă.

S-a întors şi s-a îndreptat spre casă cu un pas apăsat.

Am aşteptat să intre şi să închidă uşa, apoi m-am întors spre capătul străzii. Am observat într-adevăr o alee îngustă între două grădini, prin care de-abia intra o maşină. Am ezitat îndelung. Dacă m-aş fi aventurat pe alee şi ar fi apărut unul dintre ei, Beth sau Ross, sau amândoi, cu maşina, aş fi fost prins în cursă. În cele din urmă, m-am hotărât şi am luat-o rapid la picior. Nu exista nici un felinar prin preajmă, dar cerul era senin şi luna lumina ca-n palmă. Drumul a făcut un cot brusc şi am zărit casa, înconjurată de o grădiniţă în faţa căreia se afla gardul. De gard atârna o placardă pe care scria „Les Pommiers”.

Printre perdelele roşii se zărea lumină. Televizorul dat la maxim răsuna în liniştea nopţii. Alături de casă se afla un adăpost pentru maşină, în care am zărit o maşină sport decapotabilă.

De lângă gard, am examinat casa. Construită în formă de L, avea probabil trei camere şi un living. Dintr-o dată, o siluetă trecu prin faţa perdelelor. Aş fi recunoscut-o dintr-o mie... Beth!

Am ridicat cârligul şi am împins poarta, după care am avansat pe peluză. Ferestrele erau deschise, şi un cântăreţ de muzică rock răcnea ca un disperat la televizor.

M-am apropiat de una din ferestre şi am aşteptat, ascuns în întuneric.

Urletele de la televizor au mai durat vreo zece minute, apoi nu s-a mai auzit nimic.

— Nu mai pot suporta tâmpeniile astea nici o secundă!

Simt că înnebunesc, nu alta.

Furia din vocea lui Ross m-a făcut să tresar.

— Iubitule, caută şi tu altceva. Beth nu-mi spusese niciodată aşa. Parcă peste o jumătate de oră trebuia să fie un meci de box.

— Puţin îmi pasă! zbieră Ross. M-am săturat de vizuina asta nenorocită. Toţi boşorogii ăştia împuţiţi care se uită după noi şi trăncănesc întruna. Vreau să ne cărăm de aici.

— Iubitule, trebuie să mai aşteptăm. Ţi-am explicat. Banii o să-i iau abia peste două săptămâni.

— Două săptămâni! Tu îţi închipui că o să mă înmormântez aici două săptămâni? N-o să iei banii de la casă? Să închiriem un apartament... dar ceva ca lumea.

— Chiar nu-ţi place aici, comoara mea? Doar aici m-am născut. Pentru mine, ăsta-i singurul şi adevăratul meu cămin.

Tonul ei, care parcă implora, se pare că a avut darul să-l scoată de tot din sărite pe Ross.

— Pentru numele lui Dumnezeu, o să începi iar? În sfârşit, avem şi noi parale! Doar n-o să trăim la nesfârşit în coşmelia asta. N-ai decât să vorbeşti cu boul ăla de Bernstein. Spune-i că ne mutăm.

— Dragostea mea, nu trebuie să afle despre tine. Tipului îi merge mintea, şi nu vreau să intre la idei.

— Bine, de acord, e şmecher, dar zi-i că vrei un avans zdravăn, ca să poţi pleca din Frisco. Am putea s-o întindem la Miami şi să uităm totul. Din clipa în care o să avem banii, ne şi cărăm.

— Dintotdeauna am vrut să stau în Frisco.

— Mută-ţi gândul! O să fii topită după Miami, şi în afară de asta, n-o să mai aibă cine să ne bârfească.

— Foarte bine, iubitule... cum vrei tu.

— Da. Cum vreau eu. Hai, vino încoace.

M-am dat înapoi şi m-am întors în linişte către gard.

Din discuţia asta aflasem multe, într-adevăr. Beth era moartă după Ross, şi asta era de fapt tot ce voiam să ştiu. Mai aflasem că urma să pună mâna pe bani peste două

săptămâni. Puteam să mai aştept. În timpul ăsta trebuia să-mi fac rost de o armă.

După o noapte agitată la motel şi un mic dejun nenorocit, am telefonat băncii din Wicksteed ca să aflu dacă Bernstein îmi trimisese ăia şapte sute de dolari pe care mi-i datora. Mi-i trimisese. I-am cerut funcţionarului să transfere contul meu la sucursala lui Chase National Bank, care se afla chiar alături de motel. Mi-a promis că o să se ocupe imediat de problema asta. După aceea am traversat drumul şi mi-am deschis un cont la Chase National, anunţând că banii erau pe drum.

În prezent posedam o mie şapte sute de dolari; pentru început era suficient. M-am dus apoi în centrul oraşului. După ce m-am învârtit niţel, am intrat într-un magazin în a cărui vitrină erau expuse şi arme. Vânzătorul mi-a propus un Smith & Wesson, un Browning 32 şi un Mauser de calibrul 7,63. Am ales Mauserul, fiindcă era într-adevăr impresionant; în plus, era o adevărată bijuterie, de o tehnică perfectă, cu pat pentru sprijinit de umăr şi, în sfârşit, părea foarte ameninţător. Am cumpărat şi o cutie cu 25 de gloanţe. După ce m-a examinat scurt din priviri, vânzătorul mi-a spus că o să am nevoie de un permis portarmă. Mi s-a părut, după cum se uita la mine, că m-a şi fotografiat şi că o să-mi ţină minte mutra. I-am spus că de la magazin aveam de gând să mă duc direct la poliţie, să-mi fac permisul acela. I-am dat un nume fals şi o adresă aiurea, am semnat o hârtie şi treaba s-a terminat.

Cât timp fusesem în Vietnam, învăţasem să folosesc o mulţime de arme de foc. Mauserul n-avea secrete pentru mine.

L-am băgat în torpedoul maşinii şi m-am întors în Orchard Avenue. Mi-am amintit că ieri văzusem în drumul meu o agenţie imobiliară. M-am oprit acolo şi am intrat într-o încăpere strâmtă, în care un individ chelos, aşezat în spatele unui birou, pierdea vremea de pomană, uitându-se în gol. Mi-a arătat nişte dinţi gălbejiţi, s-a ridicat, mi-a indicat un scaun şi m-a întrebat ce poate să facă pentru

mine.

I-am răspuns că aş vrea să cumpăr, sau măcar să închiriez o casă în Orchard Avenue. A scuturat din cap, cu un aer trist, şi mi-a declarat că în Orchard Avenue nu exista nici o casă liberă. În schimb, avea nişte oferte foarte interesante...

I-am retezat vorba, spunându-i că ţineam morţiş să locuiesc în Orchard Avenue, fiindcă îmi căzuse cu tronc cartierul ăsta şic.

— Păi, atunci, totul depinde de cât sunteţi de presat de timp. Sunt mulţi bătrâni pe aici, şi din când în când, mai moare câte unul. Nu se ştie niciodată. O doamnă în vârstă a murit anul trecut şi, imediat, altă doamnă în vârstă i-a cumpărat casa. Este pur şi simplu o chestiune de timp.

— Pot să aştept. Întâi trebuie să-mi vând casa din Los Angeles. Acum lucrez aici, în Frisco. Credeţi că dacă o să aştept, aş putea găsi o cameră mobilată în Orchard Avenue?

Şi-a scos un ac din dosul reverului hainei şi a început să-şi exploreze dinţii ăia gălbejiţi, căzut pe gânduri.

— E foarte posibil, a spus în cele din urmă. S-ar putea ca Emma Brody să fie de acord să închirieze. O cunosc de ani de zile. Şi-a pierdut bărbatul, nu cu mult timp în urmă. Cine ştie, poate că o interesează. Încercarea moarte n-are.

— N-aveţi cumva o hartă a zonei ăsteia?

A frunzărit un coşcogea dosar şi mi-a scos una. L-am rugat să-mi arate unde se afla situată casa doamnei Brody. A făcut o cruciuliţă cu creionul pe hartă.

— Da’ cu casa aia ce e? am întrebat, arătând spre „Les Pommiers”.

— Nu-i de vânzare. Am încercat de nu ştiu câte ori s-o conving pe proprietăreasă s-o vândă sau s-o închirieze, dar degeaba.

Am examinat harta cu atenţie. Am constatat că ferestrele din spate ale casei doamnei Brody dădeau exact spre casa lui Beth.

Puteam zice că şansa îmi surâdea. I-am mulţumit

individului şi i-am spus că o să mă duc să stau de vorbă cu doamna Brody. L-am întrebat dacă să menţionez că veneam din partea lui. A clătinat trist din cap, asigurându-mă că încerca doar să mă servească. Chestia asta cu închirierile aducea atâtea necazuri, cât nu-ţi dădeai seama.

I-am strâns mâna şi l-am lăsat să-şi vadă mai departe de principala lui ocupaţie, adică să piardă vremea. M-am întors în Orchard Avenue, am parcat în faţa casei doamnei Brody şi am sunat la uşa ei.

Mi-a deschis, cu ţigara în gură. I-am spus cine eram şi m-a recunoscut imediat. Figura ei mare şi amabilă s-a luminat.

— Casa aia, „Les Pommiers”, nu e de vânzare, i-am explicat, dar agentul imobiliar mi-a spus că, din când în când, mai apare câte o casă de vânzare, iar eu nu sunt din cale afară de grăbit. Cartierul ăsta îmi place teribil de mult. Tipul de la agenţie mi-a spus că poate aţi fi de acord să închiriaţi o cameră. Lucrez în domeniul calculatoarelor, aşa că am nevoie de linişte. Aţi fi de acord să-mi închiriaţi o cameră?

N-a fost nici o problemă. A vrut chiar să-mi dea cea mai frumoasă cameră, cu vedere la stradă, dar i-am repetat că aveam nevoie de linişte, şi atunci mi-a arătat camera ce dădea spre grădină, mai mică, dar mobilată foarte confortabil şi cu gust. Am privit pe fereastră; casa lui Beth se găsea la mai puţin de cinci sute de metri.

M-am înţeles cu doamna Brody asupra preţului şi i-am spus că o să mă instalez în cursul după-amiezii. M-a întrebat dacă doream să şi mănânc, asigurându-mă că ar fi fericită dacă ar putea să-mi fie utilă. Întrucât aveam de gând să supraveghez casa douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, nu-mi puteam permite să ies pentru a mânca, aşa că i-am spus că mă mulţumeam cu două mese pe zi.

M-am întors la motel, am achitat nota, după care am cumpărat dintr-un magazin un binoclu şi o maşină de scris. Doamna Brody nu trebuia să bănuiască nimic când mi-ar fi făcut curat prin cameră.

Am mâncat de prânz, apoi m-am dus la noua mea gazdă. Doamna Brody mi-a dat cheia. Avea chef de vorbă, dar i-am retezat-o scurt, pretextând că aveam o grămadă de lucru.

— Dacă vreţi să vă uitaţi la televizor, n-aveţi decât să coborâţi. Îmi place să stau cu cineva de vorbă.

I-am mulţumit, am urcat în camera mea, am închis uşa cu cheia, am tras un fotoliu în faţa ferestrei, şi mi-am îndreptat binoclul spre casa lui Beth.

Aşa a început supravegherea mea, care a durat patru zile şi jumătate. După trei zile ajunsesem să cunosc obiceiurile lui Beth şi ale lui Ross.

Pe la zece dimineaţa, Ross pleca cu maşina. Un pic după unsprezece, Beth pleca la cumpărături cu bicicleta. Se întorcea pe la unu fără un sfert. Ross nu se întorcea mai devreme de şase. Din când în când. Îi vedeam foarte clar prin fereastră. Nu ieşeau seara şi-şi omorau vremea uitându-se la televizor.

După câte îmi dădeam seama, duceau o viaţă teribil de plictisitoare, ţinând cont de averea lui Beth, dar era clar că nu voiau să fie văzuţi împreună prin oraş. Ar fi riscat să se întâlnească cu Bernstein, iar ăsta îl cunoştea pe Ross, doar se întâlniseră şi la anchetă şi la înmormântare.

Doamna Brody îmi aducea nişte mese foarte consistente. Mai băteam şi eu la maşina de scris, aşa, ca s-o conving că lucrez. Din fericire, ieşea destul de des să stea la taclale cu vecinele. În dimineaţa celei de-a patra zile, în timp ce deretica prin cameră, m-a sfătuit să mai ies şi eu să iau aer.

I-am răspuns că era foarte urgentă treaba la care lucram şi că eram o pasăre de noapte.

— Să ştiţi că mă plimb noaptea, atunci când dumneavoastră dormiţi. Nu vă faceţi griji pentru mine.

Am continuat supravegherea încă şase zile şi, în cele din urmă, m-am convins că într-adevăr Beth rămânea întotdeauna singură între unu şi şase seara. Am hotărât că venise vremea să trec la îndeplinirea primului punct din planul meu.

În după-amiaza aia, pe la trei şi ceva, mi-am luat pistolul

din maşină, mi l-am băgat la spate, sub cureaua de la pantaloni, şi m-am îndreptat spre locuinţa lui Beth.

Era în grădină, stând pe vine; smulgea ceva din pământ, din jurul unei tufe de trandafiri. M-am apropiat de ea fără zgomot şi şi-a dat seama de prezenţa mea abia când a fost atinsă de umbra ce-o făceam.

A rămas nemişcată, apoi a aruncat o privire pe deasupra umărului.

Ne-am privit şi m-am întrebat cum naiba putuse să-mi ia minţile. Vederea figurii ăleia dure, asemenea unei măşti, a privirii pierdute şi a buzelor subţiri şi strânse efectiv m-a îngreţoşat.

— Bună, Beth, am şoptit. Îţi mai aminteşti de mine?

S-a ridicat încet şi m-a privit drept în ochi. O luasem prin surprindere, ce mai. Însă putoarea se ţinea bine de tot.

— Ce dracu' vrei?

Vocea îi era seacă şi glacială.

— Hai să intrăm şi să stăm niţel de vorbă.

— Cară-te! a şuierat.

— Beth, nimic altceva decât o mică discuţie! E mai bine şi pentru tine, şi pentru Ross.

Am atins-o la punctul sensibil şi a încasat lovitura din plin. Va' să zică, Mario nu se înşelase. Încă era căzută în limbă după Ross.

— N-avem ce discuta. Cară-te!

Însă tonul ei era acum lipsit de convingere. M-am îndreptat spre casă şi, după o scurtă ezitare, m-a urmat şi ea. După ce am intrat, m-am orientat fără nici o greutate spre living. Era o încăpere frumoasă, mobilată plăcut şi estetic.

După ce-a trecut prin faţa mea, am închis uşa şi m-am sprijinit de ea.

— Îmi vreau partea din paralele lui Frank. Adică, jumate.

Şi-a strâns pumnii, iar ochii sumbri i-au fulgerat.

— I-auzi, încearcă numai să mi-i iei.

Am scos la iveală Mauserul şi i l-am arătat. A făcut ochii mari şi s-a dat înapoi cu un pas.

— Nu te speria, Beth. Nu ai de ce să-ţi fie teamă. Pistolul ăsta are un încărcător cu zece gloanţe. Nici unul nu-ţi este destinat ţie, toate zece sunt rezervate pentru Ross, în afara cazului în care accepţi să te desparţi de o jumătate de milion de dolari.

A rămas mască.

— N-o să pupi nici un cent din banii mei! Nu eşti decât un cacialmist ordinar.

— Uite, Beth, aici greşeşti tu! Când e vorba de o juma' de milion, să ştii că nu trag nici o cacialma. Deja am omorât pe cineva, aşa că nu mă deranjează deloc sa mai omor încă pe cineva. Ascultă, dacă nu-mi primesc partea la sfârşitul săptămânii, îi umplu burta lui Ross cu zece gloanţe. Nimeni şi nimic nu mă poate împiedica să fac asta. N-ai cum să ceri protecţia poliţiei. S-ar putea să te încuie cu nişte întrebări de-ale lor, dichisite de nu se poate. Aşa că, deşi s-ar putea să-mi ia ceva timp ca să pun mâna pe frumuşelu' ăsta al tău, până la urmă o să reuşesc şi n-o să poţi face nimic, iar el nici atât. Ştiu cum îşi petrece ziua. L-am urmărit, ca să ştii. Dacă încearcă să spele putină, o să fiu în ceafa lui. În concluzie, ori îmi dai partea mea, ori o să moară. Tu eşti cea care decide. V-am supravegheat pe amândoi de câteva zile. Ştiu că are de gând s-o ştergeţi la Miami şi să vă stabiliţi acolo. Nici nu-ţi dai seama câte ştiu despre voi. Te las până la sfârşitul săptămânii, când o să-ţi telefonez. O să-mi spui că-i laie ori bălaie. Asta-i treaba ta. Dacă o să-mi spui că da, o să-ţi explic cum să-mi dai paralele. Dacă o să-mi spui că nu, atunci Ross o să fie mort, cu lăbuţele în aer.

Fără să mă uit la ea, am deschis uşa, am ieşit, am trecut prin grădină fără să mă grăbesc deloc şi m-am îndreptat spre casa doamnei Brody.

Acum era rândul ei, şi dacă n-ar fi căzut la pace, l-aş fi omorât pe Ross ca pe-o muscă, fără cea mai mică re-muşcare.

M-am întors în camera mea, mi-am aprins o ţigară şi am recapitulat totul.

De-acum înainte, Beth ştia că nu mai are de-a face cu un

nătăfleţ. Pusesem cărţile pe masă: ori plăteşti, ori iţi iei adio de la frumuşelul de Ross. După câte o ştiam eu, n-ar fi lăsat ea aşa uşor să-i scape o jumate de milion de dolari de sub nas, fără să încerce vreo scamatorie. Problema era cum s-ar fi putut eschiva de la chestia asta.

Am încercat să mă pun în locul ei şi să-mi imaginez la ce s-ar fi putut gândi. I-ar fi pomenit lui Ross despre discuţia noastră? Şi, în cazul ăsta, care ar fi fost reacţia individului? Totuşi, fusese poliţai, şi unul din ăia duri, dar se putea la fel de bine să fie şi un pămpălău. Şi lui îi era imposibil să facă apel la poliţia din Frisco. Ar fi fost întrebat de ce, şi n-ar fi fost în stare să răspundă unor întrebări atât de indiscrete ca alea ale poliţiei.

După ce m-am mai gândit, am ajuns la concluzia că lui Beth şi lui Ross nu le rămâneau decât două soluţii: ori să mă plătească, ori să mă omoare.

Iar dacă Ross era un asasin, atunci de ce nu l-a lichidat el pe Marshall, şi a căzut măgăreaţa asta pe mâne? S-ar fi putut să n-aibă curajul să facă un asemenea lucru, în schimb Beth ar fi fost capabilă, pentru asta puteam băga mâna în foc. Una peste alta, nu trebuia să-l subestimez pe Ross. Ar fi putut deveni un asasin, ca să păstreze averea asta.

Îi spusesem lui Beth că-l urmărisem pe Ross. Oare credea asta? Precis că o dădusem gata când i-am spus că intenţionau să plece la Miami. Şi dacă se hotărau să-şi ia valea netam-nesam, şi să mă lase cu ochii în soare? Probabil că se gândeau că un asemenea risc ar fi fost prea mare. N-aveau de unde să ştie că-i supraveghez sau nu; în plus, Ross ar fi riscat să primească câteva gloanţe în burtică.

Dar dacă lui Ross i-ar fi dat prin cap să mă caute? N-ar fi fost nici o scofală să ajungă la concluzia că locuiam aproape de casa lor. Precis că madam Brody bătuse toba la toţi vecinii că închiriase o cameră unui bărbat singur. Ar fi fost Ross capabil să prindă din zbor o informaţie ca asta? Habar n-aveam. După câte spusese gazda mea, atât ea, cât

şi ceilalţi locuitori ai cartierului nu-i prea aveau la inimă pe drăgălaşii de Ross şi Beth. Nimeni nu-i vizita, dar mai rămânea poştaşul. Iar doamna Brody, care nu părea deloc să aibă gura tivită, putea să-i pălăvrăgească despre mine. Şi Ross, care numai tâmpit nu era, ar fi aflat imediat că stau în gazdă la ea.

Şi dacă i-ar fi dus mintea că stăteam la pândă şi-i observam din cămăruţa din spate care dădea în grădină, ce-ar fi putut face? Ar fi încercat oare Ross să dea buzna peste mine, în toiul nopţii, şi să încerce să mă trimită pe lumea ailaltă? Tot ce era posibil, numai că şi eu eram înarmat, iar el o ştia acum. Să fi avut oare curajul ăsta? Şi dacă nu, atunci poate Beth? Nu, ea n-ar fi capabilă de aşa ceva.

M-am ridicat, totuşi, şi am verificat uşa camerei. Aşa, pentru orice eventualitate, fiindcă era prevăzută cu un zăvor. Nici Beth şi nici Ross n-ar fi putut să mă ia prin surprindere, iar dacă ar fi încercat, tentativa lor s-ar fi terminat cu un schimb de focuri şi doamna Brody ar fi alertat din prima clipă poliţia. În consecinţă, atât timp cât rămâneam în camera mea, eram la adăpost. Până la sfârşitul săptămânii mai erau cinci zile. Puteam să mai rezist închis în casă, fără nici o problemă.

Ştiind că Ross n-o să se întoarcă mai devreme de şase, m-am întins în pat şi ma-am culcat. Trebuia să mă odihnesc şi eu, mai ales că urma să stau de veghe toată noaptea.

Doamna Brody m-a trezit pe la şapte şi un sfert, aducându-mi masa de seară.

— Am moţăit şi eu niţel, i-am spus în timp ce-mi lăsa tava cu mâncare pe masă.

— În seara asta v-am pregătit nişte friptură rece şi cu o salată să vă lingeţi pe degete. Eu o să mă duc la cinema.

— Mulţumesc. Vă urez o seară plăcută.

— Dacă vreţi să vă uitaţi la televizor, puteţi să coborâţi.

— Mulţumesc, dar nu în seara asta, am mult de lucru.

După ce a plecat, mi-am luat în primire postul de la fereastră şi mi-am pus binoclul la ochi. Ziua se îngâna cu

noaptea, dar perdelele alea roşii erau trase. Aş fi dat al naibii de mult să aflu ce naiba se întâmpla în livingul ăla mare de vizavi. Oare îi spusese Beth?

Am înfulecat rapid. Când am terminat de mâncat, am auzit uşa de la intrare trântindu-se. M-am instalat din nou lângă fereastră şi am început să privesc perdelele roşii. Când s-a întunecat de tot, lumina s-a aprins. Am pândit trei ore încheiate, dar nu s-a întâmplat nimic. Pe la zece jumate am auzit-o pe madam Brody întorcându-se şi urcând în camera ei. Am continuat să rămân la postul meu, până când s-a stins lumina în living. Am văzut cum s-a aprins apoi în altă cameră.

Atunci am deschis uşa şi am ieşit tiptil, coborând scările. Găsisem deja numărul lui Beth în cartea de telefon. L-am format, am aşteptat destul de mult, dar în cele din urmă a răspuns.

— Beth, să ştii că stau de pază lângă casa ta. Dormi liniştită, i-am spus şi am închis.

Asta ca să-i bag frica în oase. Apoi am urcat în camera mea şi m-am culcat.

A doua zi dimineaţă, orarul lor s-a schimbat. Ross n-a mai plecat pe la zece, ca de obicei. Ceea ce însemna că-i spusese. Şi nici ea nu s-a mai dus după cumpărături, iar perdelele au continuat să rămână trase. Poştaşul a trecut prin faţa gardului, aruncându-le un ziar, dar nici unul dintre ei nu s-a încumetat să iasă să-l ia.

Dacă chestia asta dovedea nervozitate din partea lor, atunci era un semn bun pentru mine.

Ziua a trecut cu greu, obligat fiind să stau ţintuit lângă fereastră, dar am rezistat. N-au dat nici un semn de viaţă. Am avut o grămadă de timp la dispoziţie, aşa că m-am gândit cum să le complic existenţa dacă le-ar îi trecut prin cap să spele putina.

Pe la unu noaptea, când eram sigur că doamna Brody dormea dusă, am ieşit din casă şi m-am îndreptat spre vila lui Beth.

Casa era cufundată în întuneric, dar cu toate astea m-am

apropiat de ea fără să mă grăbesc. Încă mai ştiam din timpul războiului cum trebuie acţionat în teritoriul inamicului.

Am ajuns în locul unde era garată maşina. Portiera din dreptul şoferului nu era încuiată. Am tras de mânerul care debloca încuietoarea capotei. Am ridicat apoi capota şi, la lumina lanternei, am scos capacul delcoului şi l-am băgat în buzunar. Am închis capota şi m-am întors acasă.

În felul ăsta nu mai aveau cum s-o întindă, dacă cumva plănuiseră una ca asta. M-am dezbrăcat şi m-am băgat în pat, mulţumit de isprava mea.

A doua zi dimineaţă, Beth a plecat totuşi cu bicicleta, dar Ross nu s-a arătat deloc, iar perdelele au continuat să rămână trase.

Am rămas în cameră nemişcat, la postul meu.

Beth s-a întors în mai puţin de o oră.

Şi aşa, n-au mai rămas decât două zile.

Am pândit un moment când doamna Brody a ieşit din casă, am coborât în living şi am sunat-o pe Beth.

Cum a ridicat receptorul, n-am mai aşteptat să-mi răspundă şi i-am spus:

— Dacă fătălăul tău ţine morţiş să-i îndop burta cu nişte fier, aşa, pentru vitaminizare, atunci spune-i să vină în noaptea asta la capătul aleii. O să-l aştept.

Şi am închis.

După mine, războiul nervilor era cel mai eficient lucru.

Mi-am petrecut restul serii observând vila, dar nu s-a arătat nimeni la iveală.

După ce am mâncat, am bătut la maşină un avertisment:

„Beth, n-au mai rămas decât două zile. E rândul tău”.

Pe la miezul nopţii, după ce madam Brody se culcase de mult, dar încă mai era lumină în vila de vizavi, am ieşit şi am luat-o cu grijă într-acolo. Pe drum am luat cu mine un pietroi şi l-am înfăşurat cu hârtia pe care scrisesem mesajul.

M-am apropiat de vilă. Televizorul era închis şi ferestrele aşişderea.

După ce m-am apropiat suficient, am aruncat cu piatra în fereastra din mijloc a livingului. Geamul s-a spart, piatra s-a frecat de perdea, după care a căzut cu un bufnet pe podea.

Cu pistolul în mână, m-am culcat pe burtă şi am aşteptat. După câteva clipe, lumina s-a stins în încăpere.

Am continuat să aştept. Era momentul adevărului. Oare Ross ieşea sau nu?

Nu s-a întâmplat nimic. Întins în iarbă, aşteptam în continuate. S-au mai scurs douăzeci de minute. Nici un zgomot, nici o lumină aprinsă.

Era clar că Ross n-avea de gând să iasă să se răfuiască cu mine.

M-am târât înapoi pe peluza de iarbă, iar când am ajuns la capătul aleii, m-am ridicat în picioare şi m-am întors în camera mea.

= CAPITOLUL IX =

Mai rămăsese o zi, mă gândeam eu, aşteptând-o pe doamna Brody să-mi aducă micul dejun. Afacerea părea rezolvată. Noaptea trecută, Ross nu-mi răspunsese la provocare. Dacă aş fi fost în locul lui, după ce mi s-ar fi aruncat pietroiul ăla prin geam, aş fi ieşit afară turbat de furie, gata să mă încaier. Numai că n-a fost cazul lui Ross.

Da, eram foarte mulţumit.

Când doamna Brody a intrat cu tava, m-a anunţat:

— Domnule Lucas, trebuie să plec. O vecină de-a mea s-a îmbolnăvit. Se întâmplă ceva dacă o să mâncaţi de prânz un pic mai târziu? Mai devreme de două nu cred să mă întorc.

— Doamna Brody, nu-i nici o problemă. Faceţi-mi doar câteva sandvişuri şi puteţi să staţi cât vreţi.

A părut pur şi simplu încântată.

— Mulţumesc din inimă. E foarte drăguţ din partea dumneavoastră. O să vă las sandvişurile la bucătărie.

După ce am mâncat, m-am postat la fereastră. Pe la nouă şi ceva, Beth a ieşit din casă şi s-a dus la maşină. În ciuda distanţei, am auzit demarorul învârtindu-se fără nici un rezultat. Până la urmă a renunţat şi s-a întors în casă. Precis că-i spunea lui Ross că maşina nu porneşte. Ieşea oare individul să arunce o privire la motor?

Am aşteptat curios. Peste vreun sfert de oră, Beth a ieşit din nou a încălecat pe bicicletă şi a întins-o.

Se părea că Ross era îngrozit într-un asemenea hal, că nu îndrăznea să se arate la figură în timpul zilei.

Abia plecase Beth de câteva minute, că telefonul de la parter începu să sune. Am întredeschis uşa. Am auzit-o pe doamna Brody răspunzând.

— Alo?

A urmat o linişte, după care a spus:

— Cine? Nu este nimeni cu numele ăsta aici... Cum aţi

spus? Devery? Nu... Am un chiriaş, dar se numeşte Lucas. Da, aşteptaţi, am să-l întreb.

Va să zică, poliţaiul de Ross mă găbjise până la urmă. N-am fost nici surprins, nici alarmat. Am coborât în momentul în care madam Brody, echipată în pardesiu şi pălărie, ieşea din living.

— Întreabă un domn de dumneavoastră, domnule Lucas. Trebuie să plec, deja sunt în întârziere.

— Mulţumesc. Sper că vecina dumneavoastră să se însănătoşească.

Am aşteptat să plece, apoi am luat receptorul.

— Alo, da?

— Tu eşti, Devery?

Vocea lui Ross părea nesigură.

— Să zicem că eu aş fi. Şi ce-i cu asta?

— Trebuie să-ţi vorbesc.

— Ross, n-avem ce discuta. Cu Beth am eu ce am.

— Ascultă-mă! Trebuie să te văd. Beth n-o să vină mai devreme de o oră. E singura mea şansă. Vin spre tine.

O voce poate să scoată la iveală o grămadă de lucruri. A lui trăda frica.

— Bine, Ross. Nu ştiu dacă eşti sau nu un bun trăgător, dar nici eu nu-s de lepădat. Dacă vrei neapărat un duel, n-ai decât să vii.

— Nu sunt înarmat! Îţi jur că nu sunt înarmat! schelălăi el.

Ori spunea adevărul, ori juca teatru la fix.

— Ross, uite cum o să faci: vino spre casă; uşa de jos o să fie deschisă. Intră, urcă la etaj, ia-o pe culoar şi intră în a treia cameră pe stânga. Te aştept cu un pistol îndreptat spre tine.

După care am închis.

Am urcat în cameră şi m-am dus la fereastră. Peste două, minute l-am văzut pe Ross apărând. Era îmbrăcat într-un tricou şi blugi. Nu se vedea nici o umflătură care ar fi putut masca o armă. Am ridicat niţel binoclul, să-i văd mutra. Cu cât se apropia, cu atât îl vedeam mai clar. Abia dacă am

mai recunoscut poliţaiul ăla dur şi rău, care mă fluierase prima oară când ne întâlnisem. Parcă era o epavă cu figura palidă, ochii încercănaţi, ce mai, un cadavru ambulant.

Se părea că războiul nervilor pe care îl declanşasem dăduse roade.

Am deschis uşa de la intrare, iar pe cea de la camera mea am lăsat-o întredeschisă. După care am intrat în camera doamnei Brody, am căscat niţel uşa şi m-am pus pe aşteptat, cu pistolul în mână.

Peste nici cinci minute, l-am auzit intrând. Uşa de la intrare se închise cu zgomot.

— Devery? strigă el cu o voce şovăitoare.

Am aşteptat.

A urcat încet, a luat-o de-a lungul culoarului şi s-a oprit în faţa uşii mele, aşa cum îi spusesem. Am ieşit din ascunzătoare.

— Nu mişca, Ross, i-am spus sec.

Am înaintat câţiva paşi, i-am înfipt ţeava armei în rinichi şi am început să-l controlez. După ce m-am convins încă o dată că nu era înarmat, l-am împins înăuntrul camerei.

A făcut câţiva paşi împleticiţi şi s-a oprit în mijloc, fără să se întoarcă.

— Devery, să ştii că las totul baltă, m-a anunţat el. N-ai nici un motiv să-mi vrei gâtul. M-am săturat, asta e.

M-am depărtat de el.

— Aşază-te.

A făcut câţiva paşi şi s-a prăbuşit în fotoliu. Eu m-am aşezat pe marginea patului, cu Mauser-ul îndreptat spre el.

Ne-am privit. Într-adevăr, nu juca teatru. În faţa mea se afla o biată făptură umană, care nu se gândea decât cum să-şi salveze pielea.

Am pus pistolul alături de mine, mi-am scos pachetul de ţigări, mi-am aprins una, şi apoi i l-am aruncat lui. L-a scăpat, l-a cules febril de pe jos, după care şi-a aprins o ţigară cu o mână tremurătoare.

— Hai, Ross, dă-i drumul. Te ascult.

— E ţicnită! a exclamat. Nu mai pot. Sunt zile întregi de

când stau închis cu ea în casă. E de-a dreptul sonată. S-a dus în oraş să-şi cumpere un pistol. Vrea să vin aici şi să te omor.

L-am privit cu dispreţ.

— Şi tu, Ross, nu vrei să mă omori? Gândeşte-te la purcoiul ăla de bani pe care ai putea pune mâna dacă aş fi mort.

— Banii! urlă el. Rahat! îşi pocni pumnii unul de altul. Mă doare în fund de banii ăia. Vreau s-o întind. Mă înnebuneşte, nu alta. Ascultă, Devery, îţi jur că habar n-aveam de planul ei de a-şi omorî bărbatul. Ţi-o jur! Trebuie să mă crezi! Din clipa în care am întâlnit-o, m-am prins că e sărită de pe fix, numai că făcea dragoste al naibii de bine. Aşa că a început să mă obsedeze. I-am spus despre tine că aveai cazier, dar nu ştiam ce are de gând. Îţi jur, Devery! Nu sunt un ucigaş! Nici pentru tot aurul din lume! Când mi-a spus ce ai făcut... asasinarea lui Marshall, am crezut că înnebunesc. Aveam de gând să ies din tot rahatul ăsta. Dar Beth mi-a explicat cum aş putea lua parte şi eu. E nebună după mine, dar din punctul meu de vedere, e bună doar pentru a face dragoste cu ea. S-a oprit şi a privit în jurul său, ca o fiară hăituită. Trebuie să mă crezi. Am de gând să abandonez totul, dar ea mi-a spus că dacă o să las baltă afacerea asta, o să mă omori. Nu vreau să mor! N-o vreau nici pe ea, nici banii ei! M-am săturat, vreau să plec!

— Trebuia să te fi gândit mai de mult la asta, i-am spus, aşa, ca să-l mai trag de limbă.

— Să mă gândesc? Şi-a luat capul între mâini. Păi asta fac tot timpul. Numai asta! Vreau să scap de pacostea asta!

— Gata, nu te mai văicări atâta. Ştiai foarte bine ce plănuia. Amândoi voiaţi să puneţi mâna pe parale. Şi tu ai fost ăla care a scos-o practic din cauză. „Un accident foarte logic”. îţi mai aminteşti? L-ai convins pe McQueen s-o lase în pace. Tu ai fost ăla care m-ai descoperit, ca să joc rolul asasinului, în timp ce voi stăteaţi pe tuşă, aşteptând să înhăţaţi marafeţii. Numai că, necazul ăl mare este că ţi-e frică. Atât timp cât vă simţeaţi în siguranţă, în aşteptarea

moştenirii, te durea în cot, dar când Beth ţi-a spus că te caut, cu un puşcoci în mână, n-ai mai putut suporta. Acum ascultă-mă. Dacă Beth refuză să-mi dea juma' de milion de dolari, eşti un om mort. Am luat din nou Mauser-ul în mână. Jucărica asta are zece gloanţe în ea. Toate sunt pentru tine. Convinge-o pe Beth să joace cum îi cânt eu, că dacă nu...

S-a făcut verde la faţă.

— E imposibil s-o conving. Ţi-am spus... e nebună de legat!

— Atunci, îmi pare rău, i-am spus, ridicându-mă de pe pat. Hai, valea.

— Devery... Tremura ca o frunză. Ce ţi-am făcut? Dă-mi o şansă. Lasă-mă să plec.

— Ross, ce dracu', n-ai înţeles? Fără tine, n-aş scoate de la ea nici o leţcaie. Cum faci un pas greşit, cum eşti mort. Hai, întinde-o!

S-a ridicat, clătinându-se. M-a privit fix, a deschis gura să zică ceva, apoi s-a răzgândit.

— Cară-te o dată! am lătrat la el.

A plecat, cu capul în jos şi cu umerii lăsaţi, tremurând tot.

Eram la fereastră când Beth s-a întors. Ţinea pe cadrul bicicletei un sac sport, bine burduşit. M-am întrebat dacă într-adevăr cumpărase şi un pistol. Eram aproape sigur că Ross n-ar fi avut niciodată curajul să vină şi să încerce să mă împuşte, dar ea ar fi fost capabilă de aşa ceva. Ziua în amiaza mare nu s-ar fi încumetat. Aşa că la noapte, eram obligat să stau la pândă. M-am dus în bucătărie, am găsit sandvişurile pe care mi le pregătise doamna Brody, le-am luat şi am urcat din nou în camera mea. Am închis uşa cu cheia, am mâncat şi apoi m-am întins pe pat.

Ideea de a o vedea pe Beth năpustindu-se cu o armă în mâini asupra mea mi se părea teribil de amuzantă. Eram sigur că nu trăsese cu arma în viaţa ei, aşa că n-avea decât să vină. Prin urmare, am adormit.

Când doamna Brody mi-a adus micul dejun, mă sculasem deja de o oră. La vila „Les Pommiers" nu avusese loc nici o activitate în miezul nopţii.

Am întrebat-o pe gazda mea despre vecina ei şi am aflat că se simţea mai bine. Îmi adusese şi ziarul de seară.

— Domnule Lucas, munciţi atât de mult, încât cred că nu sunteţi la curent cu ultimele ştiri... deşi nu au nimic îmbucurător. Totuşi, m-am gândit că aţi vrea să le aflaţi.

I-am mulţumit. Avea dreptate. Uitasem că în afara camerei în care locuiam şi a vilei din faţă, exista şi altă lume, dar lumea asta nu mă interesa absolut deloc. Am mâncat, după care, fiind încă zi, m-am aşezat la fereastră şi mi-am aruncat ochii pe ziar. Când am ajuns la pagina de afaceri, pur şi simplu am tresărit. Oţelăriile Charrington fuzionaseră cu cele din Pittsburgh! Exista şi o fotografie a lui Jack Sonsan, de la Charrington, cu un aer teribil de satisfăcut. Articolul spunea că după şase ani de negocieri secrete, Sonsan reuşise să-i convingă pe cei din Pittsburgh să fuzioneze. Oţelăriile Charrington îşi triplaseră valoarea de pe o zi pe alta.

Prin urmare, beţivanul de Marshall avusese dreptate, iar eu căzusem de fazan. Era cea mai nasoală lovitură pe care o încasasem. Dacă aş mai fi aşteptat să cumpere acţiunile astea, Beth şi cu mine am fi avut acum trei milioane, în loc de unul.

Prăbuşit în fotoliu, am recepţionat lovitura asta dură; m-am simţit al naibii de înşelat. Însă era prea târziu. Se părea că totul era prea târziu, atunci când era vorba de mine... Nu zic ba, aveam să pun mâna pe juma' de milion de dolari, dar la fel de bine puteam să încasez un milion jumate.

Am rămas la fereastră, observând vila din faţa mea până s-a înserat. Din living se auzea televizorul. Deci, doamna Brody era ocupată. Mi-am luat pistolul şi, lăsând camera luminată, am ieşit tiptil şi am luat-o spre casa lui Beth. Pe la jumătatea aleii se afla o îngrămădeală de copaci şi arbuşti. M-am oprit acolo. M-am ascuns printre crengi, putând vedea perfect casa. În spatele perdelelor roşii din living se zărea lumină; m-am întrebat ce naiba se putea petrece acolo. Eram sigur că Beth n-ar fi obţinut nici un ajutor din partea lui Ross.

În experienţa mea de-o viaţă, eram obişnuit cu oameni care cădeau brusc. Ross era unul dintre ăia; Beth n-ar fi putut face nimic care să-l aducă la linia de plutire.

Însemna că Beth se hotărâse: ori să plătească, ori să mă lichideze. Puteam fi sigur de un lucru: că n-ar fi abandonat lupta în ruptul capului. Aşa că trebuia să mă aştept din partea ei la o acţiune disperată.

Pe la zece jumate am auzit-o mergând pe alee. Dacă i s-ar fi dat o notă pentru prudenţă, atunci ar fi meritat un doi. Habar n-avea cum să înainteze în linişte. Făcea să se rostogolească pietricelele, mergea prea repede şi se freca de ramurile copacilor; făcea exact contrariul a ceea ce trebuia făcut.

Noaptea era întunecoasă, dar cum mă aflam acolo de vreo trei ore, ochii mi se obişnuiseră cu întunericul. Am văzut-o sosind. Era îmbrăcată în negru, dar figura ei palidă o trăda.

M-am ghemuit şi am aşteptat-o. Când a trecut prin dreptul meu, am sărit asupra ei. I-am răsucit mâinile şi mi-am înfipt genunchii în spatele ei. A căzut la pământ, scoţând un strigăt înăbuşit. Mi-au trebuit câteva secunde să-i smulg arma şi, stând în continuare în genunchi pe ea, am spus în şoaptă:

— Beth, ai dat-o în bară. Nu ai vână, zău aşa.

A rămas nemişcată, culcată la pământ.

Am lăsat-o, m-am ridicat şi apoi m-am dat înapoi câţiva paşi.

— Mai ai timp până mâine.

S-a ridicat încet şi m-a privit.

— N-are rost să-ţi mai cumperi încă o armă, i-am spus. Păcat că nu judeci cu creierul ăla al tău. Dacă mă lichidezi, n-o s-o scoţi niciodată la capăt. Am lăsat o scrisoare la banca mea. Am scris totul acolo. Aşa că nu are nici un rost să faci prostii. Îmi dai banii, dacă nu, îl articulez pe prietenul tău cu zece plumbi în burtică.

A rămas în faţa mea plantată locului şi tăcută ca un mormânt. Tare voiam să-i văd figura. Dar era aşa de

întuneric, încât nu distingeam altceva decât o pată luminată difuz.

Am trecut prin faţa ei şi am luat-o spre casa lui madam Brody. Pistolul pe care-l confiscasem nu era cine ştie ce, unul de calibru 22. Din apropiere, s-ar fi putut să pricinuiască ceva pagube, dar de la distanţă, era ca o frecţie la un picior de lemn.

Din instinct, am întors capul spre ea. Tocmai se năpustea asupra mea, ca o pisică sălbatică. Cu braţul ridicat.

Pararea loviturii era o chestie pentru începători. Am aşteptat să fie practic asupra mea, apoi m-am aplecat pe vine în momentul în care cuţitul ei se abătea spre mine. Mi-am izbit umărul de genunchii ei şi am proiectat-o la vreun metru-doi, aruncând-o pe spate.

M-am apropiat de ea şi i-am smuls cuţitul din mână.

— Beth, trebuie să recunosc că ai tupeu, zău aşa, am recunoscut sincer. Dar n-ai experienţă. Întoarce-te la poliţaiul tău drăgălaş şi povesteşte-i cât eşti tu de curajoasă.

Rechiziţionându-i pistolul şi cuţitul, m-am întors pe alee, lăsând-o întinsă pe pământ.

Când doamna Brody mi-a adus micul dejun, m-a anunţat că trebuia să-şi petreacă ziua împreună cu prietena ei bolnavă.

— Are nevoie de mine ca să-i ridic moralul, domnule Lucas, iar eu mă pricep să reconfortez oamenii. V-am lăsat un pui fript şi jambon în frigider, iar diseară am să vă pregătesc nişte peşte prăjit.

I-am spus să nu-şi facă griji din cauza mea. Urma să lucrez toată dimineaţa, iar puiul ăla fript îmi convenea de minune.

A plecat pe la nouă dimineaţa. Casa îmi aparţinea acum în întregime.

Era ziua cea mare.

Beth eşuase în tentativa ei. Acum era rândul meu. Ori

plătea, ori... în timp ce mâncam, m-am gândit la ea şi la Ross, întrebându-mă cum ar fi putut să mă contreze. Oare să fi pus la cale un nou plan să se descotorosească de mine?

După ce am mâncat, am bătut la maşina de scris instrucţiuni în care îi explicam cum să-mi dea banii. Juma' de milion de dolari, era o sumă frumuşică, şi trebuia să-i manipulez cu grijă, ca să nu trezească bănuieli. O sută de mii trebuia să mi-i trimită în contul meu de la sucursala lui Chase National. Altă sută de mii la Wicksteed. Iar restul la American Fidelity Bank din Los Angeles, unde aveam un cont din trecut.

Pe la zece am sunat-o.

— Beth, asta-i ziua cea mare, i-am spus, cum a răspuns. Care este răspunsul tău? Da sau ba?

A urmat o linişte, apoi mi-a zis cu vocea ei îngheţată şi fără urmă de timbru în ea:

— Trebuie să-ţi vorbesc.

— Să-mi vorbeşti despre ce, Isuse Cristoase? Ori e laie, ori bălaie. Spune!

— Bernstein mi-a zis că validarea o să fie întârziată. N-o să pun mâna pe bani mai devreme de o lună.

— Nu fi şmecheră şi nu încerca să câştigi timp! Poţi obţine credit. Spune-i lui Bernstein că ai nevoie de o jumate de milion, până la sfârşitul săptămânii. O să se descurce el.

Încă o linişte lungă, după care a spus:

— O să vrea să ştie pentru ce. Ce să-i spun?

Am simţit o explozie de triumf.

— Aşadar, răspunsul tău e da?

— Trebuie să-ţi vorbesc. Nu pot discuta chestia asta prin telefon.

— Da sau ba? am zbierat eu.

— O să vin la tine acum, mi-a spus, după care a închis.

M-am repezit la fereastră şi mi-am îndreptat binoclul spre vila ei. A apărut. Era îmbrăcată într-o rochie mulată pe corp şi n-avea poşeta. I-am văzut clar de tot mâinile. Nu era deloc înarmată. Am lăsat uşa de la intrare deschisă şi m-am

dus în camera mea. Mi-era teamă de ea ca de un şarpe cu clopoţei. Cu Mauser-ul alături de mine, am aşteptat-o.

După câteva minute am auzit-o intrând.

— Beth, urcă! i-am strigat.

Peste câteva secunde a ajuns în capul culoarului, cu mâinile încrucişate pe piept şi figura impasibilă.

M-am dat înapoi şi i-am făcut semn să intre. S-a aşezat pe un scaun, şi-a încrucişat picioarele şi apoi şi-a pus mâinile pe genunchi. Ochii ei negri, strălucitori, mă examinau cu atenţie.

M-am aşezat în fotoliu, cu pistolul la vedere.

— Beth, nu te mai ascunde atâta după deget... Da sau ba?

Răceala şi indiferenţa ei mă cam derutau, să fiu sincer.

— Mai întâi vreau să-ţi spun ceva.

— Zău? Nu mai spune! Bine, dar rapid de tot. Ce vrei să-mi spui?

Aveam de gând s-o hărţuiesc, dar se vedea treaba că era hotărâtă să nu se grăbească. S-a aşezat confortabil, complet destinsă, apoi mi-a adresat zâmbetul ăla detestabil şi ironic pe care-l ştiam atât de bine.

— Vreau să-ţi mulţumesc că mi-ai făcut cel mai mare serviciu pe care mi-l puteai face.

Am tresărit şi am privit-o fix.

— Un serviciu? Ce naiba vrei să spui?

— Am să-ţi explic. Cu ani în urmă, sexul şi bărbaţii au ocupat cel mai important loc în viaţa mea. Erau apa şi pâinea mea. Când l-am întâlnit pe Ross, tânăr, puternic, bun la pat, am fost turbată după el. Pentru mine, reprezenta bărbatul ideal, dur, fără scrupule şi ideal pentru făcut dragoste. Viaţa mea se învârtea în jurul lui. Nu mă puteam gândi decât la el. Când nu era lângă mine, mă topeam de dorul lui.

M-am mişcat în fotoliu, nepicându-mi deloc bine ce-mi spunea.

— Discursurile astea erotice ale tale nu mă interesează câtuşi de puţin. Eu...

— Ar fi bine să mă asculţi până la capăt. Duritatea vocii ei m-a făcut să tac chitic. Era ambiţios şi visa la averi, nu glumă. M-am măritat cu Frank fiindcă ştiam că într-o zi avea să devină putred de bogat, şi asta numai ca să-i fac pe plac lui Ross. Mi-am spus că trebuia să fac orice ca el, Ross, să aibă bani, chiar să fac dragoste cu un amărât ca tine... şi chiar să ucid fiindcă eram convinsă că Ross era un bărbat, unul dintr-ăia, adevăraţi. Şi-a ridicat mâinile într-un gest de disperare, apoi şi le-a lăsat să cadă. Dar cine-i un adevărat bărbat? Tu, în nici un caz. Tu, care te lăudai că eşti un expert contabil. Frank, aşa beţiv cum era, ştia mai multe decât tine. Aş fi putut avea trei milioane, în loc de unul, dacă l-ai fi lăsat să cumpere acţiunile alea, numai că tu te credeai şmecher nevoie mare. După care ai devenit un şantajist. Ăsta-i un bărbat adevărat? Ia uită-te la tine. Ce crezi de asta?

— Ia mai lasă-mă în pace cu rahaturile astea! Fac parte din trecut, am mormăit eu. Oricine se poate înşela...

A continuat ca şi cum nu m-ar fi auzit:

— Timp de patru ani, Ross a fost idolul meu, iar azi mi-am dat seama că am fost o oarbă. S-a aplecat înainte, cu ochii fulgerând, apoi a continuat, scuipând cuvintele. Un laş, un gunoi nenorocit! Un şobolan fricos, căruia îi este frică şi de umbra lui. O lepădătură care se târâie într-o cameră zăvorâtă, fiindcă îi este teamă de tine... asta am descoperit. Uite cu ce m-am ales!

A respirat adânc şi a adăugat:

— Aşa că pentru serviciul ăsta îţi mulţumesc. Mi-ai arătat ce monstru puteam iubi. Şi datorită ţie, nu-l mai iubesc. Nici nu-l mai pot vedea. Dă-i drumu', omoară-l! Asta-i tot ce merită. N-o să ai nici un cent de la mine. Dă-i drumu', omoară-l! O să fiu încântată că o să mă descotoroseşti de el.

Am privit-o. Văzându-i expresia dură şi implacabilă, am simţit o slăbiciune bruscă. Mi-am spus că era o cacialma. Precis era o cacialma.

— N-o să mă duci cum crezi tu! am urlat la ea. O să-l

omor! Îţi jur că o să fac asta, dar îţi mai dau o ultimă şansă. Hai... ştii şi tu că încerci o cacialma, numai că nu se prinde.

S-a ridicat şi s-a îndreptat spre uşă.

— Beth, aşteaptă!

S-a întors. Zâmbetul ei dispreţuitor a avut efectul unei lovituri de cuţit.

— Să ştii că o să pun mâna pe banii ăştia! am strigat. Plăteşti, sau îl împuşc pe Ross!

A dat din cap.

— Mi-ar plăcea, zău aşa. Fă-mi plăcere... omoară-l.

A ieşit din cameră şi s-a îndreptat pe culoar.

M-am năpustit după ea.

— Beth!

Nici măcar nu a încetinit pasul. A ieşit din casă, a luat-o pe strada bătută de soare şi s-a îndreptat spre aleea ce ducea spre vila ei.

Să fi fost oare o cacialma?

Stăteam le fereastră, cu ochii aţintiţi spre casa ei. Am văzut-o traversând grădina, intrând şi apoi închizând uşa. Perdelele roşii erau în continuare trase. Oare Ross se ascundea ca un iepure fricos, sau o întâmpina triumfător?

Am mângâiat pistolul.

Mi-am dat seama brusc că dacă nu era nici o cacialma la mijloc şi dacă, într-adevăr, ei nu-i mai păsa de Ross. atunci trebuia să mă gândesc de două ori înainte de a-l împuşca.

Cu Marshall o scosesem bine la capăt, dar cu Ross ar fi fost o crimă pe care n-aş fi putut-o camufla aşa de uşor. Beth ar fi anunţat poliţia şi le-ar fi îndrugat verzi şi uscate; că o şantajasem, că Ross a vrut s-o protejeze, iar eu l-am omorât. Cu Bernstein şi cu toate paralele de partea ei, nu aveam nici o scăpare.

Cacialmaua mea mi s-a părut excelentă, numai că Beth s-a dovedit o jucătoare mai tare ca mine. Atât timp cât era înnebunită de Ross, ameninţarea mea avea sens, numai că jigodia asta, dovedindu-se fricosul-fricoşilor, mi-a dat planul

peste cap. Acum ştiam că n-o să-l mai omor.

Nu mai vedeam nici un alt mod de a scoate banii de la ea. Pentru încă o dată în plus, am avut sentimentul dezagreabil că orice aş fi făcut să încerc să pun mâna pe nişte parale, o dădeam în bară.

Ce mai, trebuia s-o recunosc. Beth mă învinsese. Nu mai avea nici un rost să rămân în casa asta. Trebuia să-mi fac bagajele şi să-mi iau valea. M-am gândit la viaţa care avea să mă aştepte, să înhaţ din zbor orice slujbă nenorocită care mi se oferea, pentru a putea trăi. Apoi mi-am amintit de Bert şi de oferta lui de asociere. De ce nu? Mi-am amintit ce-mi spusese şeriful McQueen: „De ce nu rămâi la Wicksteed? Bert tot te mai vrea ca asociat”. De ce nu? Mi-am adus aminte de Wicksteed, de madam Hansen, de Maisie şi de toţi ceilalţi; un orăşel şic şi nişte oameni de treabă. De ce nu? Puteam să mă stabilesc acolo. Mai târziu, chiar mă puteam însura. Dintr-o dată, nici nu mi-a mai păsat de milionul lui Marshall, de Beth şi de Ross. O să mă întorc la Wicksteed. O să-l ajut pe Bert să-şi întemeieze o agenţie de închiriat maşini. O să-i organizez o agenţie de turism. În doi sau trei ani, puteam să fiu la fel de prosper ca Joe Pinner.

M-am ridicat hotărât şi plin de încredere în viitor. Probabil că mi-era scris că niciodată n-o să fiu milionar, dar cel puţin eram sigur că în Wicksteed puteam reuşi în viaţă. Iar Beth şi Ross puteau să se ducă la dracu-n praznic amândoi, că nu-mi mai păsa.

Am privit Mauser-ul din mână. Acum mi s-a părut absolut de necrezut că mi-am cumpărat o armă şi că avusesem cu adevărat intenţia de a-l omorî pe Ross. Precis că în momentele alea mintea mi-o luase razna. Trebuia să scap de Mauser-ul ăsta cât mai repede, deşi îmi părea rău de frumuseţea asta de armă.

Acum eram grăbit să plec. M-am gândit la doamna Brody. Nu puteam să plec aşa, hodoronc-tronc. M-am hotărât să-i spun că se îmbolnăvise nevastă-mea. În mod sigur minciuna asta se prindea la ea.

Mi-am luat valiza din şifonier şi mi-am făcut rapid bagajele. În zece minute eram gata de plecare.

I-am scris câteva rânduri doamnei Brody, spunându-i că imediat ce nevastă-mea o să se însănătoşească, o să-i dau de veste. I-am lăsat într-un plic banii ce i se cuveneau şi am mai adăugat plata pentru încă două săptămâni.

Mi-am băgat pistolul în buzunar, am luat valiza şi maşina de scris şi am coborât. Ajungând la uşa de la intrare, m-am oprit.

Mă simţeam ca niciodată, destins şi încrezător în mine. Ideea că peste câteva ore aveam să fiu în biroul lui Bert, la un păhărel de whisky şi discutând despre planurile noastre de viitor, îmi dădea aripi.

M-am gândit la prăpăditul ăla de Ross, care precis că şi acum se ascundea în spatele perdelelor roşii din sufragerie. Brusc, m-am simţit generos. Şi în fond, de ce nu? De ce să n-o sun pe Beth şi să-i spun că până la urmă câştigase? Şi să-i urez baftă, cu averea aia pe care o aştepta? Adică, de ce să nu-i demonstrez că eram totuşi un bărbat adevărat?

Am luat telefonul şi am sunat-o. Aşteptând să-mi răspundă, am început să fredonez o melodie de-a lui Fred Mercury. În câteva minute aveam să scap pentru totdeauna de javrele astea două şi să mă îndrept spre Wickseed.

Îmi şi închipuiam deja expresia fericită a doamnei Hansen şi zâmbetul încântat al lui Bert.

Am auzit un păcănit şi vocea lui Ross:

— Alo?

— Sunt Devery. Aş vrea să vorbesc cu Beth.

A urmat o lungă tăcere, după care Ross mi-a declarat:

— Prea târziu. Am aranjat-o, şi pe tine la fel.

Chicotitul ascuţit care a urmat a făcut să mi se încreţească pielea pe mine.

— Ce dracu’ îndrugi acolo?

— Tu m-ai forţat să fac asta! Era singurul mijloc să scap din rahatu’ ăsta. Am avut de gând să anunţ poliţia, dar nu m-a lăsat. Aşa că, dacă ea nu putea să te aranjeze, am aranjat-o eu pe ea. Prefer să stau cinş’pe ani la răcoare

decât să primesc un glonţ în burtă. Am chemat poliţia. Cel puţin ăştia o să-mi asigure protecţia împotriva ta. Trebuie să sosească.

Degetul îngheţat de mort mi-a urcat de-a lungul spinării.

— Ross! Ai înnebunit, ce naiba baţi câmpii? am urlat la el.

A pufnit în râs. Părea că se ţicnise de tot.

— M-am gândit bine. Dacă Beth n-ar fi avut blestemaţii ăia de bani, nu te-ai fi gândit să mă omori. Când s-a întors, mi-a spus să mă car: cică se săturase de mine. Mi-a spus că ar fi încântată dacă m-ai împuşca. Nu m-a lăsat să sun la poliţie, aşa că am aranjat-o. Am lovit-o cu satârul de bucătărie. Creierii îi sunt împrăştiaţi peste tot. Şi-a tras sufletul şi a gemut. Poliţia trebuie să sosească dintr-o clipă în alta. Te-am avertizat... tu m-ai obligat s-o omor... mă săturasem, mă săturasem...

Am închis.

Vocea aia anormală, râsul isteric, geamătul lui m-au convins că totul era adevărat.

Universul meu se prăbuşea. În timp ce stăteam locului, pietrificat, cu fruntea acoperită de o sudoare rece, am auzit din depărtare sirena poliţiei.

Trebuia s-o şterg cât mai repede. Mi-am luat valiza şi maşina de scris, am alergat şi am intrat în maşină. Cum am demarat, o maşină a poliţiei a trecut în trombă pe lângă mine.

Am luat-o spre autostradă, iar panica mă cuprindea din ce în ce mai mult. Ross o să vorbească. O să spună poliţiei tot ce ştie, iar din clipa aia o să fiu pus sub urmărire. Am ajuns la capătul străzii şi am oprit la culoarea roşie a semaforului. Unde naiba să mă duc? În nici un caz la Wicksteed. Mai curând spre nord.

Semaforul s-a schimbat în verde, dar am continuat să stau pe loc. Creierul începuse să-mi funcţioneze, iar panica să dispară.

Asasinarea lui Marshall era o crimă perfectă. De asta eram sigur. Ross n-avea decât să cânte cât îl ţineau bojocii, poliţia n-avea de ce să mă acuze. Dacă îmi păstram sângele

rece, ieşeam basma curată, dar nu şi dacă aş fi încercat s-o şterg.

În timp ce mă gândeam intens, o ambulanţă a salvării a trecut prin faţa mea ca o nălucă; o luase în direcţia în care se afla vila „Les Pommiers”. Apoi alte două maşini ale poliţiei. Panica mi-a blocat din nou creierul.

M-am gândit la Wicksteed. Dacă aş fi reuşit să mă apăr, mă puteam întoarce acolo. Era ca şi cum aş fi aruncat zarurile. Cu cazierul meu, era destul de dificil, dar n-aveam nimic de pierdut. Puteam s-o scot la capăt. Ar fi fost o înfruntare între mărturia lui Ross şi a mea. Chiar dacă poliţia ar fi convinsă că eu îl omorâsem pe Marshall, n-avea cum s-o dovedească. Totul depindea de juriu. Iar în Wicksteed, toată lumea mă simpatiza, în timp ce pe Beth o ura. Nimeni n-ar fi crezut că eu îl lichidasem pe Marshall. Totul ar fi fost aruncat în cârca lui Ross şi a lui Beth.

Mi-am zis că decât să fug, mai bine era să-mi încerc norocul. Am dat înapoi, am întors şi m-am îndreptat încet spre casa lui madam Brody.

Apoi mi-am amintit de Mauser. Arma asta mă trăda. Ar fi confirmat istoria lui Ross, deşi nu se trăsese cu ea nici un foc.

Am oprit şi am scos pistolul din buzunar. Poliţia ar fi găsit în doi timpi şi trei mişcări vânzătorul de unde cumpărasem arma; ăsta se uitase lung la mine când mi-a vândut-o şi ar fi dat semnalmentele mele. Iar poliţia m-ar fi hărţuit, că de ce am cumpărat pistolul, de ce locuiam la doamna Brody sub un nume fals şi tot aşa. Iar până la urmă era foarte posibil să mă scoată din minţi şi să-mi cedeze nervii, încât să nu mai fiu în stare să rezist. Nu, aşa ceva nu-mi puteam permite. Am privit Mauser-ul. Trebuia să-l păstrez. Îmi oferea o scăpare rapidă, dar asta numai în caz extrem.

M-am răzgândit. Am întors şi am luat-o din nou în direcţia autostrăzii.

Soarele strălucea pe cerul senin. Rulam spre nord. Mi-am amintit de anii ăia nenorociţi cât stătusem la pârnaie. Cinci ani, bătuţi pe muchie. Şi acum, perspectiva de a sta din nou

la răcoare, pentru cel puţin cinş’pe. Asta nu, în nici un caz.

Cu ochii la drum, mi-a venit în minte Frank Marshall. Aşa beţiv, în fond nu fusese o jigodie. M-am gândit la Wicksteed şi la toată lumea cumsecade de acolo, dar pentru Beth n-am avut nici un gând.

Se putea ca, în curând, poliţia să mă înhaţe, dar mai aveam ceva bani şi câteva zile avans.

Am călcat pedala de acceleraţie până la refuz.

Sfârşit

EDITURA

SERIE NOUA

„... E adevărat, mi-am zis eu, moartea rezolvă o grămadă de probleme. Dacă Marshall ar muri...

M-am oprit și am privit plaja sub clarul lunii.

Doar nu era să merg la el, să-i dau o palmă amicală peste umăr și să-i zic: «Fă-mi plăcerea și crapă!» Era imposibil, dar acum numai asta aveam în cap. Dacă ar fi crăpat, mi-ar fi făcut mai mult decât un serviciu. Aș fi rămas și cu Beth, și cu paralele lui."

Lei 1300